ÅSA LARSSON

furtună solară

Invazia de romane polițiste suedeze continua!

3

FICTION CONNECTION

Gazeta

TREI

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua întâi

Când Viktor Strandgård moare, nu e de fapt pentru prima oară. Zace pe spate în biserica Izvorul Puterii şi priveşte prin enorma fereastră din tavan. E ca şi cum nu s-ar afla nimic între el şi bolta neagră a cerului de iarnă.

Mai aproape de atât nu-i este dat omului să se afle, îşi spune. Când este purtat la biserica de pe munte de la capătul lumii, atunci cerul e atât de aproape, mai că îl poate atinge cu mâna.

Aurora boreală se încolăceşte ca un balaur în noaptea de afară. Stele şi planete trebuie să-i facă loc, fiară uriaşă de lumină scăpărătoare, care îşi urmează fără grabă drumul peste boltă.

Viktor Strandgård îi urmăreşte traiectoria cu privirea.

Oare cântă? se întreabă el. Ca o balenă singuratică sub apele mării?

Şi, de parcă gândul lui ar fi ajuns până la ea, aurora boreală se opreşte o clipă. Îşi întrerupe înaintarea. Îl priveşte pe Viktor Strandgård cu ochi reci de iarnă. Căci e frumos ca o icoană, aşa cum zace acolo. Sângele întunecat pare o aureolă în jurul părului lung, luminos. Acum el nu-şi mai simte picioarele. I se face somn. Nu-l doare.

În chip ciudat, în vreme ce zace privind în ochii balaurului, se gândeşte la prima lui moarte. Iarna era pe sfârşite. Cobora pe bicicletă pe povârnişul lung, spre încrucişarea dintre străzile

Adolf Hedin şi Hjalmar Lundbohm. Bucuros şi împăcat, cu chitara atârnând pe spate. Îşi aminteşte cum roata bicicletei a alunecat pe gheaţă când a încercat să frâneze, speriat. Cum a văzut-o pe femeie venind din dreapta, în Fiatul Uno roşu. Cum s-au privit, amândoi ştiind prea bine că se va întâmpla acum, apoi alunecarea spre moarte.

Cu această imagine pe retină, Viktor Strandgård moare pentru a doua oară. Se apropie paşi, dar nu-i aude. Ochii lui nu vor mai trebui să vadă cuţitul lucios. Când este străpuns, trupul lui zace ca o coajă pe podeaua bisericii. Iar şi iar. Şi balaurul îşi reia netulburat călătoria peste bolta cerului.

Luni, 17 februarie

Rebecka Martinsson se trezi din cauza propriei respiraţii, atunci când neliniştea îi scormoni trupul. Deschise ochii în beznă. Se afla chiar pe pragul dintre vis şi realitate şi avu o puternică senzaţie că în apartament este cineva. Rămase nemişcată ascultând, dar nu putu să audă decât sunetul propriei inimi, care îi sălta în piept ca un iepure speriat. Degetele bâjbâiră după ceasul deşteptător de pe noptieră, găsind micul buton luminos. Patru fără un sfert. Se culcase cu patru ore în urmă şi se trezea pentru a doua oară.

E din cauza slujbei, îşi zise. Muncesc prea mult. De aceea noaptea gândurile îmi fug prin minte ca un hamster care aleargă pe roata lui scârţâitoare.

O dureau grumazul şi capul. Probabil, în somn îşi încleştase fălcile. Era mai bine să se ridice din pat. Îşi înfăşură cuvertura în jurul corpului şi merse în bucătărie. Picioarele îşi găseau drumul fără să fie nevoie să aprindă lumina. Porni filtrul de cafea şi radioul. Semnalul de pauză *„Furtună şi valuri tac nevinovate..."*[1] se repeta ca o rugăciune fără rezonanţă, în vreme ce apa se scurgea în aparatul de cafea şi ea îşi făcea duşul.

---

[1] *„Storm och böljor tystna ren"* — vers din Bellmann Epistola 39. Muzica pe care Bellmann a compus-o pentru poemul său a fost folosită drept semnal de către posturile de radio suedeze în 1955; după încetarea emisiei, se repetă secvenţa muzicală respectivă, până la reînceperea transmisiei.

Îşi lăsă părul lung să se usuce de la sine. În vreme ce-şi bea cafeaua, se îmbrăcă. Duminică îşi călcase hainele pentru întreaga săptămână, atârnându-le în şifonier. Acum era luni. Pe umeraşul pentru luni se afla o bluză albă şi un costum bleumarin de la Marella. Inspectă ciorapii din ajun, mergeau. Se lăbărţau un pic la glezne, dar dacă îi întindea bine şi-i îndoia sub degete, în pantof, nu se vedea. Trebuia doar să aibă grijă să nu-şi scoată pantofii în cursul zilei. Nu-i păsa, de ciorapi şi de lenjeria de corp trebuie să ai grijă doar dacă există vreun motiv să crezi că cineva te va dezbrăca. Desuurile ei erau ponosite şi cenuşii.

O oră mai târziu, se afla în faţa computerului, la birou. Textul se scurgea ca o apă solzoasă prin cap, cobora în braţe şi în degetele care alergau pe tastatură. Simţurile îşi găseau odihna în muncă. Starea neplăcută din dimineaţa aceea se risipise.

E curios, gândi ea. Ne plângem, şi eu, şi ceilalţi jurişti tineri, că munca ne face nefericiţi. Dar când muncesc, mă simt liniştită. Aproape bucuroasă. Când nu muncesc, mă cuprinde neliniştea.

Lumina de la becurile de pe stradă se strecura cu greu prin ferestrele mari, cu carouri de lemn. În tabloul sonor de afară se mai putea distinge zgomotul câte unui automobil singuratic, dar curând strada avea să se transforme în huruitul surd al traficului continuu. Rebecka se lăsă pe spate în scaun, dând calculatorului comanda de tipărire. Pe coridorul abia luminat imprimanta se trezi din somn, primind cea dintâi comandă a zilei. Apoi, se auzi uşa de la recepţie. Rebecka suspină, uitându-se la ceas. Şase fără zece. Singurătatea se sfârşise.

Nu-şi dădea seama cine anume sosise. Covoarele moi de pe culoar înăbuşeau zgomotul paşilor, dar, după o vreme, uşa camerei se deschise.

— Te deranjez?

Era Maria Taube. Deschise uşa cu şoldul, ţinând în echilibru câte o ceaşcă de cafea în fiecare mână. Foile scoase din imprimantă le avea sub braţ.

Amândouă lucrau ca proaspete absolvente la firma de avocatură Meijer & Ditzinger, cu specializare pe impozite. Biroul se afla sus, într-o clădire frumoasă de sfârşit de secol, pe Birger

Jarlsgatan. Pe coridor se întindeau covoare persane vechi şi din loc în loc se aflau canapele şi fotolii solide, din piele cu patina timpului. Totul respira experienţă, influenţă, bani şi competenţă. Era un birou care le insufla clienţilor amestecul potrivit de siguranţă şi respect.

— Când vom muri, vom fi aşa de obosiţi, că n-o să mai vrem nicio viaţă de apoi, zise Maria, punând una din ceşti pe biroul Rebeckăi. Dar asta, de bună seamă, nu se referă la tine, Maggie Thatcher. La ce oră ai venit? Sau, de fapt, ai mai trecut şi pe-acasă?

Amândouă fuseseră duminică seara la birou şi lucraseră. Maria plecase prima.

— Tocmai am venit, minţi Rebecka, luând hârtiile din mâna Mariei.

Maria se lăsă să cadă în fotoliul pentru vizitatori, îşi aruncă pantofii mult prea scumpi şi îşi vârî picioarele sub ea.

— Ce vreme! spuse.

Rebecka privi uimită pe fereastră. O ploaie rece lovea în geam. Nu observase până atunci. Nu-şi mai amintea dacă ploua când venise la slujbă. De fapt, nu-şi amintea nici dacă în dimineaţa aceea venise pe jos sau cu metroul. Privirea i se fixă ca hipnotizată pe apa care bătea şi se scurgea pe geam.

Iarna în Stockholm, îşi spuse. Nu-i deloc ciudat că-ţi goleşti mintea când te afli afară. Acasă era cu totul altceva. Amurgul albastru de miez de iarnă şi zăpada care scârţâia. Alunecarea pe schiuri de-a lungul râului, de la casa bunicii din Kurravaara până la cabana din Jiekajärvi, şi cum te opreai uneori, aşezându-te pe primul petic de pământ uscat, sub un brad. Coaja copacului luminează în soare ca arama roşie. Zăpada oftează ostenită când alunecă, din cauza căldurii. Cafea, o portocală şi sendvişuri în rucsac.

Vocea Mariei o făcu să revină la realitate. Gândurile se zbăteau şi voiau s-o ia la goană, dar ea se reculese, întâlnind sprâncenele ridicate ale celeilalte.

— Alo! Te-am întrebat dacă ai de gând să asculţi ştirile!

— Sigur că da.

Rebecka se lăsă pe spate, întinzându-se spre radioul de pe pervaz.

„Dumnezeule, ce slabă e", îşi spuse Maria, văzând coastele colegei cum împungeau stofa costumului, „ai putea cânta la pian pe ele Gubben Noach[2]".

Rebecka dădu radioul mai tare şi amândouă rămaseră cu ceştile de cafea în palme, plecând capetele ca la rugăciune.

Maria clipi. O usturau ochii obosiţi. Astăzi trebuia să fie gata cu contestaţia la tribunal, în afacerea Stenman. Mâns ar omorî-o cu mâna lui dacă i-ar mai cere timp. Simţea cum o arde în capul pieptului. N-o să mai bea cafea înainte de prânz. Aici stăteau ca prinţesele închise în turn, zile şi nopţi, seri şi sărbători, în birourile cochete cu toate blestematele de tradiţii care n-aveau decât să se ducă dracului, cu toţi asociaţii beţivani care se zgâiau la bluza ta, în vreme ce viaţa se scurgea prin faţa ferestrelor. Nu mai ştiai dacă voiai să zâmbeşti amar sau să faci o revoluţie şi tot ce mai reuşeai era să te târăşti acasă, în faţa televizorului, şi să adormi în licărirea liniştitoare a ecranului.

„Este ora şase. Iată principalele ştiri de astăzi: un cunoscut lider religios, în vârstă de treizeci şi doi de ani, a fost găsit asasinat în biserica Izvorul Puterii din Kiruna în dimineaţa aceasta. Poliţia din Kiruna nu a vrut încă să comenteze cazul, dar în cursul dimineţii a anunţat că nimeni n-a fost reţinut ca suspect şi că arma crimei nu a fost găsită... Conform unui studiu recent, tot mai multe comunităţi locale îşi neglijează obligaţiile care le revin, potrivit Serviciilor de asistenţă socială..."

Rebecka îşi întoarse scaunul aşa de violent, că se lovi cu mâna de pervazul ferestrei. Închise radioul cu un pocnet, reuşind totodată să-şi verse cafeaua pe genunchi.

— Viktor! strigă ea. Nu poate fi altcineva!

Maria o privi uimită.

— Viktor Strandgård? Copilul Paradisului? L-ai cunoscut?

Rebecka se feri de privirea Mariei. În cele din urmă, îşi fixă ochii pe pata de cafea de pe fustă. Chipul alb, împietrit. Buzele subţiri, strânse.

---

[2] Gubben Noach: „Moş Noe", cântec pentru copii.

— Oarecum... Dar n-am mai fost acasă, în Kiruna, de mulţi ani. Nu mai ştiu pe nimeni acolo.

Maria se ridică din fotoliu şi se apropie de ea, luându-i ceaşca de cafea dintre degetele înţepenite.

— Hm, bine-bine, dar am impresia că stai să leşini. Eşti albă ca varul. Apleacă-te în faţă şi ţine-ţi capul între genunchi.

Rebecka o ascultă, ca un copil. Maria se duse la toaletă ca să aducă nişte hârtie, încercând să salveze costumul Rebeckăi, murdar de cafea. Când se întoarse, colega ei şedea sprijinită de spătarul scaunului.

— E în ordine? o întrebă Maria.

— Da, răspunse Rebecka, cu o privire absentă, în vreme ce Maria îi freca fusta cu un prosop de hârtie. Da, l-am cunoscut, repetă ea într-un târziu.

— Păi, nu era nevoie de vreun detector de minciuni, spuse Maria, fără să-şi ridice privirea. Eşti tristă?

— Tristă? Nu ştiu. Nu, mai curând speriată.

— Speriată?

Maria întrerupse frecatul frenetic.

— Speriată de ce?

— Nu ştiu. Că cineva o să...

Rebecka nu reuşi să-şi termine propoziţia, că telefonul scoase un ţârâit ascuţit. Ea tresări, fixându-l cu privirea, dar nu ridică receptorul. După al treilea semnal, răspunse Maria. Îşi puse palma pe receptor, pentru ca persoana de la celălalt capăt al firului să n-o poată auzi, şi îi şopti:

— E pentru tine şi trebuie să fie de la Kiruna, pentru că la capătul celălalt este un fel de trol[3].

[3] Trol: personaj des întâlnit în folclorul nordic. Un trol poate fi un spiriduş, dar şi un căpcaun înspaimântător.

Când telefonul sună, Anna-Maria Mella, inspector de poliţie, era deja trează. Luna iernatică umplea încaperea cu lumina ei albă, rece. Mestecenii din faţa ferestrei desenau pe perete imaginile albastre ale crengilor lor contorsionate. Femeia răspunse înainte ca telefonul să apuce să sune a doua oară.

— Aici e Sven-Erik, te-ai trezit?

— Da, dar mai sunt în pat. Ce e?

Îl auzi pe Robert oftând şi îi aruncă o privire. Se trezise? Nu, respiraţia îi deveni din nou regulată şi profundă. Bun.

— Presupus asasinat în biserica Izvorul Puterii, spuse Sven-Erik.

— Şi? De vineri, lucrez la birou, ai uitat?

— Ştiu, spuse Sven-Erik cu o voce chinuită. Dar, la naiba, Anna-Maria, e o situaţie specială. Poţi să treci şi să arunci o privire. Tehnicienii criminalişti termină imediat, aşa că putem intra. Viktor Strandgård zace acolo şi locul arată ca un abator. Presupun că avem o oră la dispoziţie înainte ca fiecare post de televiziune să apară cu camerele alea de filmat şi cu tot circul.

— Sunt acolo în douăzeci de minute.

Să-l ia dracu', gândi ea. Acum mă sună şi mă roagă să-l ajut. Ce-o fi păţit?

Sven-Erik nu răspunse, dar îl auzi suspinând de uşurare înainte să închidă.

Anna-Maria se răsuci spre Robert, privindu-i faţa adormită. Îşi odihnea obrazul în palmă şi buzele roşii îi erau întredeschise. Firele albe care începuseră să-i apară în mustaţa îngrijită şi la tâmple îl făceau incredibil de atrăgător. În fiecare zi, în faţa

oglinzii, stătea şi-şi studia neliniştit golurile tot mai mari de la rădăcina părului.

— Deşertul se întinde, se plângea el.

Îl sărută pe gură. Burta îi stătea în cale, dar reuşi să-l sărute de două ori.

— Te iubesc, o încredinţă el, încă adormit.

Mâna se apropie bâjbâind pe sub plapumă ca s-o tragă mai aproape, dar ea era deja pe marginea patului. Brusc simţi o nevoie teribilă să meargă la toaletă. La naiba, tot timpul avea senzaţia că dă pe dinafară. În noaptea aceea, fusese deja de două ori la baie.

Un sfert de oră mai târziu, Anna-Maria cobora din Fordul Escort în parcarea din faţa bisericii. Era încă un ger cumplit. Aerul o muşca furios de obraji. Dacă respira pe gură, o dureau gâtul şi plămânii, iar dacă respira pe nas, firişoarele subţiri din nări se lipeau la fiecare inspiraţie. Îşi trase fularul peste gură şi îşi privi ceasul. Avea maximum o jumătate de oră la dispoziţie, pe urmă nu-i mai pornea motorul maşinii. Era o parcare mare, cu locuri pentru cel puţin patru sute de automobile. Fordul ei, de un roşu spălăcit, părea mic şi jalnic lângă automobilul lui Sven-Erik Stålnacke, un Volvo 740. O maşină de poliţie cu post de radio emisie şi recepţie era parcată alături. În rest, în parcare se aflau doar vreo zece automobile complet acoperite de zăpadă. Probabil că tehnicienii plecaseră deja. Ea o porni pe alea îngustă, spre biserica de pe Standstensberget. Crengile acoperite de chiciură ale mestecenilor păreau învelite în glazură, iar sus, pe munte, imensa Biserică de Cristal se ridica spre bolta întunecată a cerului, înconjurată de stele şi planete. Trona acolo, ca un uriaş cub luminos de gheaţă, strălucind sub aurora boreală.

Câtă opulenţă, îşi zise ea, urcând anevoie povârnişul. Parohia asta a naibii de bogată ar trebui să trimită o parte din banii ei la „Salvaţi copiii". Dar e mai nostim să cânţi psalmi într-o biserică impunătoare decât să sapi puţuri în Africa.

De la distanţă îi văzu în faţa bisericii pe colegul ei Sven-Erik Stålnacke, pe ofiţerul de poliţie Tommy Rantakyrö şi

pe inspectorul Fred Olsson. Sven-Erik, cu capul descoperit ca de obicei, stătea complet nemişcat şi uşor aplecat în faţa, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele calde ale gecii de puf. Cei doi bărbaţi mai tineri se foiau ca nişte căţeluşi nerăbdători. Nu putea să-i audă, dar vedea aburul alb pe care cuvintele lor însufleţite îl lăsau în aer. Căţeluşii o salutară cu un lătrat vesel când dădură cu ochii de ea.

— Hei, chelălăi Tommy, cum merge?

— E în ordine, îi strigă ea cu voioşie.

— Curând o să-i spunem salut mai întâi burţii tale, iar tu o să apari un sfert de oră mai târziu, spuse Fred Olsson.

Anna-Maria râse.

Întâlni privirea gravă a lui Sven-Erik. În mustaţa pleoştită i se formaseră ţurţuri mici de gheaţă.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi zise el. Sper că ţi-ai luat micul dejun, pentru că aici nu prea e nimic care să-ţi facă poftă de mâncare. Intrăm?

— Vreţi să vă aşteptăm?

Fred Olsson tropăia din picioare. Se uita când la Sven-Erik, când la Anna-Maria. Sven-Erik urma să-i ţină locul colegei lui, aşa că, din punct de vedere formal, el era acum şeful. Dar, de vreme ce Anna-Maria se afla aici, nu mai era clar care dintre ei hotăra.

Anna-Maria nu spuse nimic şi îl privi pe Sven-Erik. Ea venise aici doar pentru a-i ţine companie.

— Ar fi bine dacă aţi putea rămâne, zise Sven-Erik, să nu ne trezim că apare cineva înainte să fie ridicat cadavrul. Dar mai bine staţi înăuntru dacă vă e frig.

— Ei, nu, la naiba, putem sta şi afară, eu doar întrebam, îi asigură Fred Olsson.

— Sigur, rânji Tommy Rantakyrö cu buzele învineţite de ger. Doar suntem bărbaţi. Bărbaţii nu simt frigul.

Anna-Maria intră în biserica, urmată de Sven-Erik, care trase uşa grea. Trecură prin garderoba cufundată în penumbră. Şiruri lungi de umeraşe goale zornăiau ca nişte clopoţei la atingerea curentului care se forma când gerul de afară întâlnea căldura dinăuntru. Două uşi batante dădeau în corpul principal al bisericii. Instinctiv, Sven-Erik îşi coborî glasul când păşiră înăuntru.

— Sora lui Viktor Strandgård a sunat la centrală pe la ora trei. Ea l-a găsit mort şi a folosit telefonul din biroul parohial.

— Unde e acum? La secţie?

— Răspuns negativ. N-avem nicio idee unde ar putea fi. Am dat instrucţiuni să înceapă s-o caute. Când Tommy şi Freddy au ajuns aici, nu era nimeni în biserică.

— Ce-au spus tehnicienii?

— Că putem să ne uităm, dar să nu atingem.

Trupul zăcea la mijlocul drumului spre altar. Anna-Maria rămase în picioare, la oarecare distanţă.

— La dracu'! izbucni ea.

— Ţi-am spus doar, zise Sven-Erik, care stătea chiar în spatele ei.

Anna-Maria scoase un reportofon din buzunarul interior al pufoaicei. Şovăi un moment. De obicei înregistra, în loc să facă însemnări. Dar acum, de fapt nu era treaba ei. Poate că ar fi trebuit să tacă şi doar să-i ţină companie lui Sven-Erik?

Termină, nu mai complica totul, se mustră ea şi porni reportofonul fără să se uite la colegul ei.

— Este ora 5:35, spuse ea, pe data de şaisprezece februarie, nu, şaptesprezece. Mă aflu în biserica Izvorul Puterii şi mă uit la cineva care, după câte ştim până acum, este Viktor Strandgård, cunoscut sub numele de „Copilul Paradisului". Cadavrul se află în mijlocul culoarului central. Se pare că a fost măcelărit, pentru că e o duhoare teribilă, iar covorul de sub el e ud. Probabil e ud de sânge, dar e un pic dificil de spus, pentru că zace pe un covor roşu. Hainele sunt de asemenea pline de sânge şi nu se observă foarte bine rana din stomac; se pare totuşi că o parte din intestine i-au ieşit afară, dar legistul va confirma asta mai târziu. Are jeanşi şi un pulover pe el. Tălpile pantofilor sunt uscate şi sub ele covorul nu este ud. I-au fost scoşi ochii...

Anna-Maria tăcu şi opri reportofonul. Înconjură corpul neînsufleţit, aplecându-se asupra feţei lui. Era gata să spună că e un cadavru frumos, dar existau anumite lucruri pe care nu le putea rosti cu voce tare în prezenţa lui Sven-Erik. Faţa mortului o făcea să se gândească la „Oedip rege". Văzuse spectacolul la video

când era elevă. Atunci nu fusese impresionată în mod special de scena în care el îşi scoate ochii, dar acum imaginea îi revenise în minte cu o uimitoare claritate. Avea iar nevoie să meargă la toaletă. Şi nu trebuia să uite de maşină. Aşa că era bine să se grăbească. Porni din nou reportofonul.

— Ochii au fost scoşi şi părul lung este plin de sânge. Probabil prezintă o rană la ceafă. O tăietură pe partea dreaptă a gâtului, care însă nu sângerează, iar mâinile lipsesc...

Anna-Maria se întoarse cu o privire întrebătoare spre Sven-Erik, care arăta spre spaţiul dintre scaune. Ea se aplecă cu greutate, privind podeaua dintre şirurile de scaune.

— A, da, o mână se află la trei metri distanţă, sub scaune. Dar cealaltă?

Sven-Erik înălţă din umeri.

— Niciun scaun n-a fost răsturnat, continuă ea. Niciun semn că ar fi avut loc vreo încăierare, nu? Tu ce crezi, Sven-Erik?

— Nu, răspunse Sven-Erik, căruia nu-i plăcea să vorbească la reportofon.

— Cine a făcut fotografiile?

— Simon Larsson.

Bun, îşi zise ea. Asta însemna că avea fotografii bune.

— În rest, biserica e în ordine, continuă. E prima oară când mă aflu aici. De-a lungul părţilor din zid care nu sunt din cărămizi de sticlă se găsesc sute de lămpi mate. Ce înălţime poate să aibă încăperea? Cu siguranţă, peste zece metri. Ferestre uriaşe în tavan. Scaunele albastre se află în rânduri drepte. Câte persoane pot încăpea aici? Două mii?

— Plus amvonul, răspunse Sven-Erik.

El se plimba prin sală, lăsându-şi privirea să treacă peste suprafeţe asemenea unui aspirator.

Anna-Maria se răsuci, cercetând amvonul care se înălţa în spatele ei. Ţevile orgii se întindeau în sus, întâlnindu-şi propria reflexie în ferestrele din tavan. Era o privelişte impresionantă.

— Nu mai sunt multe de adăugat, spuse Anna-Maria pe un ton ezitant, ca şi cum aştepta ca un gând să-şi croiască drum din subconştient şi să se strecoare printre cuvintele ei... ceva ce

mă intrigă, când privesc toate astea. În afară de faptul că n-am mai văzut un cadavru măcelărit în asemenea...

— Fiţi atenţi o secundă! Înălţimea Sa, procurorul-şef adjunct urcă dealul!

Tommy Rantakyrö îşi vârâse capul pe uşă.

— Da' cine naiba l-a sunat? întrebă Sven-Erik furios, însa Tommy dispăruse deja.

Anna-Maria îşi privi colegul. Cu patru ani în urmă, când ea devenise şef de echipă, Sven-Erik abia dacă îi vorbise prima jumătate de an. Fusese profund jignit de faptul că ea primise slujba pe care o solicitase el. Şi acum, când se obişnuise să-i fie subaltern, nu mai voia să-şi asume sarcini suplimentare. Anna-Maria îşi reaminti că trebuia să-l îmbărbăteze când va avea ocazia. Dar acum va trebui să se descurce singur. În momentul în care procurorul-şef adjunct Carl von Post năvăli pe uşa bisericii, ea îi aruncă lui Sven-Erik o privire încurajatoare.

— Ce naiba înseamnă asta? răcni von Post.

Îşi smulse căciula de blană şi, din obişnuinţă, mâna i se ridică spre coama cârlionţată. Tropai din picioare. Distanţa scurtă din parcare până acolo fusese suficientă ca să-i transforme picioarele în sloiuri de gheaţă în eleganţii lui pantofi de la Church's. Porni spre Anna-Maria şi Sven-Erik, dar se trase îndărăt văzând corpul neînsufleţit de pe podea.

— Ah, la naiba! izbucni el privindu-şi neliniştit pantofii, ca să verifice dacă nu cumva şi-i murdărise. De ce nu m-a sunat nimeni? continuă, întorcându-se spre Sven-Erik. Din acest moment preiau conducerea ca şef de anchetă preliminară şi poţi să te aştepţi la o discuţie serioasă cu comisarul criminalist, dacă ai vrut să mă dai la o parte.

— Nimeni n-a vrut să te dea la o parte, doar că nu ştiam ce s-a întâmplat şi în continuare nu ştim, încercă Sven-Erik să-i explice.

— Rahat! şuieră procurorul. Şi tu ce cauţi aici?

Întrebarea o viza pe Anna-Maria, care stătea tăcută, cu privirea fixată pe braţele ciuntite ale lui Viktor Strandgård.

— Eu am sunat-o, zise Sven-Erik.

— Aha, mormăi von Post printre dinţi. Deci, pe ea ai sunat-o, dar pe mine nu.

Sven-Erik nu spuse nimic şi von Post se uită la Anna-Maria, care îşi ridică ochii întâlnindu-i liniştită privirea.

Carl von Post strângea aşa de tare din dinţi, că-l dureau fălcile. Întotdeauna avusese dificultăţi cu pitica asta de poliţistă. Părea să-i aibă la degetul mic pe toţi colegii ei bărbaţi de la secţia de investigaţii, iar el nu putea să priceapă de ce. Şi cum arăta!... Cel mult un metru cincizeci când n-avea tocuri, cu o afurisită de faţă de cal, care era cât jumătate din corp. Acum era bună de prezentat la circ, cu burta ei enormă. Ca un cub grotesc, era la fel de lată cât era de lungă. Rezultatul inevitabil al generaţiilor de împerecheri consangvine din micile sate izolate de pe teritoriul lapon.

Făcu un gest cu mâna, ca pentru a-şi alunga replicile tăioase, şi adoptă o tactică nouă:

— Cum te simţi, Anna-Maria? întrebă, afişând un zâmbet blând şi plin de amabilitate.

— Mulţumesc, răspunse ea pe un ton indiferent. Dar tu?

— Mă gândesc că o să avem toată presa pe capul nostru într-o oră-două. O să fie haos, aşa că povestiţi-mi ce ştiţi până acum despre criminal şi despre victimă. În principiu, eu ştiu doar că era un fel de vedetă religioasă.

Carl von Post se aşeză pe unul dintre scaunele albastre, scoţându-şi mănuşile.

— O să-l las pe Sven-Erik să vă povestească, răspunse Anna-Maria laconic, dar nu pe un ton duşmănos; eu ar trebui să lucrez doar la birou, până când o să nasc. L-am însoţit numai pentru că m-a rugat şi pentru că două perechi de ochi văd mai bine... mă rog, ştii şi tu. Şi acum, trebuie să fac pipi. Dacă îmi permiteţi.

Remarcă mulţumită surâsul forţat de pe chipul lui von Post, în vreme ce se îndrepta spre toaletă. Cât de tare trebuie că-i zgâriase urechile cuvântul „pipi". Făcea pariu că soţia lui îşi îndrepta cu multă grijă jetul spre porţelanul closetului când făcea pipi, pentru ca sunetul să nu ajungă la urechile lui delicate. Al naibii individ!

— Păi, spuse Sven-Erik după ce Anna-Maria plecă, poţi vedea şi singur, mai mult nu ştim nici noi. Cineva l-a omorât. Şi a făcut-o temeinic, aş zice. Victima este Viktor Strandgård

sau „Copilul Paradisului", cum era poreclit. Era marea atracţie a acestei uriaşe parohii. În urmă cu nouă ani, a fost implicat într-un accident oribil de maşină. A murit la spital. I s-a oprit inima şi aşa mai departe, dar l-au resuscitat, şi atunci le-a spus tot ce se întâmplase la operaţie şi cum au încercat să-l salveze, de i-au căzut doctorului ochelarii. Pe urmă, le-a povestit că fusese în cer. Întâlnise şi îngeri, şi pe Iisus. Oricum, una dintre asistentele care luaseră parte la operaţie s-a convertit, precum şi femeia care-l călcase cu maşina, şi dintr-odată toată Kiruna a devenit o adevărată adunare marana'ta[4]. Cele mai mari trei biserici libere[5] s-au unit într-una nouă, biserica Izvorul Puterii. Numărul enoriaşilor a crescut şi în anii din urmă au construit această biserică, au deschis o şcoală proprie, o grădiniţă de copii proprie şi au avut mari adunări de revelaţie. Se varsă sume uriaşe de bani şi vin oameni din întreaga lume. Viktor Strandgård este, sau mai degrabă a fost, angajat cu normă întreagă la parohie şi a tipărit un bestseller...

— „Drumul spre Rai şi înapoi", *Heaven and back*.

— Exact. E viţelul lor de aur, s-a scris despre el în *Expressen şi în Aftonbladet*[6] şi, cu siguranţă, acum se va scrie din nou. Şi televiziunea...

— Exact, spuse Van Post ridicându-se cu o mină nerăbdătoare. Nu vreau să se scurgă informaţii. Mă ocup eu de contactul cu mass-media şi vreau să-mi raportezi regulat ce va ieşi la iveală la interogatorii şi aşa mai departe, înţelegi? Totul mi se va raporta mie. Când încep să apară ziariştii, poţi să le spui că voi ţine o conferinţă de presă pe scara bisericii astăzi la ora douăsprezece, la prânz. În ceea ce te priveşte, ce ai în schemă mai întâi?

---

[4] *Marana'ta:* sectă bazată pe extaz religios.

[5] „Biserica liberă" a constituit o mare mişcare populară în Suedia, cu rădăcini în pietismul anilor 1700. Mişcări organizate au început de la mijlocul anilor 1800 (aşa-numita trezire nou-evanghelică). Unele dintre aceste secte îşi păstrează legăturile organizatorice cu Biserica Suedeză; altele, cum ar fi Biserica Misionară, au tăiat aceste legături şi au lăcaşuri de sine stătătoare.

[6] Cele mai importante ziare de dupa-amiaza din Suedia.

— Trebuie să dăm de sora lui, ea l-a găsit, şi pe urmă trebuie desigur să vorbim cu cei trei pastori din parohie. Medicul legist e pe drum, vine din Luleå, trebuie să sosească în orice moment.
— Bine. Până la ora unsprezece şi jumătate, vreau un raport cu motivele morţii şi o desfăşurare credibilă a evenimentelor, fii gata la telefon. Asta e tot. Dacă voi aţi terminat, voi arunca şi eu o privire primprejur.

— Ei bine, îi spuse Anna-Maria Mella lui Sven-Erik Stålnacke, oricum e mai bine decât să interoghezi conducători de scuter beţi.

Fordul Escort nu voise să pornească şi Sven-Erik o ducea acasă. Era bine, gândi ea. Sven-Erik avea nevoie să fie îmboldit, ca să nu-şi piardă pofta de lucru.

— E blestematul ăsta de von Ciumă[7], răspunse Sven-Erik cu o strâmbătură, de îndată ce am de-a face cu el, simt că nu vreau decât să-mi bag picioarele în toate şi să mă fofilez cât e ziua de lungă, până se face vremea de mers acasă.

— Dar acum nu trebuie să te mai gândeşti la el. Gândeşte-te mai bine la Viktor Strandgård. Nebunul care l-a omorât este în libertate şi tu trebuie să-l găseşti. Lasă-l pe von Ciumă să strige, să facă gălăgie şi să stea la taclale cu jurnaliştii. Noi, ăştilalţi, ştim oricum cine face treaba.

— Cum să nu te gândeşti la el? E tot timpul cu ochii pe noi, ca un uliu.

— Ştiu.

Privi pe geamul maşinii. Casele mai zăceau încă adormite în întuneric, de-o parte şi de alta a străzilor. Numai la câteva ferestre se aprinsese lumina. Ici, colo mai atârnau stelele de Crăciun din hârtie portocalie. Anul acesta nu luase foc niciuna. Bătăi şi scandaluri, câte pofteşti, dar nu mai multe ca de obicei. Îi era un pic greaţă. Nu era de mirare. Se trezise de mai mult de o oră şi nu mâncase nimic. Înţelese că nu mai era atentă la vorbele lui

---

[7] Joc de cuvinte între Post şi „pest" — ciumă.

Sven-Erik şi se chinui să-şi amintească ce spusese. O întrebase cum se descurca să colaboreze cu von Post.

— De fapt, n-am avut prea mult de-a face unul cu altul, răspunse ea.

— La naiba, Anna-Maria, o să am nevoie de ajutorul tău. O să fie o presiune enormă pe noi, cei care ne ocupăm de cazul ăsta, şi pe deasupra o să-l avem şi pe tiranul ăsta pe cap. Acum e momentul pentru un ajutor colegial.

— E şantaj curat.

Anna-Maria nu se putu împiedica să nu râdă.

— Fac orice trebuie. Şantajez şi ameninţ. De altfel, e bine pentru tine să te mişti un pic. Cel puţin, poţi să fii de faţă şi să vorbeşti cu sora lui, când o vom găsi. Ajută-mă doar să demarez.

— Sigur, sună-mă când aţi găsit-o.

Sven-Erik se aplecă peste volan, privind cerul nopţii.

— Ce lună! zâmbi el satisfăcut. Acum poţi să ieşi şi să stai de pândă la vulpe.

La firma de avocatură Meijer & Ditzinger, Rebecka Martinsson luă receptorul din mâna Mariei Taube.

O voce de trol, spusese Maria. Dar exista doar un trol. Îi veni în minte imaginea unei păpuşi cu nas cârn.

— Rebecka Martinsson.

— Aici e Sanna, nu ştiu dacă ai ascultat deja buletinul de ştiri, dar Viktor Strandgård este mort.

— Da, am auzit adineauri. Îmi pare rău.

Fără să-şi dea seama, Rebecka luă un creion de pe masă şi scrise „Spune nu! NU!" pe o foaie de hârtie galbenă de corespondenţă.

La celălalt capăt, Sanna Strandgård respira cu greutate.

— Ştiu că nu prea am mai vorbit în ultima vreme. Dar tu eşti în continuare cea mai bună prietenă a mea. Nu ştiam la cine să sun. Eu l-am găsit pe Victor în biserică, şi... dar poate că eşti ocupată?

Ocupată? gândi Rebecka simţind cum confuzia urca în ea ca mercurul fierbinte într-un termometru. Ce fel de întrebare era asta? Sanna chiar credea că cineva ar repezi-o aşa?

— Sigur că nu sunt ocupată, când mă suni pentru aşa ceva, răspunse blând, apăsându-şi mâna pe ochi. Spuneai că tu l-ai găsit?

— A fost îngrozitor.

Vocea Sannei era joasă şi fără timbru.

— Am venit la biserică la trei dimineaţa. El trebuia să cineze cu mine şi cu fetele în seara aceea, dar n-a venit. Am crezut doar că uitase. Ştii cum este el, când se roagă singur în biserică,

uită de timp şi de spaţiu. Îi spun de multe ori că omul poate fi creştin în felul acesta cât e tânăr, singur şi fără să aibă răspunderea unui copil. În ceea ce mă priveşte, trebuie să profit de orice moment şi mă rog chiar şi atunci când stau pe closet.

Tăcu un moment şi Rebecka se întrebă dacă îşi dădea seama că vorbea despre Viktor ca şi cum ar mai fi fost în viaţă.

— Pe urmă însă m-am trezit în mijlocul nopţii, spuse Sanna. Şi am simţit că se întâmplase ceva.

Se întrerupse, începând să fredoneze un psalm. „Dumnezeu care se îngrijeşte de vrăbiuţă."

Rebecka îşi fixă privirea pe textul pâlpâitor de pe ecranul computerului din faţa ei. Dar literele se desfăceau din coerenţa lor şi se regrupau, alcătuind o imagine a chipului lui Viktor Strandgård, îngeresc şi acoperit de sânge.

Sanna începu să vorbească din nou. Vocea îi era subţire ca o creangă uscată în septembrie. Rebecka recunoştea acea voce. O apă neagră şi rece se învolbura sub suprafaţa netedă, lucioasă.

— I-au tăiat mâinile. Şi ochii lui erau... da, totul era ciudat. Când l-am întors, ceafa îi era cu totul... Cred că sunt pe cale să înnebunesc. Şi poliţia mă caută. Au venit la mine acasă devreme, azi-dimineaţă, dar le-am spus fetelor să nu scoată o vorbă şi nu am deschis. Poliţia crede, desigur, că mi-am ucis propriul frate. Apoi, le-am luat pe fete şi am plecat. Mi-e teamă că o să clachez. Dar nu e ăsta cel mai rău lucru.

— Nu? întrebă Rebecka.

— Sara era cu mine când l-am găsit. Da, şi Lova, dar ea dormea în săniuţă, în faţa bisericii. Dar Sara e şocată. Nu mai vorbeşte. Încerc să comunic cu ea, dar ea stă doar şi se uită pe fereastră şi-şi dă părul după urechi.

Rebecka simţi cum i se strânge stomacul.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Sanna! Trebuie să ceri ajutor. Sună la psihiatrie şi roagă-i să te primească de urgenţă. Atât tu, cât şi fetele aveţi nevoie de sprijin acum. Ştiu că sună dramatic, dar...

— Nu pot, tu ştii doar, scânci Sanna. Mama şi tata or să spună că am înnebunit şi or să încerce să-mi ia copiii. Ştii doar cum sunt. Şi membrii parohiei sunt împotriva psihologilor şi

spitalelor şi celorlalte de felul ăsta. N-or să înţeleagă niciodată. Nu îndrăznesc să vorbesc cu poliţiştii, ei vor înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Şi nu îndrăznesc să răspund la telefon, să nu fie vreun jurnalist. A fost destul de greu la începutul mişcării de trezire spirituală[8], cu toţi cei care telefonau şi spuneau că Viktor avea halucinaţii şi era nebun.

— Dar înţelegi că nu poţi sta deoparte, o imploră Rebecka.

— Nu mă descurc, nu mă descurc, repetă Sanna ca pentru sine. Iartă-mă că te-am deranjat, Rebecka. Acum, desigur, ai de lucru.

Rebecka înjură în gând. La dracu'!

— Vin, oftă ea. Trebuie să laşi poliţia să te interogheze. Vin să-ţi ţin tovărăşie. E în ordine?

— În ordine, şopti Sanna.

— Poţi conduce maşina? Poţi să ajungi la casa bunicii, din Kurravaara?

— Pot să rog un prieten să mă ducă.

— Bine. Iarna nu e nimeni acolo. Ia-le cu tine pe Sara şi pe Lova. Îţi aduci aminte unde se află cheia? Fă foc în sobă. Vin şi eu acolo în după-amiaza asta. Rezişti până atunci?

Rebecka privea fix receptorul în vreme ce-l punea în furcă. Se simţea golită şi confuză.

— La dracu', e incredibil! îi spuse ea resemnată Mariei Taube.

Rebecka îşi privi ceasul de mână. Apoi, închise ochii, trase aer pe nări în vreme ce-şi îndrepta capul şi lăsă aerul să-i iasă pe gură, coborându-şi umerii. Maria o mai văzuse făcând aşa înainte de întâlnirile importante. Sau când stătea şi lucra în miez de noapte, cu un dead-line deasupra capului.

---

[8] „Väckelse": trezire, revelaţie. Termenul e folosit pentru perioade de intensă activitate religioasă. În Suedia, aceste mişcări de „trezire" au aparut încă din anii 1800 şi sunt strâns legate de alte mişcări populare, cum ar fi aceea de abstinenţă sau mişcările muncitoreşti, care au stat de fapt la baza democraţiei suedeze. Şi în anii 1900 se cunosc asemenea mişcari, ca, de exemplu, în perioada 1910-1920, când apare, printre altele, secta penticostală pietismul. Aceste mişcări religioase, bazate pe citirea şi reinterpretarea Bibliei, sunt de obicei legate de un anume predicator şi au avut o mare influenţă, mai ales în nordul Suediei.

— Cum te simţi? o întrebă ea.

— Cred că nici nu vreau să ştiu.

Rebecka scutură din cap, lăsând privirea să-i fugă pe fereastră, pentru a evita ochii îngrijoraţi ai Mariei. Îşi muşcă tare buzele. Ploaia se oprise.

— Scumpo, nu trebuie să fii tot timpul formidabilă, spuse Maria blând. Uneori te poate ajuta dacă ţipi puţin.

Rebecka îşi strânse mâinile pe genunchi.

Te poate ajuta, gândi ea. Ce se întâmplă dacă descoperi că nu mai poţi opri căderea? Şi ce se întâmplă dacă nu te poţi opri din ţipat? Curând te trezeşti că ai cincizeci de ani. Că eşti dependentă de droguri. Închisă la balamuc. Şi cu ţipătul care nu ţi se mai opreşte în cap.

— Era sora lui Viktor Strandgård, spuse, mirându-se singură cât de stăpână pe sine părea. Ea l-a găsit în biserică, se pare că are nevoie de ajutor chiar acum, aşa că îmi iau liber şi merg acolo pentru câteva zile. Iau cu mine laptopul şi lucrez de acolo.

— Acest Viktor Strandgård era o personalitate? întrebă Maria.

Rebecka aprobă cu un semn din cap.

— A avut o experienţă paranormală şi s-a iscat un întreg scandal în Kiruna.

— Mi-aduc aminte, spuse Maria. S-a scris în ziare despre asta. Fusese în cer şi apoi a povestit că nu se lovea dacă se întâmpla să cadă, pentru că pământul îl primea la sânul lui. Suna foarte frumos, aşa credeam pe atunci.

— Mda, continuă Rebecka. Şi a spus că fusese trimis înapoi la viaţa de pe pământ, ca să le povestească tuturor că Dumnezeu avea planuri mari pentru creştinii din Kiruna. Curând se năştea o mişcare de trezire uriaşă, care avea să se răspândească din nord în lumea întreagă. O mulţime de miracole aveau să se întâmple dacă membrii parohiilor urma să se unească şi să creadă.

— În ce să creadă?

— În forţa Domnului. În viziune. În cele din urmă, cei care credeau în toate astea s-au unit şi au alcătuit o nouă parohie, Izvorul Puterii. Şi apoi întreaga Kirună comunistă a devenit o singură mişcare de trezire. Viktor a scris o carte care a fost tradusă într-o grămadă de limbi. Şi-a întrerupt studiile şi a început să

predice. Membrii parohiei au construit o nouă biserica, Biserica de Cristal, care trebuia să amintească de biserica şi de sculpturile de gheaţă care sunt făcute în fiecare iarnă în Jukkasjärvi. Dar, în primul rând, această biserică nu trebuia să semene cu vechea biserica din Kiruna, care e foarte întunecată pe dinăuntru.

— Şi tu? Ce rol ai avut tu în toate astea?

— Făceam parte din Biserica Misionară chiar şi înainte de accidentul lui Viktor. Aşa că am fost cu ei de la început.

— Şi acum? întrebă Maria.

— Acum sunt păgână, zâmbi Rebecka fără veselie. Am fost îndemnată de pastori şi de fraţii mai bătrâni să părăsesc parohia.

— De ce?

— Asta e cu totul altă poveste.

— Înţeleg, spuse Maria şovăind. Ce crezi că va spune Måns când o să-i comunici că-ţi iei liber aşa, pe neaşteptate?

— Nimic. Doar o să mă ucidă, o să-mi taie mădularele şi va hrăni cu trupul meu peştii din Nybroviken. O să discut cu el imediat ce vine, dar mai întâi am să telefonez la poliţia din Kiruna, să n-o aresteze pe Sanna, pentru că n-o să reziste la asta.

Procurorul-şef Carl von Post stătea jos, lângă uşa Bisericii de Cristal, şi privea persoanele care împachetau trupul lui Viktor Strandgård. Medicul de expertiză Lars Pohjanen trăgea, ca de obicei, dintr-o ţigară, în vreme ce mormăia ordine către legistul Anna Granlund şi cei doi bărbaţi solizi care duceau targa.

— Încercaţi să-i strângeţi părul, pentru ca să nu se prindă în fermoar. Trageţi plasticul în jurul trunchiului şi fiţi atenţi când îl ridicaţi, ca măruntaiele să rămână în corp. Anna, caută o pungă de hârtie pentru mână.

O crimă, gândea von Post. Şi încă o crimă a dracului de complicată. Nu o poveste tristă, cu vreun blestemat de alcoolic care până la urmă îşi omoară tovarăşa de băutură mai mult sau mai puţin din greşeală, după o săptămână de băut. Un asasinat făcut cu sânge rece. Mai mult. Asasinarea unei persoane cunoscute.

Şi totul era al lui. Îi aparţinea. Trebuia doar să se instaleze la cârmă, să lase întreaga lume să aprindă reflectoarele şi să se

bucure de celebritate. Şi pe urmă, va putea să plece din gaura asta. Niciodată nu avusese de gând să rămână aici. Dar, după terminarea studiilor, pregătirea lui fusese suficientă doar pentru un loc la tribunalul din Gällivare. Apoi, primise slujba la procuratură. De nenumărate ori solicitase un post la Stockholm, dar nu primise niciunul. Şi anii trecuseră pe neştiute.

Se dădu un pas într-o parte, făcându-le loc tipilor care cărau targa cu cadavrul aflat în sacul bine închis de plastic cenuşiu. Medicul Lars Pohjanen îşi târa picioarele în urma lor, cu umerii un pic ridicaţi, ca şi cum i-ar fi fost frig, şi cu privirea în gol. Ţigara îi mai atârna încă în colţul gurii. Părul, de obicei bine pieptănat peste chelia lucioasă, atârna obosit pe urechi. Legistul Anna Granlund se afla cu un pas în urma lui. Ducea o pungă de hârtie cu mâna lui Viktor Strandgård. Strânse buzele, când privirea îi căzu pe von Post. Acesta îi opri din drum.

— Ei bine? spuse poruncitor.

Pohjanen păru să nu înţeleagă.

— Ce poţi să ne spui în acest moment? întrebă von Post nerăbdător.

Pohjanen prinse ţigara între degetul mare şi arătător, o supse cum trebuie, înainte s-o scoată dintre buzele subţiri.

— Păi, încă n-am făcut autopsia, răspunse rar.

Von Post simţi cum îi creştea pulsul. Nu avea de gând să permită nimănui să-i stea în cale.

— Dar ceva trebuie să fi observat deja, nu? Vreau să am tot timpul situaţia la zi.

Pocni din degete, ca să-şi ilustreze graba cu care informaţia trebuia să fie transmisă mai departe.

Anna Granlund îi privi degetele, gândindu-se la gestul prin care ea însăşi îşi chema câinii.

Pohjanen rămase tăcut, privind în podea. Respiraţia lui zgomotoasă, un pic prea rapidă, se opri doar atunci când duse ţigara la buze, trăgând concentrat fumul. Carl von Post întâlni privirea plină de ură a Annei Granlund.

N-ai decât să te uiţi, gândi el. Acum un an, la serbarea de Crăciun, mă priveai cu totul altfel. Doamne, Dumnezeule,

era înconjurat doar de schilozi şi de idioţi. Pohjanen arăta acum şi mai rău decât înainte de operaţie şi de concediul medical.

— Alo! spuse el poruncitor, când socoti că medicul legist tăcuse prea mult.

Lars Pohjanen îşi ridică faţa şi întâlni sprâncenele înălţate ale procurorului.

— În momentul de faţă, spuse el cu vocea hârâită care nu era mai mult decât o şoaptă, în primul rând că e mort şi în al doilea rând că moartea a fost provocată, cel mai probabil, prin folosirea violenţei extreme. Asta-i tot şi acum trebuie să ne dai voie să trecem, băiete.

Când trecură prin faţa lui, procurorul văzu cum Anna Granlund încerca să-şi stăpânească zâmbetul.

— Şi când primim procesul-verbal de autopsie? şuieră von Post, care-i urmărea de aproape spre ieşire.

— Când vom fi gata, răspunse Pohjanen, trântind uşa bisericii în nasul procurorului-şef adjunct.

Von Post ridică mâna dreaptă să prindă uşa, fiind obligat în acelaşi timp să caute cu stânga în buzunarul interior, după telefonul mobil care începuse să vibreze.

Era tipa de la centrala telefonică a poliţiei.

— Auzi, am pe fir o anume Rebecka Martinsson, care spune că ştie unde se află sora lui Viktor Strandgård şi vrea să stabilească o oră pentru interogatoriu. Tommy Rantakyrö şi Fred Olsson au plecat s-o caute, aşa că n-am ştiut dacă trebuie s-o pun în legătură cu ei sau cu tine.

— Ai procedat corect, fă-mi legătura cu ea.

Von Post îşi lăsă privirea să rătăcească pe intrarea în biserică, aşteptând să i se facă legatura. Era evident că arhitectul avusese o anume intenţie cu lungul covor roşu cu ciucuri care se întindea de la intrare până în altar. De ambele părţi se aflau rânduri de scaune albastre, cu contur de valuri pe spătar. Gândurile îi zburară imediat la povestirea biblică în care Marea Roşie fusese despicată de Moise. Porni spre ieşire.

— Alo! spuse în receptor un glas de femeie.

El se prezentă, iar femeia continuă:

— Numele meu este Rebecka Martinsson. Sun la rugămintea Sannei Strandgård. Am înţeles că vreţi să vorbiţi cu ea în legătură cu asasinatul.

— Da, ai informaţii despre locul în care o putem găsi?

— Nu e chiar aşa simplu, continuă vocea amabilă şi aproape exagerat de corect articulată. Sanna Strandgård vrea ca eu s-o însoţesc în timpul interogatoriului şi cum, pentru moment, mă aflu la Stockholm, m-am gândit să stabilesc cu cel care e şeful comisiei de anchetă preliminară dacă este în ordine să venim amândouă în seara asta sau dacă este mai bine să venim mâine.

— Nu.

— Mă scuzaţi?

— Nu, spuse von Post fără să încerce să-şi ascundă iritarea, nu e bine diseară şi nu e bine mâine-dimineaţă. Nu ştiu ce-ai înţeles tu, Rebecka-şi-mai-cum-îţi-spune, dar de fapt are loc o anchetă asupra unui asasinat, anchetă pe care eu o conduc, şi vreau să vorbesc acum cu Sanna Strandgård. Aş sfătui-o pe prietena ta să nu se mai ascundă, pentru că sunt pregătit s-o acuz în lipsă şi s-o pun sub căutare chiar acum. În ceea ce te priveşte, există un delict care se numeşte obstrucţionarea poliţiei. Dacă eşti acuzată de asta, ajungi la puşcărie. Aşa că vreau să-mi spui imediat unde se află Sanna Strandgård.

În receptor se făcu tăcere timp de câteva secunde. Apoi, se auzi din nou vocea tinerei femei. Acum vorbea foarte rar, aproape tărăgănat, cu o evidentă stăpânire de sine.

— Mi-e teamă că s-a produs o mică neînţelegere. Nu v-am sunat ca să cer permisiunea să vin cu Sanna Strandgård la interogatoriu mai târziu, ci ca să vă comunic că are intenţia de a se lăsa interogată de poliţie şi că acest lucru nu se poate întâmpla decât cel mai devreme în seara aceasta. Eu şi Sanna Strandgård nu suntem prietene. Eu sunt avocat la Meijer & Ditzinger, dacă numele vă este familiar...

— Da, ştii, de fapt şi eu m-am născut la...

— Şi eu m-aş feri să vin cu ameninţări, întrerupse femeia încercarea lui von Post de a interveni. A încerca să mă intimidaţi ca să vă spun unde se află Sanna Strandgård cred că este aproape o eroare profesională, şi dacă o s-o puneţi sub urmărire fără

să fie acuzată de ceva, ci doar pentru că aşteaptă să fie interogată până ce reprezentantul ei juridic poate fi prezent, asta va însemna în mod sigur o plângere împotriva dumneavoastră la JO[9].

Înainte ca von Post să apuce să răspundă, Rebecka Martinsson continuă pe un ton brusc amical:

— Meijer & Ditzinger n-au, desigur, nicio dorinţă să vă provoace necazuri. De obicei, noi colaborăm foarte bine cu procuratura. Cel puţin aşa reiese din experienţa noastră de aici, din zona Stockholmului. Sper să-mi permiteţi să mă pun garant pentru faptul că Sanna Strandgård se va prezenta la interogatoriu, după cum vom stabili. Prin urmare, să spunem astă-seară la ora opt, la secţie.

Şi cu asta, femeia încheie convorbirea.

— La dracu', izbucni von Post când înţelese că tocmai călcase în sânge şi în ceva cleios despre care prefera să nu ştie ce e.

Îşi frecă îngreţoşat tălpile de covor, în drum spre ieşire. O să se ocupe el de gagica asta obraznică, atunci când îşi va face apariţia, diseară.

Dar acum era vremea să se pregătească pentru conferinţa de presă. Îşi trecu mâna peste faţă. Trebuia să se radă. Peste trei zile avea să întâlnească presa cu un pic de barbă, ca să arate ca omul ostenit care dă totul în vânătoarea după un ucigaş. Dar astăzi trebuia să fie proaspăt ras şi cu chica puţin răvăşită. Îl vor iubi. Nu vor putea să n-o facă.

Avocatul Måns Wennrgren, asociat în firma Meijer & Ditzinger, stătea aşezat în spatele biroului său şi o privea posomorât pe Rebecka Martinsson. Întreaga ei înfăţişare îl enerva. Nicio atitudine defensivă, cu mâinile încrucişate la piept. În loc de asta, braţele îi atârnau drept pe lângă şolduri, ca şi cum ar fi stat la coadă la chioşcul de îngheţată. Îşi prezentase problema şi aştepta răspunsul. Privirea ei se odihnea indiferentă pe gravura japoneză erotică de pe perete. Un bărbat tânăr, aşa de tânăr, că părul lui mai era încă lung, în genunchi în faţa prostituatei,

[9] JO (Justitieombudsmanen) — delegat parlamentar însărcinat cu controlul aparatului administrativ şi judiciar.

amândoi cu sexul descoperit. Alte femei obişnuiau să evite să privească gravura aceea, veche de aproape două sute de ani. Måns Wenngren putuse vedea adesea cum ochii lor priveau pe furiş spre tablou, asemenea unor câini amuşinând curioşi. Privirile coborau imediat în pământ sau erau silite să se îndrepte spre alt loc din încăpere.

— Câte zile vei fi plecată? întrebă el. Ai dreptul la două zile plătite pentru probleme familiale, îţi ajung?

— Nu, răspunse Rebecka Martinsson. Şi nu e familia mea, ci, s-ar putea spune, eu sunt un vechi prieten al familiei.

Ceva în felul ei de-a fi îi dădea lui Wenngren senzaţia că minte.

— Din păcate, nu pot spune sigur cât voi lipsi, continuă Rebecka privindu-l drept în ochi. Am destul de mult concediu de luat...

Se întrerupse.

— ... şi ce-i cu asta? o completă şeful ei. Sper că nu ai de gând să începi să vorbeşti cu mine despre ore suplimentare, Rebecka, pentru că atunci voi fi dezamăgit. Am mai spus-o şi o spun din nou, dacă voi, asistenţii, simţiţi că nu faceţi faţă sarcinilor de lucru în timp util, trebuie să refuzaţi însărcinările. Orice ore suplimentare sunt benevole şi neplătite. Altfel, aş putea la fel de bine să te las să dispari într-un concediu plătit de un an.

Ultima frază o spuse cu un râs amical, dar îşi reluă mina supărată, de vreme ce ea nu schiţă niciun zâmbet drept răspuns.

Rebecka îşi cercetă şeful în tăcere, înainte să răspundă. El începuse să răsfoiască prin nişte hârtii pe care le avea în faţă, ca pentru a-i demonstra că de fapt întrevederea luase sfârşit. Poşta zilei se ridica într-o grămadă ordonată. Câteva obiecte de la Georg Jensen stăteau ca la paradă pe marginea biroului. Nicio fotografie. Ştia că fusese însurat şi că avea doi băieţi mari. Dar asta era tot. El nu-i pomenea niciodată. Nici altcineva nu vorbea despre ei. Aflai rar lucruri aici, la birou. Desigur, asociaţii şi avocaţii mai vechi se dădeau în vânt după bârfe, dar erau destul de înţelepţi să bârfească unii cu alţii, nu cu juriştii tineri. Secretarele erau mult prea laşe ca să îndrăznească să dea în vileag vreun secret. Doar când şi când cineva se îmbăta prea tare la vreo

petrecere şi povestea ceva ce n-ar fi trebuit şi, încetul cu încetul, ajungeai printre iniţiaţi. Ea ştia că Måns bea prea mult, dar asta o aflai imediat ce-l întâlneai pe stradă. De fapt, arăta bine, cu părul negru buclat şi ochii albaştri de câine husky. Deşi acum începea să fie cam trecut. Pungi sub ochi şi un pic prea gras. Era în continuare unul dintre cei mai buni, când era vorba de cazuri de fraude fiscale, atât penale, cât şi civile. Şi câtă vreme aducea bani, n-avea decât să bea liniştit, din partea colegilor. Banii contau. Să faci pe cineva să termine cu băutul probabil că ar fi costat mult firma. Casă de tratament şi concediu medical, asemenea lucruri costau şi, în plus, nu ai nimic câştig. Era ca de obicei. Viaţa privată era prima care se ducea de râpă, când te apucai de băutură.

Încă mai simţea şi acum o înţepătură de umilinţă când se gândea la petrecerea de Crăciun de anul trecut. Måns dansase şi flirtase în timpul serii cu toate celelalte juriste. Spre sfârşitul serbării, venise la ea. Şifonat, ameţit şi plin de autocompătimire, îşi pusese mâna pe gâtul ei şi-i ţinuse o cuvântare dezlânată care ţintea spre patetica încercare de-a o lua cu el acasă, sau poate doar în biroul lui, cine ştie! După asta, îi fusese în orice caz clar ce însemna ea în ochii lui. Ultimul refugiu. Cea la care recurgi când ai încercat la toate celelalte şi eşti la un milimetru de pierderea cunoştinţei. De la întâmplarea aceea, relaţia dintre ea şi Måns fusese îngheţată. El nu râdea şi nu vorbea niciodată cu ea degajat aşa cum o făcea cu alţii. Ajunsese să comunice cu el mai ales prin e-mail sau prin bileţele pe care le lăsa pe biroul lui, când lipsea din încăpere. Anul acesta nu se mai dusese la petrecerea de Crăciun.

— Atunci, sunt în concediu, zise ea fără să schiţeze niciun zâmbet. Şi îmi iau laptopul cu mine, să lucrez de acolo.

— N-ai decât, mi-e indiferent, spuse el cu un dezgust evident în glas. Colegii tăi va trebui să muncească mai mult. Dau altcuiva afacerea Wickman's.

Rebecka îşi sili mâinile să nu se încleştеze. Scârba dracului. O pedepsea. Cei de la Wickman Industrimontage AB erau clienţii ei. Ea îi vânase, ea încheiase cu ei un contract frumos şi, de îndată ce chestiunea taxelor suplimentare avea să fie rezolvată,

aveau să înceapă transferul legal al companiei membrilor mai tineri ai familiei. În plus, o plăceau.

— Fă cum crezi de cuviinţă, răspunse ridicând aproape imperceptibil din umeri şi ţintind cu privirea ciucurii uzaţi ai covorului persan. Mă poţi contacta pe adresa de e-mail dacă e ceva.

Måns Wenngren simţi impulsul să meargă la ea, să o prindă de păr, să-i tragă capul pe spate şi s-o oblige să-i întâlnească privirea. Sau doar s-o mângâie.

Ea se întoarse, dând să plece.

— Şi cum te duci acolo? o întrebă, înainte să iasa pe uşă. Zboară avionul până la Kiruna sau trebuie să te duci cu vreo caravană de reni, din Umeå?

— Zboară avionul, răspunse ea pe un ton indiferent.

Ca şi cum i-ar fi luat întrebarea în serios.

Inspectorul de poliţie Anna-Maria Mella se lăsă pe spătarul scaunului, privind fără chef documentele care zăceau risipite în faţa ei. Cazuri vechi şi lipsite de însemnătate. Anchete care se împotmoliseră. Jafuri din magazine sau furturi de maşini, nerezolvate de mai mulţi ani. Răsfoi documentul care se afla mai aproape. Violenţă domestică, un caz urât, dar femeia îşi retrăsese acuzaţiile şi afirmase că se lovise căzând pe scară.

Un afurisit de caz, îşi zise Anna-Maria, amintindu-şi fotografiile neplăcute făcute la spital.

Luă alt dosar. Furt de anvelope de la o firmă din zona industrială. Un martor îl văzuse pe cel care tăiase gardul de sârmă şi încărcase anvelopele în maşina lui, Toyota Hilux, dar mai târziu, în cursul interogatoriului, brusc nu-şi mai amintea nimic. Era clar ca lumina zilei că fusese ameninţat.

Anna-Maria oftă. Nu existau bani pentru protecţia martorilor sau ceva de genul ăsta, atunci când era vorba de un furt de rahat. Bătu pe tastatură „Toyota Hilux" şi îşi întipări în minte numele proprietarului. Infractori mărunţi, mici tirani care-şi iau ce poftesc. Mai mult ca sigur că avea să dea în viitor peste numele lui, în vreun alt context. Dădu o căutare avansată. Condamnări pentru maltratare şi deţinere ilegală de arme. Prezent de mai multe ori pe lista suspecţilor.

Haide odată, se mustră ea. Nu mai sta fără să faci nimic, doar să răsfoieşti dosare şi să navighezi pe internet!

Lăsă deoparte furtul de anvelope. Tot n-aveau să ajungă la vreun rezultat. Foarte bine a făcut procurorul că l-a clasat. La automatul de cafea de afară auzi cum alunecă un pahar de plastic

şi începe să se umple cu chestia aia greţoasă, în vreme ce aparatul bolborosea zgomotos. Un moment speră că era Sven-Erik, care îi va aduce poate ceva noutăţi despre Viktor Strandgård. Dar după paşii care se depărtau pe culoar, înţelese că era altcineva.

Nu te mai gândi la asta, spuse aproape cu glas tare, şi luă alt dosar din grămadă.

Privirea i se ridică imediat de pe text şi începu să-i rătăcească pe birou. Se uită cu tristeţe la cana cu ceai rece. În situaţia actuală, numai gândul la cafea o făcea să vomite. Dar nici vreo mare bautoare de ceai nu fusese vreodată. Cana doar zăcea acolo, ca parte din decor. Iar coca-cola îi provoca gaze.

Când sună telefonul, aproape smulse receptorul. Crezuse că e Sven-Erik, dar era Lars Pohjanen, medicul legist.

— Sunt gata cu raportul preliminar al autopsiei, spuse el, iar vocea lui răguşită semăna cu zgomotul automatului de cafea. Vrei să vii jos?

— Ăă, acum Sven-Erik e şeful anchetei, răspunse ea cu îndoială în glas. Şi von Post.

Vocea lui Pohjanen deveni aspră.

— Da, numai că n-am de gând să-l vânez pe Sven-Erik prin tot oraşul, iar domnul procuror n-are decât să citească raportul. Atunci, îmi strâng lucrurile şi plec înapoi la Luleå.

— Nu, la naiba! Vin, spuse Anna-Maria în vreme ce auzea la celălalt capăt cum receptorul era pus jos cu un clic.

Sper că afurisitul ăla a auzit ce i-am spus, gândi ea în vreme ce-şi trăgea cizmele. Probabil că n-o să mai fie acolo când ajung eu la spital.

Îl găsi pe Lars Pohjanen în camera de fumat a paznicilor. Stătea prăbuşit pe o canapea verde, uzată, de prin anii '70. Ochii îi erau închişi şi doar jarul ţigării dintre degete arăta că e treaz sau încă viu.

— Deci, spuse el fără să deschidă ochii, nu eşti interesată de moartea lui Viktor Strandgård? Aş fi crezut că treaba asta e pentru tine, Mella.

— Ar trebui să fac doar muncă de birou până când nasc, răspunse ea din pragul uşii. Dar e mai bine să vorbesc eu cu tine înainte să pleci, decât să n-o facă nimeni.

El scoase un râs hârâit care se transformă într-o tuse uşoară, deschise ochii şi o fixă cu privirea lui tăioasă, albastră.

— O să-l visezi noaptea, Mella. Ocupă-te de caz, altfel o să alergi cu căruciorul să interoghezi suspecţii, în timpul concediului de maternitate. Mergem?

Făcu un gest exagerat, invitând-o spre sala de autopsie.

Sala de autopsie era o încăpere îngrijită. Podea de piatră curata, trei mese din inox, cutii roşii din plastic sortate după mărime sub masă, două chiuvete la care Anna Granlund avea grijă să fie întotdeauna prosoape impecabil de curate. Masa de disecţie era curăţată şi bine ştearsă. Afară, în camera de spălat, mergea maşina de spălat vase. Singurul lucru care amintea de moarte era şirul lung de borcane transparente, marcate cu data naşterii şi conţinând bucăţi cenuşii şi brun-deschise de creiere şi organe interne în formalină, din care urma să se ia probe. Şi corpul lui Viktor Strandgård. Acesta zăcea pe spate pe o masă de disecţie. O tăietură se întindea pe ceafă, de la o ureche la alta, şi toată pielea capului îi fusese trasa de pe ţeastă peste frunte, dezgolind osul craniului. Două tăieturi lungi brăzdau trunchiul şi erau ţinute laolaltă de nişte suturi grosolane. Pe una o făcuse tehnicianul legist, în timp ce îi examina organele interne. De asemenea, corpul prezenta mai multe răni mici; Anna-Maria mai văzuse astfel de leziuni. Răni de cuţit. Corpul bărbatului era curat, cusut şi spălat, cu pielea lividă în lumina de neon. Anna-Maria avea o senzaţie de disconfort văzând trupul subţire, gol pe masa rece de metal. În ceea ce o privea, îşi păstrase pufoaica pe ea.

Lars Pohjanen îşi trase pe el un halat verde, îşi vârî picioarele în saboţii uzaţi, care mai purtau doar urme vagi din vopseaua albă iniţială, şi îşi puse mănuşile de cauciuc subţiri, elastice.

— Ce fac puştii? întrebă el.

— Jenny şi Petter sunt bine. Însă Marcus suferă şi toată ziua stă în pat cu căştile pe urechi, pregătindu-şi un tinnitus.

— Bietul de el, spuse Pohjanen cu compătimire sinceră în glas, apoi se întoarse spre Viktor Strandgård.

Anna-Maria se întrebă dacă se referea la Marcus sau la Viktor Strandgård.

— Te deranjează? întrebă ea, scoţând aparatul de înregistrat din buzunar. Aşa vor putea şi ceilalţi să asculte, după aceea.

Pohjanen ridică din umeri, semn că nu avea nimic împotrivă. Anna-Maria porni reportofonul.

— În ordine cronologică, spuse el. Mai întâi, o lovitură în ceafă cu un obiect neascuţit. Noi doi nu suntem în stare să-l întoarcem, dar trebuie să vezi asta.

Scoase o tomografie făcută la computer şi o prinse pe ecranul aparatului Röntgen. Anna-Maria privi în tăcere reprezentarea, gândindu-se la imaginile alb-negru cu bebeluşul ei văzute la ecograf.

— Vezi aici spărtura din osul craniului. Şi hemoragia subdurală. Aici.

Degetele doctorului urmăreau o zonă întunecată de pe imagine.

— Probabil că ar fi putut fi salvat dacă ar fi fost doar lovitura de la cap, dar nu e sigur.

— Criminalul tău e dreptaci, continuă Pohjanen. Ei bine, după lovitura la cap, a fost înjunghiat în pântece şi în piept.

Arătă două dintre rănile de pe corpul lui Viktor Strandgård.

— E imposibil să afirm ceva despre înălţimea faptaşului, ţinând seama de lovitura dată în cap, şi, din păcate, nici rănile de cuţit nu ne oferă vreo informaţie. Au fost făcute de sus în jos, aşa că presupun că Viktor Strandgård stătea în genunchi când a primit aceste lovituri. Ori asta, ori faptaşul tău este uriaş, în genul unui jucător american de baschet. Dar eu aş zice că Strandgård a fost lovit mai întâi în cap. Poc!

Medicul se lovi în ţeasta cheală, pentru a demonstra cum fusese dată lovitura.

— Lovitura îl face să cadă în genunchi, nu există nicio julitură şi niciun hematom pe genunchi, dar covorul era destul de moale, şi apoi făptaşul îl înjunghie, de două ori. De aceea merg pieziş, de sus în jos. Prin urmare, e greu de spus ceva despre înălţimea individului.

— Aşadar, decesul a survenit loviturii şi celor două răni de cuţit? întrebă Anna-Maria.

— Exact, continuă Pohjanen, înăbuşindu-şi un acces de tuse. Lama cuţitului străpunge peretele cutiei toracice, despică a şasea coastă pe stânga, deschide pericardul...

— În suedeză, te rog.

— ...sacul inimii şi ventriculul drept, da, ventriculul. Asta a provocat o hemoragie în inimă şi în plămânul drept. A doua oară, cuţitul a trecut prin ficat şi a provocat hemoragie în cavitatea abdominală şi în peritoneu.

— A murit pe loc?

Pohjanen înălţă din umeri.

— Şi atunci, restul rănilor? întrebă Anna-Maria.

— Au fost făcute după momentul morţii. Toate rănile astea urâte de pe trunchi şi abdomen. Loviturile au fost frontale şi au fost făcute după deces. Aş spune că Viktor Strandgård zăcea jos, pe spate, când a fost supus unui astfel de tratament. Mai e şi tăietura asta lungă, care i-a despicat abdomenul.

Arătă spre rana lungă, vineţie din burtă, care acum era cusută cu împunsături rare.

— Şi ochii? întrebă Anna-Maria, privind orbitele goale ale lui Viktor Strandgård.

— Uită-te aici, spuse Pohjanen, prinzând un clişeu Röntgen pe aparat. Aici! Vezi aşchia care s-a desprins din craniu, exact în orbită? Şi aici! La început n-am observat, dar pe urmă am curăţat un pic orbita şi am privit osul cranian. Se vede cum osul a fost răzuit pe marginea orbitei. Ucigaşul a apăsat cuţitul în ochi şi l-a răsucit. I-a sfredelit ochii, am putea spune.

— Ce dracu a vrut să facă? izbucni Anna-Maria. Şi mâinile?

— Amputate tot după ce a survenit decesul. Una se afla la locul crimei.

— Amprente?

— Poate pe cioturile braţelor, dar asta va spune Laboratorul de expertiză criminalistică de la Linköping. Deşi eu nu mi-aş pune prea mari speranţe. Se observă că încheieturile mâinilor au fost strânse cu putere, dar, după cât pot vedea, nu există amprente.

Cred că cei de la Linköping vor spune că individul care a tăiat mâinile purta mănuşi.

Anna-Maria simţea cum îi piere curajul. O cuprinse o dorinţă puternică de a-l prinde pe făptaş. Nu suporta gândul ca ancheta preliminară să fie clasată şi să ajungă să ia drumul arhivei în câţiva ani. Pohjanen avea dreptate. Cu siguranţă, avea să-l vizeze pe Viktor Strandgård.

— Ce fel de cuţit e? întreba ea.

— Cuţit de vânătoare, model mare. Prea lat ca să fie un cuţit de bucătărie. N-are tăiş dublu.

— Şi obiectul bont cu care a fost lovit la ceafă?

— Poate fi orice, răspunse Pohjanen. O cazma, un bolovan...

— Nu e curios faptul că a primit o lovitură din spate, cu un obiect, şi pe urmă a fost înjunghiat din faţă? întrebă Anna-Maria.

— Tu eşti poliţistul, răspunse Lars Pohjanen.

— Poate erau mai mulţi, cugetă cu glas tare Anna-Maria. Mai e ceva?

— Nu, pentru moment. Niciun indiciu că ar fi consumat droguri sau alcool. Şi nu mâncase de câteva zile.

— Poftim? De câteva zile?

În ceea ce o privea, Anna-Maria era obligată să mănânce la fiecare două ore.

— Nu era deshidratat, prin urmare, nu era vorba de vreo boală de stomac sau de anorexie. Dar pare că ingerase doar lichide. Laboratorul va putea sa spună ce anume avea în stomac. Poţi să opreşti reportofonul.

Îi întinse o copie a raportului autopsiei preliminare. Anna-Maria opri aparatul de înregistrat.

— Nu-mi place să fac presupuneri, spuse Pohjanen, dregându-şi glasul. Cel puţin, nu atunci când faptul este documentat.

Arătă din cap spre reportofonul care dispăru în buzunarul Annei-Maria.

— Dar tăieturile de la încheieturile mâinilor au fost făcute cu o mână de expert, continuă el. Poate ar trebui să cauţi un vânător, Mella.

— Aici erai, se auzi o voce din pragul uşii.

Era Sven-Erik Stålnacke.

— Da, răspunse Anna-Maria şi se simţi jenată gândindu-se că Sven-Erik o putea bănui că lucra pe la spatele lui. Pohjanen m-a sunat sa mă anunţe că e gata de plecare, şi atunci...

Tăcu, furioasă că începuse să dea explicaţii, încercând oarecum să se scuze.

— E bine, zise Sven-Erik vesel. O să-mi povesteşti în maşină. Avem probleme cu pastorii din parohie. La naiba, cât te-am căutat! Până la urmă, am întrebat-o pe Sonja de la recepţie cine te-a căutat la telefon. Acum trebuie să plecam.

Anna-Maria îi aruncă o privire întrebătoare lui Pohjanen, iar el dadu din umeri, ridicând în acelaşi timp din sprâncene, ca şi cum ar fi vrut să le spună că era gata.

— Luleå a luat bătaie de la Färjestad, rânji Sven-Erik către doctor în semn de salut, în timp ce-o mâna grăbit de acolo pe Anna-Maria.

— Aşa, dă-mi amănunte, oftă Lars Pohjanen, cotrobăind în buzunar după pachetul de ţigări.

Avionul către Kiruna era aproape plin. Mulţimi de turişti străini care aveau să conducă atelaje cu câini şi să înnopteze pe blănuri de ren la hotelul de gheaţă din Jukkasjärvi se înghesuiau laolaltă cu oameni de afaceri în costume mototolite care se întorceau acasă şi care îşi ţineau strâns la piept ziarele şi fructele primite gratis.

Rebecka se lăsă să cadă pe locul ei, prinzându-şi centura de siguranţă. Zumzetul vocilor, sunetul sintetic al panourilor care se aprindeau şi se stingeau în tavan şi huruitul motoarelor au făcut-o să alunece într-un somn agitat. A dormit tot drumul.

În vis, aleargă peste o mlaştină cu tufe de muri pitici. E o zi fierbinte de august. Arşiţa soarelui face ca umezeala de pe tufe să se evapore. Crema împotriva ţânţarilor şi sudoarea i se scurg de pe frunte în ochi. O ustură. Ochii se umplu de lacrimi. Un nor negru de insecte îi intră în nări şi în ochi. Nu mai vede. Cineva o urmăreşte. E chiar în spatele ei. Şi, ca întotdeauna în visele ei, picioarele n-o mai ascultă. N-au nicio putere şi mlaştina e moale. Tălpile i se afundă tot mai adânc în muşchiul albicios, iar cineva sau ceva o vânează. Acum, nu mai poate ridica piciorul. Se afundă în mlaştina moale. Încearcă s-o strige pe mami, dar din gâtlej îi iese doar un piuit slab. Apoi, simte o mână grea care îi cade pe umăr.

— Iartă-mă, te-am speriat?

Rebecka deschise ochii şi văzu o stewardesă aplecată peste ea. Stewardesa îi zâmbi un pic nesigură şi îşi retrase mâna de pe umărul ei.

— Curând aterizăm pe aeroportul din Kiruna şi v-aş ruga să vă îndreptaţi spătarul scaunului.

Rebecka îşi duse mâna la gură. Oare îi cursese saliva din gură? Sau, mai rău, ţipase în somn? Nu îndrăznea să-şi privească vecinul, aşa că se uită în schimb spre întunericul de dincolo de geam. Acolo, jos, se afla oraşul. Strălucea ca o bijuterie pe fundul unui puţ, cu luminile lui înconjurate de întunericul munţilor. Simţi că inima îi bate cu putere — şi un fior în stomac.

Oraşul meu, îşi zise ea, trăind, alături de melancolia revederii, un amestec ciudat de bucurie, furie şi spaimă.

Douăzeci de minute mai târziu, se afla în maşina Audi închiriată, în drum spre Kurravaara. Satul se afla la vreo cincisprezece kilometri de Kiruna. În copilărie, mersese de multe ori pe jos din Kiruna până în sat. Îşi amintea cu plăcere de drumul acela. Mai ales la sfârşitul iernii, când pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă, pe care nimeni nu-l distrugea cu nisip, sare sau pietriş.

Luna lumina pădurea îmbrăcată în zăpadă. Troienele alcătuiau un parapet la marginea drumului.

Nu e drept, gândi ea, n-ar fi trebuit să-i las să-mi ia toate astea. Înainte să plec, trebuie neapărat să fac o plimbare pe jos.

De când ar fi trebuit să procedez altfel? se întrebă, în vreme ce maşina şerpuia prin pădure. Dacă ar fi să mă întorc în timp, ar trebui să ma opresc la prima vară? Sau mult mai înainte? Atunci ar trebui să fie acea primăvară. Când l-am întâlnit pentru prima oară pe Thomas Söderberg. Când el a vizitat clasa în care învăţam, la liceul Hjalmar Lundbohm. Deja de atunci ar fi trebuit să acţionez altfel. Ar fi trebuit să-l văd cum era de fapt. Să nu fi fost aşa de naivă. Probabil că ceilalţi din clasă erau mult mai isteţi decât mine. Altminteri, de ce n-au fost şi ei momiţi?

Hei, voi toţi, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Thomas Söderberg. E noul pastor de la biserica misionară. L-am invitat ca reprezentant al bisericilor libere.

Margareta Fransson e cea care vorbeşte. Profesoara de religie.

Zâmbeşte tot timpul, gândeşte Rebecka, de ce o face? Nu e un zâmbet vesel, doar resemnat şi împăciuitor. Îşi cumpără toate hainele de la „O Mână de Ajutor", un magazin nonprofit care vinde produse făcute de femeile din ţările subdezvoltate.

— L-aţi cunoscut deja pe Evert Aronsson, preot în Biserica Suedeză, şi pe Andreas Gault, preot în Biserica Catolică, vorbeşte în continuare Margareta Fransson.

— Cred că ar trebui să cunoaştem şi un budist sau un musulman — ceva de genul asta, spune Nina Eriksson. De ce numai o grămadă de preoţi creştini?

Nina Eriksson e purtătoarea de cuvânt a clasei şi cea mai îndrăzneaţă dintre toţi. Vocea ei se aude tare şi raspicat în toată clasa. Mulţi o sprijină, aprobându-i întrebarea.

— În Kiruna nu avem posibilităţi de alegere prea mari, se scuză anemic Margareta Fransson.

Apoi îi dă cuvântul pastorului Thomas Söderberg.

E frumos, pur şi simplu. Păr buclat, închis la culoare şi gene lungi. Râde şi glumeşte, dar din când în când devine foarte serios. E prea tânăr ca să fie preot sau pastor, cum îşi spune el. Şi e îmbracat în jeanşi şi în cămaşă. Desenează pe tablă. Un pod. Despre cum Iisus şi-a dat viaţa pentru ei. A înălţat un pod spre Dumnezeu. Căci aşa de mult a iubit Domnul lumea, că i-a dăruit singurul Său fiu. Se adresează clasei cu „tu", deşi vorbeşte cu douăzeci de persoane odată. Vrea ca ei să aleagă viaţa. Să spună da. Şi are răspuns la toate întrebările care i se adresează la sfârşit. O parte din întrebări îl fac să tacă un moment. Să încrunte sprâncenele şi să dea din cap gânditor. Ca şi cum întrebarea i-ar fi fost adresată prima oară. Ca şi cum elevii i-ar fi dat ceva la care să reflecteze. Mult mai târziu, Rebecka avea să afle că nu era nici pe departe prima oară când auzea toate aceste întrebări. Că răspunsurile erau pregătite de multă vreme. Dar cel ce punea întrebarea trebuia să se simtă special.

Îşi termină vizita invitându-i la cursurile de vară organizate de Biserica Misionară din Gällivare. Trei săptămâni de muncă şi studiul Bibliei, fără vreo recompensă financiară, dar cu mâncare şi cazare gratuite.

— Îndrăzneşte să fii curios, îi îndeamnă el. N-ai de unde să ştii dacă religia creştină e sau nu e pentru tine înainte să-ţi dai seama ce este cu adevărat.

Rebeckăi i se pare că o priveşte pe ea, atunci când vorbeşte. Îl priveşte la rândul ei drept în ochi. Şi poate simţi flacăra.

Drumul fusese curăţat până la căsuţa cu ziduri cenuşii a bunicii ei. La etaj era lumina aprinsă. Rebecka îşi luă valiza şi punga cu mâncare de la Konsum. Făcuse cumpărături pe drum. Poate că nu era nevoie, dar nu se ştie niciodată. Încuie maşina.

Aşa sunt eu acum, gândi ea. O persoană care întotdeauna încuie chestii.

— Alo! strigă, ajungând în faţa uşii.

Nu primi niciun răspuns, dar probabil că Sanna şi fetele închiseseră uşa care ducea la scară şi n-o auzeau.

Lăsă jos ce avea în mâini şi dădu o raită pe la parter, fără să aprindă luminile. Mirosea a casă veche. Linoleum şi umezeală. Un aer stătut. Mobilele se înălţau ca nişte fantome ostenite, înghesuite unele în altele lângă pereţi, acoperite cu cearşafurile de pânză puse de bunica.

Urcă scările cu grijă, temându-se să nu cadă, pentru că zapada topită de pe tălpi le făcea alunecoase.

— Alo? strigă ea, fără să primească răspuns nici de data asta.

Deschise uşa apartamentului de la etaj, păşind în holul strâmt, întunecat. Când se aplecă să tragă fermoarul de la cizme, ceva negru o izbi în faţă. Ţipă şi alunecă pe spate. Se auziră două lătraturi vesele şi întunericul căpătă forma unui cap simpatic de câine. O limbă roz profită de ocazie pentru a face cunoştinţă cu faţa ei. Două alte lătraturi de încurajare şi apoi câinele o linse din nou.

— Tjapp, vino aici!

O fetiţă de vreo patru ani se ivi în cadrul uşii. Câinele facu o mică piruetă pe burta Rebeckăi, o porni dansând spre fetiţă, o linse şi pe ea, apoi reveni dând din coadă spre Rebecka. Dar aceasta reuşise să se ridice. Câinele îşi vârî atunci botul în punga cu mâncare.

— Tu trebuie să fii Lova, spuse Rebecka, aprinzând lampa din hol, în vreme ce împingea cu piciorul câinele de lângă punga de la Konsum.

Lumina cădea pe fetiţă. Aceasta avea un pled răsucit în jurul ei şi Rebecka îşi dădu seama că în casă era frig.

— Cine eşti tu? întrebă Lova.

— Mă cheamă Rebecka, îi răspunse ea scurt. Hai să mergem în bucătărie.

Ramase în pragul uşii, privind în jur mută de uimire. Scaunele erau rasturnate. Preşurile bunicii erau îngrămădite sub masă. Tjapp alergă spre un morman de cearşafuri care probabil acoperiseră mobilele din odaie. Începu să mârâie şi să se joace cu ele. În bucătărie mirosea puternic a praf de curăţat şi a săpun. Când privi mai atent, Rebecka văzu că duşumeaua era plină de detergent.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici? izbucni ea. Unde sunt mama şi sora ta mai mare?

— M-am spălat, recunoscu Lova. Şi Tjapp, şi ea s-a spălat.

Din pătura mare în care era înfăşurată se ivi o mână mică, pipăind un nasture de la paltonul Rebeckăi. Aceasta îi dădu nerăbdătoare mâna la o parte.

— Unde sunt mama şi sora ta? întrebă din nou.

Lova arată spre sofaua din colţul de dormit. Acolo se afla o fetiţă de vreo unsprezece ani îmbrăcată într-o blană de oaie lungă, cenuşie, poate a Sannei. Fetiţa ridică dintr-o revistă ochii înguşti şi gura subţire ca o linie. Rebecka simţi o împunsătură în inimă.

Sara, gândi ea. S-a făcut aşa de mare. Şi îi seamănă Sannei. Acelaşi păr blond, dar al ei e drept, ca al lui Viktor.

— Bună, îi spuse ea fetiţei. Ce-a făcut sora ta? Şi unde e Sanna?

Sara ridică din umeri, arătând că nu era treaba ei să aibă grija de sora mai mică.

— Mama e supărată, spuse Lova trăgând-o pe Rebecka de mâneca paltonului. E în balon. E culcată acolo.

Arătă spre uşa camerei.

— Tu cine eşti? întrebă Sara bănuitoare.

— Mă cheamă Rebecka şi asta e casa mea. O parte din ea, cel puţin.

Se întoarse spre Lova.

— Cum adică în balon?

— Când e în balon, nu ne vorbeşte şi nu se uită la noi, îi explică Lova, fără să se poată abţine să atingă din nou nasturii Rebeckăi.

— O, Dumnezeule mare, oftă Rebecka, scoţându-şi paltonul şi atârnându-l de un cârlig, în hol.

În casă era foarte frig. Trebuia să facă focul în sobă.

— O cunosc pe mama voastră, spuse Rebecka, începând să pună scaunele la locul lor. Bunica şi bunicul meu au trăit aici. Ai săpun şi în păr?

Privi şuviţele încleiate din părul fetiţei. Câinele se aşeză, încercând să se lingă pe spinare. Rebecka se lăsă în jos şi îl chemă cu aceleaşi sunete pe care bunica ei le folosea ca să cheme la ea câinii acasa.

— Tjio!

Căţeaua veni imediat la ea şi, ca să-şi arate supunerea, încercă s-o lingă pe gură. Rebecka văzu acum că era o corcitură. Blana deasă, neagră încadra ca o ramă de lână capul mic, feminin. Ochii erau negri şi luceau veseli. Rebecka îşi trecu mâna prin blana câinelui, mirosindu-şi degetele. Aveau un iz de leşie.

— Frumos câine, îi spuse Sarei. E al tău?

Sara nu răspunse.

— Două treimi este al Sarei şi o treime al meu, răspunse Lova, ca şi cum ar fi spus o lecţie pe dinafară.

— Acum vreau să vorbesc cu Sanna, spuse Rebecka ridicându-se.

Lova o luă de mână, conducând-o în camera alăturată. Apartamentul de la etaj era compus din bucătăria mare cu un colţ de dormit şi încă o cameră. Aceasta fusese dormitorul copiilor. Bunica şi bunicul dormiseră în alcovul din bucătărie. Sanna zăcea pe o parte, într-unul din paturi, cu picioarele strânse aşa de tare, că genunchii îi ajungeau aproape la bărbie. Stătea cu faţa întoarsă spre perete şi avea pe ea doar un maiou şi o pereche de chiloţi de bumbac cu floricele. Părul lung şi blond, de înger, era risipit pe pernă.

— Bună, Sanna, spuse Rebecka cu grijă.

Femeia din pat nu răspunse, Rebecka putea să vadă că respira.

Lova lua un pled care stătea împăturit la picioarele patului şi îl întinse peste mama ei.

— E în balon, şopti ea.

— Înţeleg, spuse Rebecka, simţind că o cuprinde furia.

Împinse tare cu degetul în spinarea Sannei.

— Vino, spuse, trăgând-o după ea pe Lova în bucătărie.

Tjapp le urmă îndeaproape, după ce constatase că stăpâna ei, care zăcea nemişcată şi tăcută în pat, nu era în primejdie.

— Aţi mâncat? întrebă Rebecka.

— Nu, răspunse Lova.

— Noi două ne-am cunoscut când tu erai mică, îi spuse Rebecka Sarei.

— Eu nu sunt mică, strigă Lova. Eu am patru ani.

— Acum, uitaţi ce-o să facem, spuse Rebecka. Facem curat aici, în bucătărie, eu pregătesc masa şi după aceea încălzim apă pe sobă, să le spălăm pe Lova şi pe Tjapp.

— Iar mie-mi trebuie altă bluză, spuse Lova, uite!

Desfăcu pătura, arătându-şi bluza plină de săpun.

— Iar ţie-ţi trebuie altă bluză, oftă mâhnită Rebecka, simţindu-se extrem de obosită.

O oră mai târziu, Lova şi Sara mâncau crenvurşti fierbinţi cu piure de cartofi. Lova avea pe ea nişte jeanşi care aparţinuseră unei verişoare de-a Rebeckăi şi o bluză de un roşu spălăcit cu Asterix şi Obelix pe piept. Tjapp stătea la picioarele fetelor şi îşi aştepta răbdătoare porţia. Focul din sobă trosnea şi arunca scântei.

Rebecka aruncă o privire spre ceas. Era deja şapte. Ea şi Sanna trebuia să meargă la poliţie. Se simţea cuprinsă de agitaţie.

Sara îi mirosi bluza surorii sale.

— Pute groaznic, spuse ea.

— Nu-i adevărat, oftă Rebecka. Hainele miros un pic ciudat pentru că au stat împăturite în ladă atâta timp. Dar ale ei miroseau şi mai rău, aşa că asta e. Daţi-i lui Tjapp crenvurştii care au rămas.

Le lăsă pe fete în bucătărie şi se duse în cameră, închizând uşa.

— Sanna, spuse ea.

Sanna nu se mişcă. Zăcea în aceeaşi poziţie, întoarsă spre perete.

Rebecka se apropie de pat şi se opri acolo cu braţele încrucişate.

— Ştiu că mă auzi, spuse ea pe un ton dur. Nu sunt cea care eram, Sanna. Am devenit mult mai rea şi mai nerăbdătoare. Nu am de gând să stau să te mângâi pe păr şi să te întreb ce nu merge. Poţi să te ridici acum, imediat şi să te îmbraci. Altfel, iau fetele şi le duc direct la Serviciul de asistenţă socială şi le spun celor de acolo că momentan nu le poţi purta de grijă. Apoi, iau primul avion şi mă întorc la Stockholm.

În continuare, niciun răspuns. Nicio mişcare.

— OK, spuse Rebecka după un moment.

Respiră adânc, ca pentru a marca faptul că aşteptase destul. Apoi se întoarse şi porni spre uşă.

Prin urmare, asta e, îşi zise. Sun la poliţie şi le spun unde se află. N-au decât s-o scoată ei din casă.

Abia puse mâna pe clanţă, când auzi cum Sanna se ridică pe marginea patului, în spatele ei.

— Rebecka, rosti ea.

Rebecka şovăi o fracţiune de secundă. Apoi se întoarse, sprijinindu-se de uşă. Braţele i se încrucişară din nou pe piept. Avea expresia unei mame gata să spună: hai să rezolvăm chestia asta odată pentru totdeauna.

Iar Sanna era ca o fetiţă, sugându-şi buza, cu o privire rugătoare.

— Iartă-mă, murmură cu un glas răguşit. Ştiu că sunt cea mai rea mamă din lume şi o prietenă şi mai rea. Ma urăşti?

— Ai trei minute să-ţi pui hainele pe tine, să vii în bucătărie şi să mănânci ceva, îi porunci Rebecka, ieşind din încăpere.

Sven-Erik Stålnacke parcase maşina în faţa secţiei de urgenţe. Anna-Maria se sprijini de portieră, în vreme ce el căuta prin buzunare după cheie. Nu era uşor să respiri adânc atunci când aerul era aşa de îngheţat, dar trebuia cumva să încerce să se liniştească. Stomacul i se întărise ca un bulgăre de zăpadă pe distanţa scurtă de la secţia de autopsie şi până la maşină.

— Sunt trei pastori la biserica Izvorul Puterii, spuse Sven-Erik căutând în celălalt buzunar. Ne-au transmis că sunt de acord sa fie interogaţi. Nu ne acordă mai mult de o oră. Şi nu au de gând să se lase interogaţi separat, ci vor vorbi cu noi toţi trei. Spun că vor să colaboreze, dar...

— ...dar n-au nicio intenţie să colaboreze! completă Anna-Maria.

— Şi ce naiba putem face? se întrebă Sven-Erik. Să-i luăm tare sau...

— Nu, fiindcă atunci toţi membrii congregaţiei se vor închide ca o scoică uriaşă. Dar de ce nu vor să vorbească cu noi separat?

— N-am idee. Unul dintre ei a dat o explicaţie. Gunnar Isaksson se numeşte. Dar n-am priceput o iotă din ce-a spus. Poate îl întrebi când ne întâlnim cu ei. La naiba, Anna-Maria, trebuia să-i fi luat pe sus din pat cu noaptea-n cap!

— Nu, răspunse Anna-Maria, scuturând gânditoare din cap. N-ai fi putut proceda aşa.

Aurora boreală îşi răspândea înca pe cer vălurile ei albe şi verzi.

— E de necrezut, spuse ea, dându-şi capul pe spate. Iarna asta a fost tot timpul aurora boreală. Ai mai trăit aşa ceva?

— Nu, dar de fapt sunt furtunile din soare, răspunse Sven-Erik. E frumos, dar curând or să spună şi despre asta că provoacă apariţia cancerului. Şi că ar trebui să mergem cu o umbrelă vopsită în argintiu împotriva radiaţiilor.

— Ţi-ar sta bine, râse Anna-Maria.

Se aşezară în maşină.

— Apropo de asta, continuă Sven-Erik, ce face Pohjanen?

— Nu ştiu, nu mi-a dat ocazia să-l întreb.

— Nu, sigur.

N-are decât să-l întrebe singur, gândi Anna-Maria iritată.

Sven-Erik parcă în faţa bisericii şi începură să urce dealul. Nămeţii de la marginea drumului dispăruseră şi peste tot în zăpada din jurul bisericii se vedeau urme de oameni şi de câini. Toată zona fusese cercetată pentru a se găsi arma crimei. Sperau că cel care îl ucisese pe Viktor Strandgård aruncase arma în preajma bisericii sau poate o vârâse în vreun troian. Dar nu găsiseră nimic.

— Gândeşte-te ce se întâmplă dacă nu găsim nicio armă, spuse Sven-Erik, încetinindu-şi paşii când observă că Anna-Maria abia mai respira. Mai poate cineva să fie condamnat în ziua de azi pentru crimă fără probe tehnice?

— Păi, Christer Petersson[10], în tribunalul de primă instanţă, gâfâi Anna-Maria.

Sven-Erik scoase un râs spart.

— Da, e un exemplu reconfortant.

— Aţi găsit-o pe sora victimei?

— Nu, dar von Post ne-a comunicat că a aranjat ca ea să vină la interogatoriu la ora opt în seara asta, o să vedem ce iese.

Anna-Maria Mella şi Sven-Erik Stålnacke au păşit în biserica Izvorul Puterii la ora cinci şi zece după-amiaza. Cei trei pastori stăteau unul lângă altul, cu feţele întoarse spre altar. În biserică se mai aflau încă trei persoane. O femeie între două vârste

[10] Presupus asasin al lui Olof Palme, condamnat la închisoare pe viaţă, apoi eliberat din lipsă de probe; arma cu care a fost ucis Olof Palme n-a fost găsită niciodată.

trăgea peste covoare un aspirator greoi care şuiera şi vâjâia. Annei-Maria i se păru slabă, în pantalonii demodaţi şi bluza de bumbac tricotată mov-deschis care-i venea aproape până la genunchi. Din când în când femeia trebuia să oprească aspiratorul şi să se lase în patru labe, ca să culeagă ceva prea mare pentru a putea să încapă în furtun. În biserică mai era încă o femeie între două vârste, mult mai elegantă, într-o fustă cochetă, o bluză bine călcată şi o jachetă asortată. Aceasta trecea de-a lungul şirurilor de scaune punând câte o foaie fotocopiată pe fiecare loc. Cea de a treia persoană era un bărbat tânăr. Rătăcea fără un ţel precis prin încăpere şi părea să vorbească singur. În mână ţinea o Biblie. Când şi când se oprea în faţa unui scaun, întindea mâna şi părea să discute agitat cu acesta, cu buzele mute. Sau rămânea pe loc, cu Biblia înălţată spre plafon, şi turuia de data asta cu voce tare un şir de fraze ininteligibile. Când Anna-Maria şi Sven-Erik trecură pe lângă el, tânărul le adresă o privire plină de ură. Covorul plin de sânge se mai afla încă pe culoarul dintre scaune, dar cineva le mutase astfel încât puteai să treci fără să calci pe locul unde zăcuse cadavrul.

— Aha, iată Sfânta Treime, spuse Sven-Erik într-o încercare de a destinde atmosfera, atunci când cei trei pastori se ridicară cu gravitate pentru a-i saluta.

Niciunul dintre ei nu zâmbi.

După ce se aşezară la loc, Anna-Maria îşi notă în carnet numele lor şi o scurtă descriere, ca să-şi poată aminti cine era fiecare şi ce spusese. Nici nu putea fi vorba de reportofon. Oricum, avea să fie dificil sa-i faca sa vorbească.

„Thomas Söderberg", scrise ea, „înfăţişare plăcută, păr negru, ochelari la modă. Patruzeci şi ceva de ani. Vesa Larsson, patruzeci şi ceva de ani, singurul care nu are costum şi cravată. Cămaşa de flanel şi vestă de piele. Gunnar Isaksson. Gras, cu barbă. În jur de cincizeci de ani".

Cugetă asupra felului de a da mâna al celor trei. Thomas Söderberg îi strânsese mâna şi i-o păstrase o clipă, în timp ce o privea calm. Era obişnuit să inspire încredere. Ea se întrebă cum ar reacţiona acesta dacă poliţia s-ar arăta suspicioasă cu privire la declaraţia lui. Costumul său părea scump.

Strângerea de mână a lui Vesa Larsson fusese moale. Nu era obişnuit să dea mâna. Când mâinile li se atinseseră, el de fapt salutase deja, printr-un mic semn din cap care precedase strângerea mâinii şi privirea sa trecuse deja mai departe, la Sven-Erik.

Gunnar Isaksson aproape îi zdrobise mâna în strânsoare. Nu era acea forţă inconştientă pe care o găseşti uneori la bărbaţi.

Îi e teamă să nu para slab, gândi Anna-Maria.

— Înainte să începem, aş vrea să ştiu de ce doriţi să fiţi ascultaţi toţi trei odată, spuse Anna-Maria în chip de introducere.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat, răspunse Vesa Larsson după un moment de tăcere, dar noi credem cu toată forţa că membrii parohiei trebuie să rămână uniţi pentru ceea ce ne aşteaptă. Şi cu atât mai mult noi, pastorii. Există forţe puternice care vor încerca să semene discordie şi noi ne gândim să oferim acelor forţe cât mai puţine puncte vulnerabile posibil.

— Înţeleg, rosti Sven-Erik pe un ton care arăta clar că nu înţelegea o boabă din ce spunea pastorul.

Anna-Maria îl privi cum mişca gânditor din buze, cu mustaţa coborând şi suind sub nas, ca o mătură.

Vesa Larsson îşi pipăi un nasture de la vestă, aruncându-i o privire lui Thomas Söderberg. Acesta nu-i răspunse, ci dădu doar din cap, ca şi cum ar fi reflectat la ceea ce tocmai fusese spus.

Aha, gândi Anna-Maria, răspunsul lui Vesa a fost aprobat de pastorul Söderberg. Nu e greu să-ţi dai seama cine-i şeful în acest grup.

— Cum e organizată parohia? întrebă Anna-Maria.

— Deasupra îl avem pe Dumnezeu, răspunse Gunnar Isaksson cu glas puternic, arătând plin de credinţă cu degetul în aer. Apoi, congregaţia are trei pastori, noi, şi cinci fraţi mai vârstnici. Daca ar fi sa o comparăm cu o întreprindere, am putea spune că Dumnezeu e proprietarul, noi trei directorii generali şi fraţii mai în vârstă, consiliul de conducere.

— Credeam că vreţi să ne întrebaţi despre Viktor Strandgård, îl întrerupse pastorul Thomas Söderberg.

— Ajungem şi la asta, ajungem, îl asigură Sven-Erik aproape fredonând.

Tânărul cu Biblia se oprise lângă un scaun şi propovăduia cu voce înaltă, taind aerul cu mâinile, scaunului gol. Sven-Erik îl privi uluit.

— Pot să întreb...? spuse el, făcând un gest cu degetul spre tânăr.

— Se roagă pentru slujba de diseară, îi explica Thomas Söderberg. Limbajul poate părea ciudat când nu eşti obişnuit cu el, dar nu este nicio păcăleală, pot să vă asigur.

— E important ca spaţiul bisericii să fie pregătit pentru lumea spiritului, explică pastorul Gunnar Isaksson, mângâindu-şi barba deasă, îngrijită.

— Înţeleg, spuse din nou Sven-Erik, căutând neajutorat privirea colegei sale.

Mustaţa i se ridica aproape la nouăzeci de grade.

— Aşadar, povestiţi-ne despre Viktor Strandgård, spuse Anna-Maria. Cum era ca persoană? Ce crezi dumneata, Vesa Larsson?

Pastorul Vesa Larsson păru îndurerat. Înghiţi cu greu, înainte să răspundă.

— Era devotat. Foarte smerit. Iubit de către toţi membrii congregaţiei. Se lăsa stăpânit de Domnul în întregime. Cu toată poziţia, ca sa spun aşa, înaltă pe care o avea, nu se dădea în lături de la a fi de folos, chiar şi atunci când era vorba de lucruri practice. Făcea curat în biserică, aşa că puteai să-l vezi cu cârpa ştergând scaunele. Scria afişele de dinaintea adunărilor...

— ...se ocupa de copii, interveni Gunnar Isaksson, da, noi avem un program prin rotaţie, astfel ca părinţii cu copii mici să poată asculta cuvintele Domnului, concentrându-se asupra lor.

— ...da, ca ieri, continuă Vesa Larsson. După adunare nu s-a dus la cafea cu ceilalţi, ci a rămas aici, să pună la loc toate scaunele. Acesta e dezavantajul când nu ai banci în biserică, arata foarte dezordonat dacă nu aranjezi scaunele la loc.

— Trebuie să fie greu, zise Anna-Maria, sunt foarte multe scaune. N-a rămas nimeni să-l ajute?

— Nu, a spus că vrea să fie singur, răspunse Vesa Larsson. Din păcate, nimeni nu încuie uşa când este în biserică, aşa că vreun nebun trebuie să fi...

Se opri, clătinând din cap.

— Se pare că Viktor Strandgård era un tip blajin, spuse Anna-Maria.

— Da, s-ar putea spune şi aşa, zâmbi trist Thomas Söderberg.

— Ştiţi daca avea duşmani sau dacă se certase cu cineva? întrebă Sven-Erik.

— Nu, cu nimeni, răspunse Vesa Larsson.

— Parea îngrijorat de ceva? Neliniştit? continuă Sven-Erik.

— Nu, răspunse din nou Vesa Larsson.

— Ce însărcinări avea în parohie? întrebă Sven-Erik. Doar era angajat cu normă întreagă aici, nu?

— Să lucreze pentru Domnul, răspunse cu emfază Gunnar Isaksson, accentuând pe „Domnul".

— Şi lucrând pentru Domnul, a adus şi ceva bani pentru membrii parohiei, spuse Anna-Maria pe un ton măsurat. Unde au mers banii obţinuţi din vânzarea cărţii lui? La cine vor merge acum, când el e mort?

Gunnar Isaksson şi Vesa Larsson se întoarsera spre colegul lor Thomas Söderberg.

— Ce importanţă pot avea aceste informaţii într-o anchetă criminală? întrebă Thomas Söderberg pe un ton prietenos.

— Fi bine, răspundeţi doar la întrebare, răspunse Sven-Erik blând, dar cu o expresie care arăta că nu accepta recalcitranţa.

— Cu mult timp în urmă Viktor Strandgård a transferat congregaţiei toate veniturile de pe urma cărţii. După moartea sa, toate câştigurile vor continua să le revina membrilor parohiei. Prin urmare, nicio schimbare.

— Câte exemplare din carte s-au vândut? întrebă Anna-Maria.

— Peste un milion, fiind incluse şi traducerile, răspunse pastorul Thomas Söderberg sec, dar în continuare eu nu înţeleg...

— Poate mai e şi altceva ce-aţi vândut? întrebă Sven-Erik. Afişe sau ceva de genul ăsta?

— Aici este o congregaţie religioasă, nu clubul de fani ai lui Viktor Strandgård, răspunse taios Thomas Soderberg. Nu vindem fotografii ale lui, dar, desigur, au existat şi alte venituri, de exemplu din vânzarea de casete video.

— Ce fel de casete video?

Anna-Maria îşi schimbă poziţia pe scaun. Avea nevoie să meargă la toaletă.

— Predici înregistrate cu unul dintre noi trei sau cu Viktor Strandgård, răspunse pastorul Thomas Söderberg, scoţârdu-şi ochelarii şi luând din buzunarul de la pantaloni o batistă mică, albă.

— Înregistraţi pe video predicile? întrebă Anna-Maria, schimbându-şi din nou poziţia.

— Da, răspunse Vesa Larsson, de vreme ce Thomas Söderberg parea prea ocupat cu ştersul ochelarilor ca să răspundă.

— Aţi avut adunare ieri, spuse Anna-Maria, şi Viktor Strandgård a fost prezent. A fost filmată predica?

— Da, răspunse pastorul Larsson.

— Vrem caseta, spuse Sven-Erik cu hotărâre în glas. Şi dacă este vreo adunare în seara asta, vrem şi această casetă. Da, de fapt toate înregistrările din ultima lună, nu? Ce spui, Anna-Maria?

— E o idee bună, răspunse ea scurt.

Ridicară ochii când zgomotul aspiratorului se opri. Femeia care făcea curat îl scosese din priză şi se dusese la doamna elegantă; şuşoteau între ele, aruncând priviri spre pastori. Bărbatul cel tânăr se aşezase pe unul dintre scaune răsfoind Biblia. Buzele continuau să i se mişte. Doamna îmbrăcată elegant, văzând că discuţia dintre pastori şi poliţie încetase câteva clipe, se apropie de ei.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse ea pe un ton politicos şi, văzând că nimeni nu o întrerupe, continuă, întoarsă spre pastori: în legătură cu întâlnirea de diseară, cum vom face cu...

Tăcu, făcând un gest cu mâna dreaptă spre locul însângerat unde zăcuse Viktor Strandgård.

— Pentru că duşumeaua nu este lăcuită, nu cred că vor putea fi spălate toate urmele... Dar o soluţie ar fi să rulăm covorul şi să punem ceva deasupra, până va fi cumpărat altul.

— E bine aşa, răspunse pastorul Gunnar Isaksson.

— Nu, dragă Ann-Gull, interveni pastorul Thomas Söderberg, în vreme ce-i arunca lui Gunnar Isaksson o privire scurtă. Mă ocup eu de asta imediat. Lasă aşa până atunci. Interogatoriul se va încheia curând, nu-i aşa?

Ultimele vorbe le erau adresate Annei-Maria şi lui Sven-Erik. Cum ei nu răspundeau, Thomas Söderberg îi adresă femeii un zâmbet, semn că discuţia lor se terminase pentru moment. Aceasta dispăru, ca o slujnică supusă, îndreptându-se spre cealaltă femeie. Curând, se auzi din nou zgomotul aspiratorului.

Pastorii şi poliţiştii rămaseră tăcuţi, privindu-se unii pe alţii.

Tipic, gândi Anna-Maria mânioasă. Podea de lemn neprelucrată, covor gros ţesut de mână, scaune în loc de bănci. E încântător, dar, fir-ar să fie, greu de întreţinut. Noroc că au multe femei ascultătoare care fac gratis curăţenie pentru Domnul.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse Thomas Söderberg.

Din vocea sa dispăruse orice urmă de căldură.

— Avem un serviciu religios în seara asta şi înţelegeţi, desigur, că trebuie să facem o mulţime de pregătiri, spuse el, văzând că nu primeşte răspuns de la poliţişti.

— Pai, spuse Sven-Erik gânditor, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Daca Viktor Strandgård nu avea duşmani, atunci avea desigur prieteni. Cine îi era cel mai apropiat?

— Dumnezeu, răspunse Gunnar Isaksson cu un zâmbet triumfător.

— Familia lui, de bună seamă, mama şi tatăl său, spuse Thomas Söderberg ignorând comentariul colegului. Tatal lui Viktor, Olof Strandgård, este purtătorul de cuvânt al KD[11] şi al consiliului comunal. Congregaţia noastră are un rol important în consiliul comunal, mai ales printre creştin-democraţi, care sunt cel mai mare partid de mijloc din Kiruna. Influenţa noastră în comună este din ce în ce mai mare şi sperăm să obţinem majoritatea la viitoarele alegeri. Ne bazăm, de asemenea, pe faptul că poliţia nu va face nimic care să clatine încrederea pe care ne-am dobândit-o printre alegători. Apoi, o avem pe sora lui Viktor, Sanna Strandgård, aţi vorbit cu ea?

— Nu, încă nu, răspunse Sven-Erik.

— Fiţi atenţi când o veţi face, este o persoană foarte fragilă, spuse pastorul Söderberg. Apoi, m-aş numi pe mine însumi, adaugă el.

---

[11] Partidul Creştin-Democrat.

— Eraţi confesorul lui? întrebă Sven-Erik.

— Ei bine, răspunse Thomas Söderberg zâmbind din nou, noi nu folosim această denumire. Mentor spiritual, mai curând.

— Ştiţi dacă Viktor Strandgård se pregătea cumva să facă vreo dezvăluire înainte de a muri? întreba Anna-Maria. Despre el însuşi, poate? Sau despre membrii parohiei?

— Nu, răspunse Thomas Söderberg, după un moment de tăcere. Ce ar fi putut fi?

— Scuzaţi-ma, spuse Anna-Maria ridicându-se. Trebuie să merg la toaletă.

Părăsi grupul şi se duse la toaleta din spatele bisericii. Urină un pic, dar rămase aşezată, odihnindu-şi privirea pe faianţa albă de pe pereţi. Un gând nu-i dădea pace. În anii cât lucrase ca poliţist învăţase să observe semnalele de stres. Totul, de la transpiraţii la ameţeală. În general, oamenii devin nervoşi când vorbesc cu poliţia. Dar abia când încearcă să-şi ascundă stresul devine interesant să-i urmăreşti.

Şi există un simptom de stres pe care ai doar o singură şansă ca să-l descoperi. Care apare doar o singură data. Acum, îl percepuse. Exact după ce întrebase dacă Viktor Strandgård avea de gând să dezvăluie ceva înainte să moară. Unul dintre cei trei pastori, nu reuşise să-şi dea seama care, trăsese adânc aer în piept. O singură dată. O singură respiraţie.

— Fir-ar a naibii de treabă, îşi spuse cu glas tare şi fu uimită cât de plăcut era să înjure în biserică.

Putea să nu însemne nimic. Cineva respirase adânc. E clar că ei nu se ocupau numai cu treburi cinstite. Ce conducere a vreunei organizaţii mai mari o face? Nici măcar poliţia. Şi, cu siguranţă, nu cei cu care stăteau de vorbă acum.

— Dar asta nu-i face criminali, continuă Anna-Maria discuţia cu sine însăşi, în vreme ce trăgea apa.

Dar mai era ceva ciudat. De ce, de exemplu, Vesa Larsson răspunsese că nu era nimic care să-l îngrijoreze pe Viktor Strandgård, de vreme ce Thomas Söderberg era „mentorul spiritual" al lui Viktor şi, prin urmare, acesta ar fi trebuit să-l cunoască mai bine?

După ce Sven-Erik şi Anna-Maria părăsiră biserica şi se îndreptau spre parcare, femeia care dăduse cu aspiratorul veni fugind după ei. În picioare avea doar şosete şi saboţi şi pe jumătate alerga, pe jumătate aluneca pe povârniş, în urma lor.

— Am auzit că aţi întrebat dacă avea vreun duşman, spuse ea cu respiraţia tăiată.

— Da? zise întrebător Sven-Erik.

— Avea, răspunse ea, prinzând ca într-o menghină braţul lui Sven-Erik. Iar acum, când e mort, duşmanul e şi mai puternic. Şi eu mă simt urmărită.

Îi dădu drumul lui Sven-Erik şi îşi strânse tare braţele în jurul corpului, într-o încercare deşartă de a ţine departe frigul muşcător. Nu-şi pusese pe ea nicio haină. Îndoi un pic genunchii, ca să-şi menţină echilibrul pe pantă.

— Urmărită? întrebă Anna-Maria.

— De demoni, spuse femeia. Vor să mă facă să încep din nou să fumez. Am fost bântuită de demonul tutunului, dar Viktor şi-a pus mâinile pe capul meu şi m-a eliberat.

Anna-Maria o privi descurajată. Nu mai suporta şi alţi nebuni.

— Vom ţine cont de asta, spuse scurt, pornind din nou spre maşină.

Sven-Erik rămase pe loc, scoţând un carnet din buzunar.

— El l-a ucis pe Viktor, spuse femeia.

— Cine? întrebă Sven-Erik.

— Principele demonilor, şopti ea. Satan. Încearcă să-şi croiască drum aici.

Sven-Erik vârî înapoi carnetul şi prinse mâinile îngheţate ale femeii într-ale lui.

— Mulţumesc, spuse el. Acum ar fi bine să te duci înapoi, să nu îngheţi.

— Voiam doar să vă spun, strigă femeia după ei.

Înăuntru, în biserică, pastorii discutau aprins.

— Nu putem să facem asta, striga Gunnar Isaksson revoltat, urmându-l îndeaproape pe Thomas Söderberg, în vreme ce acesta înconjura pata de sânge de pe podea şi aranja scaunele, aşa

încât urma întunecată a morţii lui Viktor Strandgård părea să se afle în mijlocul unei arene de circ.

— Ba da, putem, spuse Thomas Söderberg liniştit şi, întorcându-se spre femeia îmbrăcată elegant, continuă: ia covorul de pe culoar. Lasă pata de sânge aşa cum e. Cumpără trei trandafiri şi pune-i pe podea. Spaţiul bisericii va fi aranjat altfel. Eu voi sta lângă locul unde a murit şi voi ţine predica. Scaunele vor fi puse de jur împrejur.

— Vei fi înconjurat de enoriaşi, ţipă Gunnar Isaksson. Vrei ca oamenii să stea şi să-ţi privească spinarea?

Thomas Söderberg se îndrepta spre bărbatul scund şi gras, punându-i mâinile pe umeri.

Rahat mic ce eşti, gândi el. Nu ai destul talent oratoric ca să vorbeşti pe o arenă. Pe o scenă. Într-o piaţă. Trebuie să-i ai pe toţi în faţa şi un pupitru de predica, să te ţii de el. Dar n-am să las incapacitatea ta să-mi stea în drum.

— Aminteşte-ţi ce-am spus, frate, îi zise Thomas Söderberg lui Gunnar Isaksson. Acum trebuie să fim uniţi. Îţi promit că va fi bine. Oamenilor le va fi îngăduit să plângă, să-l strige pe Dumnezeu, şi noi — Dumnezeule — vom triumfa în seara asta. Spune-i nevestei tale să ia cu ea o floare, s-o depună pe locul unde a zăcut trupul lui.

Va fi o atmosfera extraordinară, îşi zise Thomas Söderberg.

Îşi reaminti să le mai spună şi altora să ia flori, să le pună pe podea. Va semăna cu locul unde a fost ucis Olof Palme.

Pastorul Vesa Larsson stătea aplecat în faţă, pe acelaşi scaun pe care şezuse în timpul discuţiei cu poliţia. Nu lua parte la disputa aprinsă, ci statea cu faţa îngropată în palme. Poate că plângea, dar era greu de văzut.

Rebecka şi Sanna se aflau în maşină, în drum spre oraş. Pini cu crengile grele de zăpadă treceau repede pe lângă ele prin faţa lor, în lumina farurilor. Tăcerea apăsătoare era ca o încăpere tot mai strâmtă. Pereţii şi tavanul se mişcau în sus şi în jos. Cu fiecare minut care trecea, aerul era tot mai greu de respirat. Rebecka era la volan. Ochii i se mişcau între vitezometru şi drum. Era un ger tăios, aşa că roţile nu alunecau, deşi drumul era acoperit de zăpadă bătătorită.

Sanna şedea cu obrazul sprijinit de geamul rece şi îşi răsucea pe deget o şuviţă de păr.

— Spune ceva, o rugă ea după o vreme pe Rebecka.

— Nu sunt obişnuită să conduc pe drumuri de ţară, zise Rebecka, mi-e greu să vorbesc şi să conduc în acelaşi timp.

Îşi dădu seama cât de evidentă era minciuna, ca reciful sub apă. Dar nu conta. Poate că asta şi voia Sanna. Privi ceasul. Opt fără un sfert.

Nu începe să te cerţi acum, se mustră ea. Ai luat-o pe Sanna cu tine în barcă. Acum trebuie s-o scoţi la mal.

— Crezi că fetele se descurcă singure? întrebă ea.

— Trebuie să se descurce, răspunse Sanna, îndreptându-se în scaun. Şi ne întoarcem repede, nu-i aşa? Nu îndrăznesc să sun pe cineva şi să-i cer ajutorul, cu cât ştiu mai puţini unde mă aflu, cu atât e mai bine.

— De ce?

— Mi-e frică de ziarişti. Ştiu cum poate fi. Şi pe urmă, mama şi tata... dar hai să vorbim despre altceva.

— Vrei să vorbeşti despre Viktor? Despre ce s-a întâmplat?

— Nu. Oricum, o să povestesc curând la secţie. Să vorbim despre tine, aşa ma mai liniştesc. Cum o duci? Chiar au trecut şapte ani de când ne-am văzut?

— Mm, facu Rebecka. Dar am mai vorbit de câteva ori la telefon.

— Când te gândeşti că încă mai aveţi casa de la Kurravaara!

— Da, unchiul Affe şi Inga-Lill sunt de părere că nu le dă mâna să cumpere partea mea. Cred că sunt furioşi pentru că doar ei se ocupă de casă. Dar, pe de altă parte, sunt tot numai ei care se bucură de ea. Eu aş vrea să vând. Lor sau altcuiva, mi-e egal.

Se gândi dacă ceea ce tocmai spusese era adevărat. Nu avea nicio bucurie de pe urma căsuţei bunicii sau a cabanei din Jiekajärvi? Doar din cauză că nu era niciodată acolo? Numai gândul la cabană, că exista un loc care era al ei, departe de orice localitate, undeva, în pustietate, dincolo de păduri şi mlaştini, nu era destulă bucurie în asta?

— Ai devenit aşa de... cum să spun, încântătoare, spuse Sanna. Şi sigură pe tine, într-un fel. Desigur, am crezut totdeauna că eşti frumoasă. Dar acum araţi ca dintr-un serial de la televizor. Şi părul e foarte frumos. Al meu doar creşte, până mi-l tai singură.

Sanna îşi trecu vanitoasă degetele prin buclele dese, blonde.

Te cunosc, Sanna, îşi spuse Rebecka enervată. Ştiu că tu eşti cea mai frumoasă-n ţară. Şi asta fără să dai bani grei pe tuns ori pe haine.

— Nu poţi vorbi un pic? scânci Sanna. Mă simt aşa de rău, dar ţi-am spus că-mi pare rău... Şi sunt complet paralizată de frică. Pipăie-mi mâinile, sunt îngheţate.

Îşi scoase una din mănuşile din blană de oaie, întinzând mâna spre Rebecka.

Nu e zdravănă, gândi Rebecka furioasă, ţinându-şi mâinile strâns pe volan. Fir-ar să fie, e complet nebună.

Pipăie-mi mâinile, Rebecka, uite cum tremură. Sunt îngheţate. Te iubesc aşa de mult, Rebecka. Dacă ai fi fost bărbat, m-aş fi îndragostit de tine, ştii asta?

— Ce căţel drăguţ ai! zise Rebecka, străduindu-se să-şi păstreze glasul liniştit.

Sanna îşi trase mâna înapoi.

— Da, zise ea. Tjapp. Copilele o iubesc. Am primit-o de la un lapon pe care îl cunoaştem. Tatăl lui nu avea grijă de ea. În orice caz, nu când bea. Şi asta făcea tot timpul. Dar n-a reuşit s-o strice. E un câine vesel şi sensibil. Şi o iubeşte cu adevărat pe Sara, poţi să-ţi dai seama? Îşi pune tot timpul capul pe genunchii ei. E nostim, pentru că fetele au avut atâta ghinion în ultimul an, cu toate animalele din casă.

— Da?

— Nu ştiu dacă să-i spun ghinion, însă uneori sunt aşa de lipsite de responsabilitate. Habar n-am ce e. Primăvara trecută, a fugit iepurele nostru, pentru că Sara a uitat să închidă cuşca aşa cum trebuie. Şi a refuzat categoric să-şi recunoască vina. Şi pe urmă, ne-am luat pisică. În toamnă, a dispărut şi ea. Deşi de data asta n-a fost din vina Sarei. Aşa e cu pisicile care stau pe afară. Poate a călcat-o vreo maşină sau s-a întâmplat altceva. Am avut şi hamsteri, dar şi ei au dispărut. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc unde au fugit. Sigur sunt undeva în pereţi şi sub duşumea şi rod casa, încet, dar sigur. Oricum, Sara şi Lova... Uneori mă scot din minţi. Ca adineauri, când Lova s-a mânjit din cap până-n picioare cu săpun şi detergent, şi pe ea, şi câinele. Iar Sara stă şi se uită, fără să facă nimic. Uneori nu mai suport. Lova tot timpul face câte ceva, murdăreşte totul. Nu, mai bine vorbim despre ceva mai amuzant.

— Priveşte aurora boreală, e fantastică, spuse Rebecka, aplecându-se peste volan ca să vadă cerul.

— Da, a fost nemaipomenit iarna asta. Sunt furtuni solare, din cauza asta e aşa. Nu-ţi e dor să te întorci?

— Nu, poate... of, nu ştiu!

Rebecka râse scurt.

În depărtare se vedea Biserica de Cristal. Părea să plutească aidoma unei nave spaţiale deasupra luminilor aflate sub ea. Curând, casele începuseră să se îndesească. Drumul de ţară se transformă în stradă. Rebecka stinse faza lungă.

— Te simţi bine acolo? întrebă Sanna.

— Cea mai mare parte a timpului lucrez, răspunse Rebecka.

— Şi oamenii?

— Nu ştiu. Nu mă simt în largul meu cu ei, dacă asta întrebi. Ma simt tot timpul ca şi cum aş veni dintr-o lume mai simplă. Dar înveţi să priveşti în direcţia potrivită când ridici paharul ca să ţii un toast, să scrii la timp o scrisoare de mulţumire că ai fost invitat undeva, însă nu poţi ascunde cine eşti de fapt. Aşa că ai tot timpul senzaţia un pic din afară. Şi ai o aversiune faţă de oamenii din lumea bună, faţă de cei cu bani. Pe urmă, nu ştii cu adevărat ce cred ei despre tine. Sunt al naibii de amabili cu toţii, fie că le place o persoană, fie că nu. Aici, acasă, ştii cel puţin ce relaţii ai cu ceilalţi.

— Ştii? întrebă Sanna.

Rămaseră tăcute, fiecare cu gândurile sale. Trecură de cimitir şi se apropiau de staţia de benzină.

— Să cumpărăm ceva de băut? întrebă Rebecka.

Sanna dădu din cap şi Rebecka întoarse spre magazinul de lângă benzinărie. Rămaseră în maşină, fără să spună nimic. Niciuna dintre ele nu făcu vreo mişcare să coboare; nu se priveau.

— N-ar fi trebuit niciodată să te muţi, spuse Sanna tristă.

— Ştii de ce am plecat, răspunse Rebecka, întorcând capul, pentru ca Sanna să nu-i poată vedea faţa.

— Cred că ai fost singura dragoste a lui Viktor, ştii asta? izbucni Sanna. Cred că el nu te-a uitat niciodată. Dacă ai fi rămas...

Rebecka se răsuci. Furia o ardea pe dinăuntru ca flacăra unei torţe. Tremura şi cuvintele care îi ieşiră pe buze erau rupte şi bâlbâite. Dar ieşeau. Nu le putea opri.

— Opreşte-te! strigă ea. Taci dracului o secundă, să punem asta la punct!

O femeie cu un labrador prea gras în lesă se opri când auzi strigătele Rebeckăi, privind curioasă în maşină.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, continuă Rebecka pe acelaşi ton ridicat. Viktor nu m-a iubit niciodată, nici măcar nu a fost îndrăgostit de mine. Nu vreau să mai aud un cuvânt despre asta. N-am de gând să iau asupra mea cine ştie ce vinovăţie pentru că n-am fost împreună. Şi nu vreau în niciun caz să mă simt vinovată pentru că a fost ucis. Pe toţi dracii, nu eşti zdravănă la cap dacă vii cu chestii de-astea. N-ai decât să trăieşti în universul tău paralel, dar pe mine să mă laşi afară.

Tăcu şi lovi cu amândouă mâinile în geamul lateral. Apoi se lovi în cap. Femeia cu câinele făcu speriată un pas înapoi şi dispăru.

Doamne sfinte, trebuie să mă liniştesc, gândi Rebecka. Nu pot conduce aşa. O să ies de pe drum.

— Nu am vrut să spun asta, scânci Sanna, nu te-am învinovăţit niciodată de nimic. Dacă e vina cuiva, e a mea.

— Cum aşa? Pentru că Viktor a fost ucis?

Ceva în adâncul Rebeckăi se opri, ascultând atent.

— Pentru tot, murmură Sanna. Pentru că ai fost obligată să pleci. Pentru tot!

— Termină! şuieră Rebecka, cuprinsă de un nou acces de furie, care îi alungă tremuratul din trup; îşi simţi picioarele din fier şi din gheaţă. N-am de gând să stau aici şi să te consolez, asigurându-te că n-a fost vina ta. Am făcut-o deja de sute de ori. Sunt un adult. Am făcut ce-am făcut şi am suportat consecinţele.

— Da, răspunse Sanna ascultătoare.

Rebecka porni maşina şi ieşi brusc pe Malmvägen. Sanna îşi duse mâinile la gură când un şofer care venea din faţă le claxonă furios. De pe Hjalmar Lundbohmsvägen se vedea clădirea concernului LKAB[12], care lumina deasupra intrării în mină. Rebecka observă uimită că nu i se mai părea aşa de impozantă. Când locuia în oraş, clădirea cu birourile firmei i se păruse întotdeauna uriaşă. Trecură pe lângă faţada austeră de cărămidă a primăriei, cu neobişnuitul turn cu ceas, care se înălţa spre cer ca un schelet de oţel negru.

E adevărat ce spun, îşi zise Rebecka. El n-a fost niciodată îndrăgostit de mine. Dar pot înţelege de ce cred toţi aşa. Aşa i-am lăsat să creadă, Viktor şi cu mine. Aşa a fost chiar din prima vară. De la cursurile de vară cu Thomas Söderberg, la biserica din Gällivare.

Unsprezece tineri vor începe până la urmă şcoala de vară. Timp de trei săptămâni, vor munci, vor locui şi vor studia Biblia împreună.

[12] Luossavaara-Kirunavaara Aktiebolag: concern de mine, proprietate a statului suedez, întemeiat în 1890.

Pastorul Thomas Söderberg şi Maja, soţia lui, sunt conducătorii grupului. Maja e însărcinată. Are părul lung, lucios şi, deşi nu se machiază, e dulce şi totdeauna veselă. Doar uneori Rebecka o vede cum se trage deoparte, masându-şi cu pumnii spinarea îndurerată. Uneori, Thomas o strânge în braţe şi îi spune:

— Ne descurcăm şi fără tine. Du-te şi odihneşte-te puţin.

Atunci ea îl priveşte cu uşurare şi recunoştinţă. E o treabă grea să fii nevasta neplătită a pastorului.

Magdalena, sora Majei, e şi ea acolo şi dă o mână de ajutor. Are mişcări iuţi, ca un şoricel vesel. Şi cântă la chitară şi îi învaţă imnuri de laudă.

Viktor şi Sanna Strandgård sunt printre cei unsprezece. Îi observi imediat. Seamănă foarte mult. Amândoi au părul blond, lung. Al Sannei este buclat. Nasul ei cârn şi ochii mari o fac să semene cu o păpuşă.

Va arăta tot ca un copil şi când va avea optzeci de ani, gândeşte Rebecka silindu-se să nu se holbeze la ea.

Sanna e singura dintre tineri care este creştină declarată. Are doar şaptesprezece ani şi un copil mic cu ea. E Sara, care are trei ani.

— Eu şi Iisus avem o relaţie de dragoste pasională, spune Sanna cu un zâmbet pieziş.

Sanna şi Thomas Söderberg au credinţe diferite. Thomas aduce argumente pentru credinţa sa.

— Cuvântul „credinţă", spune el, este egal cu a avea încredere, a fi convins. Dacă eu spun „cred în tine, Rebecka", asta înseamnă că sunt cu adevărat convins că tu îmi vei împlini aşteptările pe care le am de la tine.

— Nu ştiu, protestează Sanna. Mie mi se pare că a crede înseamnă exact asta, a crede. A nu şti. A te îndoi uneori. Şi totuşi, a continua relaţia cu Dumnezeu. A asculta şoapta lui în pădure.

Viktor se apleacă şi îi ciufuleşte părul.

— Sunt şoapte şi freamăte în capul tău, Sanna, spune el râzând.

El nu crede. Dar îi place să discute. Deseori îşi poartă părul lung, blond, prins într-un nod pe creştet. Culoarea pielii lui este atât de palidă, că aproape bate în albastru. Celelalte fete îl privesc, însă el le ţine la distanţă. Joacă un joc cu Rebecka.

Rebecka nu e proastă. Înţelege curând că privirile lui nu înseamnă nimic şi că nu-i este permis să înapoieze mângâierile grăbite pe păr sau pe mână. Învaţă să rămână liniştită şi să se prefacă doar că este obiectul dorinţei lui neîmplinite. Din acest joc, nu iese în pagubă. Admiraţia lui Viktor îi dă un statut mai înalt printre celelalte fete din grup. Le-a scos din joc, şi asta îi aduce respect din partea lor.

În timpul şedinţelor de studiu al Bibliei, părerile lui Thomas şi ale participanţilor sunt diferite la început. Tinerii nu pot înţelege. De ce homosexualitatea este un păcat? Cum poate fi doar religia creştină cea adevărată? Ce se întâmplă, de exemplu, cu toţi musulmanii, vor merge ei în iad? De ce nu trebuie să faci sex înainte de căsătorie?

Thomas ascultă şi explică. Omul trebuie să aleagă, explica el. Ori crezi în întregime în Biblie, ori alegi doar anumite părţi în care să crezi, dar ce fel de credinţă mai este asta? E spălăcită şi ştirbă.

În nopţile luminoase de vară stau pe debarcaderul de lângă lac şi pocnesc ţânţarii care le aterizează pe braţe şi pe picioare. Discută şi reflectează. Sanna se simte în siguranţă cu Dumnezeul ei. Rebecka se simte ca şi cum s-ar afla într-un râu cu ape repezi.

— E pentru că tu ai chemarea, spune Sanna. El vrea să te aibă. Dacă nu spui „da" acum, s-ar putea să te pierzi pe vecie. Nu poţi lăsa răspunsul pentru viitor, pentru ca s-ar putea să nu mai simţi niciodată dorinţa.

Când cele trei săptămâni se termină, toţi participanţii în afară de doi s-au oferit Domnului. Printre cei nou-convertiţi se află Viktor şi Rebecka.

— Care e povestea cu Viktor? o întreabă Thomas pe Rebecka, spre sfârşitul şcolii de vară. Ce e între voi?

El şi Rebecka merg pe jos până la IKA-Renen, ca să cumpere lapte. Rebecka trage în plămâni mirosul plăcut de asfalt prăfuit şi cald. E bucuroasă, pentru că Thomas a dorit ca ea să-i ţină tovărăşie. De obicei, trebuie să-l împartă cu toţi ceilalţi.

— Nu ştiu, răspunde Rebecka şovăind, în vreme ce se hotărăşte să nu-i spună adevărul. Poate e interesat de mine, însă pentru moment nu am loc pentru altcineva în viaţa mea, în afară de Dumnezeu. Pentru o vreme, vreau să mizez sută la sută pe El.

Rupe o creangă subţire dintr-un mesteacăn pe lângă care trec. Frunzele fragede, verzi au miros de vară. Îşi vâră o frunză în gură şi începe s-o mestece.

Thomas rupe şi el o frunză şi şi-o vâră în gură. Zâmbeşte.

— Eşti o fată înţeleaptă, Rebecka. Dumnezeu are planuri mari pentru tine, o ştiu bine. Te simţi minunat atunci când tocmai te-ai îndrăgostit de Domnul. E bine că vrei să te dedici Lui cu totul.

Auzi glasul Sannei, mai întâi de undeva de departe, apoi de aproape. Mâna Sannei era pe braţul ei.

— Priveşte! scânci Sanna. O, nu se poate!

Ajunseseră în faţa secţiei de poliţie. Rebecka parcase maşina. Mai întâi, nu îşi dădu seama ce îi arăta Sanna. Apoi, a văzut reportera care venea în goană spre maşina lor, cu microfonul în mâna dreaptă. În spatele reporterei stătea un bărbat. El ridicase camera de filmat spre ele, ca pe o armă.

În Biserica de Cristal, Karin, soţia pastorului Gunnar Isaksson, stătea cu ochii pe jumătate închişi, prefăcându-se că se roagă. Mai era o oră până la întâlnirea de seară. Sus, pe scenă se încălzea corul. Treizeci de tineri, bărbaţi şi femei. Pantaloni negri. Maiouri mov-deschis, pe piept cu o explozie de auriu şi portocaliu şi textul „Bucurie".

Înainte fusese aproape dureros de îndrăgostită de acest spaţiu al bisericii. Acustica era divină. Ca acum. Note lungi, care se roteau spre tavan şi apoi curgeau în jos, spre adâncul unde doar vocile băşilor puteau ajunge. Lumina caldă. Noaptea polară de dincolo de ferestrele uriaşe. Un glob auriu de putere dumnezeiască, înconjurat de frig şi de întuneric.

Cei care cântau la chitare electrice şi la violoncel îşi acordau instrumentele. Se auzi un pocnet surd când tehnicianul de lumini aprinse reflectoarele dinspre scenă. Băieţii care se ocupau cu sonorizarea se chinuiau cu un microfon care nu voia să funcţioneze. Vorbeau în el fără să se audă ceva, apoi brusc aparatul scoase un ţiuit puternic.

O mâncau braţele. Încă de dimineaţă observase petele umflate şi roşii. Se întreba dacă n-o fi psoriazis. Numai de n-ar da Gunnar cu ochii de ele. Nu voia să înceapă să se roage pentru ea, s-o ajute Dumnezeu.

Făcuseră schimbări în interiorul bisericii. Scaunele fuseseră aşezate în jurul locului unde zăcuse Viktor. Era exact ca la circ. Îşi privi bărbatul, care şedea pe un scaun, în primul rând. Grumazul gros i se revărsa peste gulerul cămăşii albe. Lângă el stătea în picioare Thomas Söderberg, care încerca să se concentreze

înaintea predicii. Ea văzu cum Gunnar se forţa să privească jos, în Biblie, ferm hotărât să nu-l deranjeze pe bărbatul celălalt, pentru ca, după o clipă, să uite de asta şi să înceapă să pălăvrăgească. Îşi ridica în faţă mâna dreaptă, desenând în aer cu mişcări largi.

După sărbătoarea Crăciunului, se hotărâse să slăbească. Seara, sărise peste cină. Ea şezuse la masa din bucătărie, învârtind macaroanele în jurul furculiţei, în vreme ce el mâncase trei pere, stând în picioare lângă chiuvetă. Spinarea lui lată, aplecată peste chiuvetă. Horpăitul şi clefăitul. Felul cum sorbea sucul fructului, care picura jos, în chiuvetă. Mâna stângă, care ţinea cravata lipită de burtă.

Se uită la ceas. Peste un sfert de oră, el avea să părăsească locul de lângă Thomas Söderberg, avea să se strecoare până la maşină ca să meargă în oraş, să mănânce pe furiş un hamburger. Apoi o să vină înapoi cu gura plină de gumă de mestecat.

N-ai decât să minţi pentru cui îi pasă, ar fi vrut ea să strige. Mie nu-mi pasă.

La început, fusese cu totul alt om. Avea o slujbă temporară de paznic la şcoala Berga, unde ea lucra ca profesoară. O admira foarte mult pentru faptul că avea studii universitare. Îi făcea o curte zgomotoasă şi evidentă. Însărcinări inventate la cancelarie, când ea avea o oră liberă. Glume, râs şi o provizie nesecată de bancuri proaste. Şi sub toate acestea, o nesiguranţă care o înduioşa. Comentariile amuzante ale colegilor. Cum bătea încântat din palme când ea se tundea sau îşi cumpăra vreo bluză nouă. Îl privea stând cu copiii în curtea şcolii. Ei îl iubeau. Un paznic drăguţ. Aşa că n-o deranja că nu citea cărţi.

Abia pe urmă, când ajunsese în umbra lui Thomas Söderberg şi a lui Vesa Larsson, se trezise nevoia lui de autoafirmare.

Dar atunci era altfel. Începuse să-l însoţească la Biserica Baptistă. Era o parohie ameninţată cu pieirea, pe vremea aceea. Nu, exprimarea corectă ar fi că era condamnată la pieire. Cei care veneau la slujbă păreau să fi intrat doar să se odihnească un moment, în drum spre mormânt. Signe Persson, cu părul subţire, aproape transparent, ondulat cu grijă. Ţeasta care lucea printre fire, acoperită de pete maronii. Arvid Kall, odinioară muncitor la

compania miniera LKAB. Acum, pe jumătate adormit pe un scaun în şirul de bănci, cu degetele mari zăcându-i neputincioase pe genunchi.

Firește că nu avuseseră bani să plătească un pastor; abia dacă se descurcau cu încălzirea. Gunnar Isaksson se îngrijea de congregaţie ca de o întreprindere individuală. Repara şi întreţinea ceea ce îşi puteau permite. Cât despre celelalte, otta neputincios. De exemplu, igrasia din vestiar. Peretele care se bomba ca o burtă umflată. Tapetul care se dezlipea tot timpul. Ideea era ca membrii congregaţiei să predice pe rând, la slujba din fiecare duminică. Cum nimeni nu se oferea, sarcina respectivă îi revenea lui Gunnar Isaksson.

În predicile lui nu exista un fir călăuzitor. Rătăcea la întâmplare prin ţinutul Bisericii Libere, aşa cum îl cunoştea din tinereţe. Şi totuşi, traseul era întotdeauna destul de asemănător, cu opririle obligatorii în locurile bine cunoscute, cum ar fi „botezul Spiritului Sfânt", „priviţi, eu fac totul să pară nou" şi „se revarsă direct din izvor". Călatoria se sfârşea de fiecare dată şi fără excepţie cu o adresare înflăcărată către sufletele umile de acolo, care erau de mult izbăvite.

O consolare era faptul că lucrurile nu stăteau cu mult mai bine în celelalte congregaţii din oraş. Templul Domnului din Kiruna: o colibă gata să se prăbuşească, în care aerul cu iz de mucegai dinăuntru era neclintit.

Gunnar se ridică, pornind spre ieşire. Îşi încetini respectuos paşii când trecu pe lângă locul unde zăcuse trupul lui Viktor Strandgård. Acolo se afla deja un morman de flori şi de cărţi de vizită. Îi adresă lui Karin un zâmbet scurt, făcându-i cu ochiul ca şi cum ar fi vrut să spună că se ducea doar până la toaletă sau să schimbe câteva cuvinte cu cineva, în vestiar.

Nu era prost. Deloc. Însuşi faptul că reuşise să ajungă până aici o dovedea. În vârful acestei congregaţii, împreună cu Thomas Söderberg şi Vesa Larsson. Fără pregătire de pastor. Fără talent de pescuitor de suflete. Doar asta şi cerea o anume înzestrare.

Ea îşi aducea aminte cum îi povestise Gunnar că Biserica Misionară avea un nou pastor. O pereche tânără.

Câteva săptămâni mai târziu, Thomas Söderberg venise la una dintre întrunirile Bisericii Baptiste. Şedea în rândul al doilea şi dădea din cap aprobator la predica lui Gunnar. Un zâmbet de încurajare. O meditaţie plină de seriozitate. Maja, soţia lui, era ca un elev silitor, lângă el.

Pe urmă, rămaseră la cafea. Afară, întunericul cenuşiu de iarnă. Norii grei de zăpadă. Ziua care se pregatea deja să se facă nevăzută, înainte de a se lumina de-a binelea.

Maja vorbea tare şi rar în urechea lui Arvid Kalla. Îi ceruse lui Edit Svonni reţeta prăjiturii.

Thomas Söderberg şi Gunnar discutau aprins cu doi dintre fraţii din consiliu. Schimb de aprobări serioase şi hohote zgomotoase de râs, ca un dans bine coordonat. Un spirit de fraternitate.

Şi întrebarea obligatorie către cei veniţi din sud: cum vă simţiţi aici? Cu întunericul şi frigul? Răspunseseră la unison: se simţeau grozav. Nu duceau dorul ploii şi al noroaielor. Crăciunul următor îl vor petrece cu toată familia la Kiruna.

Numai atât. Că nu se simţeau exilaţi într-un loc îndepărtat, dincolo de graniţele suportabilului. Nu se plângeau deloc de vântul muşcator sau de întunericul care ţi se strecoară în suflet. Răspunsurile făceau chipurile membrilor parohiei să se îmblânzească.

După plecarea lor, Gunnar îi spusese: „Plăcuţi oameni. Are multe idei, băiatul ăsta".

A fost ultima oară când l-a numit pe Thomas Söderberg, cu zece ani mai tânar decât el, „băiatul ăsta".

Două săptămâni mai târziu, Karin l-a întâlnit pe Thomas Söderberg în oraş. Ea împingea căruciorul prin vifor. Andreas avea două luni şi jumătate şi dormea doar în cărucior. Îl împingea în sus şi în jos pe străzile din Kiruna. Anna, care avea doi ani, stătea în sanie, îmbufnată. Karin avea mâinile şi picioarele îngheţate.

Se simţea groaznic. Oboseala creştea în ea ca un aluat cenuşiu. În orice clipă ar fi putut să cedeze nervos. Îl ura pe Gunnar. Cu Anna îşi pierdea răbdarea mereu. Nu voia decât sa plângă tot timpul.

Thomas a ajuns-o din urmă. Şi-a pus mâna stângă pe umărul ei stâng. Pentru o secundă, exact în momentul în care a

ajuns în dreptul ei, a fost ca şi cum ar fi ţinut-o de după umeri. O jumătate de îmbrăţişare, care a durat cu o fracţiune de secundă mai mult. Când Karin a întors capul, el i-a surâs larg. A salutat-o ca şi cum ar fi fost buni prieteni. I s-a adresat şi Annei, care se lipise strâns de picioarele ei şi refuza să răspundă. L-a privit pe Andreas care dormea ca un înger al Domnului, în culcuşul lui.

— Încerc s-o conving pe Maja să avem copii, i-a mărturisit el, dar...

Nu şi-a terminat fraza. A respirat adânc, lăsând zâmbetul să-i piară pe buze. După o clipă, şi-a regăsit buna dispoziţie.

— De fapt, o înţeleg, a spus. Voi sunteţi cele care poartă greul. Când va fi să se întâmple, se va întâmpla.

Andreas s-a mişcat în cărucior. Era vremea să meargă acasă şi să-i dea să sugă. Ar fi vrut să-l invite pe Thomas la masă, dar nu îndrăznea să-l întrebe. El a urmat-o o bucată de drum. Îi venea aşa de uşor să vorbească. Subiecte noi de conversaţie apăreau unul după altul ca de la sine şi se legau de cele vechi, ca verigile într-un lanţ. În cele din urmă, s-au oprit la intersecţia unde urmau să se despartă.

— Aş vrea să fac mai multe pentru Dumnezeu, a spus ea. Dar copiii... Mă golesc de toată energia pe care o am şi un pic în plus.

Zăpada zbura în jurul lor ca un roi de săgeţi ascuţite. Îl făcea să clipească. Un arhanghel cu bucle întunecate, în pufoaica albastră făcută dintr-un material sintetic foşnitor care părea ieftin. Jeanşii vârâţi în cizmele înalte. Căciuliţă tricotată cu modele Inka. Se întrebă dacă Maja era cea atât de îndemânatică. Maja care nu voia să aibă copii.

— Dar, Karin, i-a spus el, nu înţelegi că faci exact ce voieşte Domnul? Îngrijeşte-te de copii. Acum este lucrul cel mai important. El are planuri cu tine, dar deocamdată... trebuie să fii lângă Anna şi Andreas.

O jumătate de an mai târziu, Thomas ţinea primele cursuri de religie la şcoala de vară. Câţiva tineri nou-convertiţi îl urmau ascultători ca un cârd de răţuşte. Îl considerau părintele lor spiritual. Unul dintre ei era Viktor Strandgård.

Ea, Gunnar, Vesa Larsson şi Astrid, soţia lui, au fost invitaţi să se bucure alături de el când a avut loc botezul în noua credinţă.

Gunnar şi-a înghiţit amărăciunea şi s-a dus. Deşi era invidios, înţelegea că trebuie să meargă cu echipa victorioasă. În acelaşi timp, a intrat într-o eternă concurenţă. Voinţa de a încerca să strălucească şi el. Privirea lui a căpătat ceva viclean.

Nici ea nu era nevinovată. Nu-i spusese soţului său de o mie de ori: „Nu-l lăsa pe Thomas să treacă peste tine. Nu trebuie să i se permită să hotărască totul singur"?

Îşi închipuia că-şi sprijină barbatul. Dar adevărul nu era oare că şi-ar fi dorit ca acesta să fie cu totul altul?

Thomas Söderberg se ridică, ducându-se spre cor. Purta un costum negru. În mod obişnuit, avea cravate în culori vii, aproape îndrăzneţe. În seara asta, avea una gri, discretă. Un semn de exclamare întors, la gulerul cămăşii.

Îşi purta bogăţia la fel de indiferent cum odinioară îşi purtase... nu sărăcia, gândi ea. Mai curând, lipsa de bani.

Două persoane pe un salariu de pastor. Dar asta nu părea niciodată să-i afecteze. Nici atunci când au avut copii.

Apoi, totul s-a schimbat. Acum statea aici, în costumul elegant de lână şi vorbea cu cei din cor. Le spunea că era teribil ce se întâmplase. Una dintre fete începu să plângă cu sughiţuri. Cei aflaţi lângă ea îi înconjurară umerii cu braţele.

E în ordine să plângi, spuse Thomas Söderberg. Omul trebuie să plângă. Dar — şi aici el respiră adânc, rostind fiecare cuvânt răspicat, cu o scurtă pauză între ele — nu e bine să pierzi. Nu e bine să dai înapoi. Nu e bine să capitulezi.

Ea nu mai avu puterea să asculte. Ştia continuarea.

— Bună, Karin. Unde e Gunnar?

Maja, soţia lui Thomas Söderberg, se aşează alături de ea. Păr lung, de un blond cenuşiu. Puţin machiaj, discret. Fără, ruj. Nimic pe pleoape. Doar un pic de rimel şi roz în obraji. Nu pentru că Thomas Söderberg ar fi avut ceva împotriva femeilor care se fardează, dar Karin îşi dădea seama că el prefera ca soţia lui să n-o facă. În urmă cu câţiva ani, Maja voise să-şi taie părul, dar Thomas se împotrivise.

— A fost adineauri aici. O să se întoarcă repede.

Maja aprobă din cap.

— Şi unde sunt Vesa şi Astrid? întrebă ea.

Prezenţa obligatorie în seara asta. Karin înalţă din sprâncene şi îşi clătină capul în loc de răspuns.

— Este extrem de important ca toţi să fie împreună acum, spuse Maja pe un ton calm.

Karin privi trandafirul roşu de pe genunchii ei.

— O să-l pui printre celelalte?

Maja dădu din cap aprobator.

— Dar mai aştept până începe întrunirea. Nu pot înţelege ce s-a întâmplat. E ireal.

Da, e ireal, gândi Karin. Cum va fi fără Viktor?

Viktor, care refuza să-şi taie părul şi să se îmbrace în costum. Care nu acceptase mărirea salariilor şi-l făcuse pe Thomas Söderberg să dea în schimb banii la „Medici fără frontiere". Îşi amintea când fusese la conferinţă, la Stockholm, cu şapte ani în urmă. Cât de uimită fusese văzând o grămadă de tineri care arătau exact ca Viktor. În metrou şi în cafenele. Căciuliţe urâte, tricotate sau împletite. Genţi de umăr din pânză. Jeanşi care atârnau pe şoldurile slabe. Haine de piele întoarsa din anii '60. Mers lent, nonşalant. Un fel de antimodă, rezervată celor frumoşi şi siguri de ei.

Viktor făcuse parte dintre admiratorii lui Thomas Söderberg, dar niciodată nu devenise copia acestuia. Mai degrabă, opusul lui. Lipsit de avere şi de ambiţii. Cumpătat. Deşi ultima trăsătură se datora poate faptului că Rebecka Martinsson îl zdrobise, în nebunia ei. Era greu de ştiut.

Maja se aplecase spre ea. Îi spuse, suflându-i aer fierbinte în ureche:

— Aha, acum soseşte Astrid. Dar unde e Vesa?

Astrid, soţia pastorului Vesa Larsson, păşi pe uşa Bisericii de Cristal. Pe scenă, pastorul Thomas Söderberg conducea corul, în rugăciunile de dinaintea întâlnirii din seara aceea.

Urcuşul anevoios o făcuse să transpire, iar bluza i se lipise de corp. Noroc că avea jacheta pe ea. Îşi trecu grăbită degetele arătătoare pe sub ochi, în caz că i s-ar fi întins rimelul. Odată, se văzuse pe una dintre înregistrările video ale congregaţiei. Când venise la biserică ningea şi în film semăna cu un urs panda dresat

mergând de colo-colo cu punga pentru colectă. De atunci, se uita întotdeauna în oglindă. Acum însă în vestiar era plin de lume şi ea era aşa de stresata.

În mijlocul bisericii se afla un morman de flori şi cărţi de vizită.

Viktor e mort, gândi ea.

Încercă să conştientizeze faptul.

Viktor e mort de-adevăratelea.

Dădu cu ochii de Maja şi de Karin. Maja facea semne energice din mână. Nicio şansă de scăpare. Trebuia să se ducă la ele. Erau îmbrăcate în haine închise la culoare. Căutase prin şifonier şi încercase haine timp de o oră. Toate costumele ei erau roşii, roz sau galbene. Avea un singur costum închis la culoare. Bleumarin. Dar nu reuşea să-şi tragă fermoarul de la fustă. Până la urmă, a îmbrăcat o jachetă lungă tricotată, care îi ascundea fundul şi pulpele. Acum, când le vedea pe Karin şi Maja, se simţea neîngrijită. Neîngrijită şi transpirată.

— Unde l-ai lăsat pe Vesa? şopti Maja, înainte ca Astrid să apuce să se aşeze.

Zâmbet prietenos. Ochi periculoşi.

— E bolnav, spuse ea. Viroză.

Ştia că n-or s-o creadă. Maja închise gura şi trase aer pe nări.

Aveau dreptate. Simţea în tot trupul că nu voia să stea acolo, dar se lasă totuşi să cadă pe scaunul de lângă Maja.

Acum, Thomas terminase rugăciunea împreună cu corul şi venea spre ele.

Aşa că va trebui să dea socoteală şi în faţa lui, gândi ea. Simţi o înţepătură când Thomas, punând mâna pe umărul soţiei sale, îi adresă un zâmbet de bun venit cald şi prietenos. Apoi, întrebă de Vesa. Astrid răspunse din nou: Bolnav. Viroză. El o privi compătimitor.

Biata de mine, am un bărbat aşa de slab, gândi ea.

— Dacă eşti îngrijorată, du-te acasă, spuse Thomas.

Ea scutură ascultătoare din cap.

Îngrijorată. Încercă sonoritatea cuvântului.

Nu, trebuia să se fi îngrijorat cu câţiva ani în urma. Dar atunci fusese foarte ocupată cu construcţia casei şi cu copiii. Şi

când descoperise că avea motive să se îngrijoreze, era deja prea târziu şi venise vremea să înceapa să jelească. Să treacă peste durerea de a se simţi abandonată în propria-i căsnicie. Să se înveţe să trăiască cu ruşinea de a nu fi îndeajuns de bună pentru Vesa.

Ruşinea o făcea să se aşeze lânga Maja deşi nu voia. Ruşinea o făcea să stea în faţa frigiderului şi să se îndoape cu prăjituri îngheţate, când copiii erau la şcoală.

Sigur, se mai culcau unul cu altul, deşi o făceau rar. Dar o făceau pe întuneric. În tăcere.

Şi ceea ce se întâmplase de dimineaţă. Copiii plecaseră la şcoală. Vesa dormise în atelier. Când i-a dus cafeaua, el stătea pe marginea patului, în pijamaua lui de flanelă. Neras şi cu ochii obosiţi. Cu linii adânci în jurul gurii. Mâinile lui frumoase, de artist, erau aşezate pe genunchi. Podeaua în jurul patului era plină de cărţi. Albume de artă scumpe, frumos legate, cu pagini groase, lucioase. Câteva despre iconografie. Cărţi broşate subţiri, de la propria lor editură. La început, Vesa făcuse coperţile. Apoi, dintr-odată decisese că nu mai are timp.

Astrid pusese jos tava cu cafea şi sendvişuri. Apoi, se ghemuise în spatele lui. Şoldurile lui, între pulpele ei. Îşi lăsase halatul să lunece şi îşi apasase sânii şi obrazul de spinarea lui, în vreme ce mâinile îi alunecau pe umerii puternici ai bărbatului.

— Astrid, fusese tot ce îi spusese el.

Incomodat şi îndurerat. Îi rostise numele ca un fel de scuză, amestecată cu un sentiment de vinovăţie.

Astrid fugise jos, în bucătărie. Dăduse drumul la radio şi la maşina de spălat vase. Îl luase pe Baloo pe genunchi şi plânsese în blana câinelui.

Thomas Söderberg se aplecă spre cele trei femei şi le spuse cu voce scăzută:

— Aţi auzit ceva despre Sanna?

Astrid, Karin şi Maja îşi clătinară capetele.

— Întreabă-l pe Curt Bäckström, spuse Astrid. Se ţine tot timpul după ea.

Soţiile pastorilor îşi răsuciră capetele, ca nişte periscoape. Maja fu prima care îi prinse privirea lui Curt. Îi făcu semn cu

mâna, chemându-l, ezitant şi a arătat spre el până ce acesta, fără tragere de inimă, se ridică şi veni spre ele târându-şi picioarele.

Karin îl privi. Părea totdeauna aşa de neliniştit. Mergea ezitant. Aproape înclinat într-o parte. Ca şi cum i s-ar fi părut un gest prea agresiv, să se apropie direct. Le privea cu coada ochiului, dar îşi ascundea tot timpul privirea dacă încercai să-l priveşti în faţă.

— Ştii unde e Sanna? îl întrebă Thomas Söderberg.

Curt dădu din cap, într-un gest de negaţie. Apoi, ca să fie sigur, rosti:

— Nu.

Era evident că minte. Ochii îi erau speriaţi. Şi în acelaşi timp, aveau în ei un fel de hotărâre. Nu intenţiona să-şi dezvăluie secretul.

Ca un câine care a găsit un os în pădure, gândi Karin.

Curt îi privea pe furiş. Aproape ghemuit. Ca şi cum Thomas Söderberg ar fi putut striga brusc „Afară", lovindu-l peste nas.

Thomas Söderberg părea stânjenit. Îşi răsuci corpul, ca şi cum ar fi vrut să se descotorosească de soţiile pastorilor.

— Voiam doar să ştiu că e bine, spuse el. Nu trebuie să i se întâmple ceva.

Curt dădu aprobator din cap, lăsându-şi privirea să alunece peste balconul care începea să se umple cu oameni. Ridică biblia pe care o avea în mână, apăsând-o pe coşul pieptului.

— Vreau să mă spovedesc, spuse el cu glas scăzut. Dumnezeu are ceva de spus.

Thomas Söderberg dădu şi el din cap.

— Dacă iei legătura cu Sanna, transmite-i că am întrebat de ea, zise el.

Astrid îl privi pe Thomas Söderberg.

Şi dacă iei legătura cu Dumnezeu, îşi spuse ea, transmite-i că eu tot timpul întreb de El.

Avocatul Måns Wenngren, şeful Rebeckai Martinsson, sosise acasă destul de devreme. Stătuse toată seara la Sophie's, unde invitase la un pahar două doamne tinere, împreună cu reprezentantul unuia dintre clienţii firmei, o companie de calculatoare de curând introdusă la bursă, specializată în IT industrial. Era plăcut să ai de-a face cu asemenea clienţi. Recunoscători pentru fiecare coroană pe care reuşeai s-o ascunzi de fisc. Clienţii acuzaţi de evaziune fiscală şi fraudă contabilă au rareori chef să stea la cârciumă cu avocatul lor. Preferă să se îmbete acasă.

După ce se închisese la Sophie's, Måns îi arătase uneia din tinerele doamne, Marika, biroul lui elegant şi pe urmă o urcase într-un taxi, punându-i banii în mână, apoi se urcase şi el în altul.

Când a păşit în apartamentul întunecat de pe Floragatan, s-a gândit ca de obicei că ar trebui să-l schimbe cu o locuinţă mai mică. Nu era de mirare că de fiecare dată când venea acasă se simţea ca naiba în apartamentul gol.

Îşi aruncă pardesiul de caşmir cenuşiu pe un scaun şi aprinse toate luminile în drum spre living. Pentru că rareori era acasă înainte de unsprezece seara, aparatul video era întotdeauna programat să înregistreze ştirile. Îl porni şi, în vreme ce apărură titlurile ştirilor de pe canalul TV4, se duse în bucătărie şi deschise frigiderul.

Ritva făcuse cumpărături. Bine. Trebuie să fi fost cea mai simplă dintre slujbele ei aceea de a-i face curat în apartament şi de a se îngriji să aibă mâncare proaspătă. El nu făcea niciodată deranj, doar în rarele ocazii când invita lume acasă. Mâncarea pe

care o cumpăra Ritva era cel mai adesea neatinsă, când ea o înlocuia cu produse proaspete. Presupunea că femeia lua acasă mâncarea veche şi o ducea familiei sale înainte să se strice. Era un aranjament care lui îi convenea perfect. Rupse colţul unei cutii de lapte şi bău direct din ambalaj, în vreme ce asculta vocea care se auzea din living. Asasinarea lui Viktor Strandgård era principala ştire a serii.

De aceea se dusese Rebecka la Kiruna, gândi Måns Wenngren, întorcându-se în living. Se lăsă să cadă pe canapeaua din faţa televizorului, ţinând cutia de lapte în mână.

— Cunoscuta personalitate religioasă Viktor Strandgård a fost găsit ucis azi-noapte în biserica Izvorul Puterii din Kiruna, spunea prezentatoarea.

Era o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată elegant cu care fusese căsătorit unul dintre amicii lui.

— Bună, Beata, ce mai faci? spuse el, închinând cutia de lapte spre ecran şi luând o înghiţitură.

— Potrivit unor surse din cadrul poliţiei, sora lui Viktor Strandgård a fost cea care l-a găsit în biserică. Aceleaşi surse arată că e vorba de o crimă deosebit de violentă, continuă prezentatoarea.

— Haide, Beata, asta o ştim şi noi, zise el.

Dintr-odată deveni conştient de cât de ameţit era. Se simţea ca un idiot şi i se părea că are capul umplut cu câlţi. Se hotărî să facă un duş, imediat după ştiri.

Acum se dădea un reportaj despre crimă. Vocea masculină a reporterului comenta imaginile. Mai întâi, pe ecran apăru impozanta Biserică de Cristal, sus pe munte. Apoi, imagini cu poliţiştii care căutau prin jurul bisericii. Apărură, de asemenea, adunările congregaţiei, apoi reporterul făcu o prezentare sumară a lui Viktor Strandgård.

— E clar că acest incident a provocat o reacţie puternică în Kiruna, continuă vocea reporterului. Asta a reieşit limpede atunci când Sanna Strandgård, sora lui Viktor Strandgård, a sosit la secţia de poliţie pentru a fi interogată, însoţită de avocata sa.

În imagine se arăta acum o parcare acoperită de zăpadă. O reporteră alerga gâfâind spre două femei care coborau dintr-un

Audi roşu. Părul roşu al reporterei ieşea ca o coadă de vulpe de sub căciulă. Părea tânără şi plină de energie. Era întuneric, dar în fundal se putea distinge o faţadă de cărămidă de un roşu monoton. Nu putea fi altceva decât clădirea poliţiei. Una dintre femeile care coborau din Audi avea capul aplecat şi nu se vedea din ea decât o haină lungă din piele de oaie şi o caciula de blană trasă pe ochi. Cealaltă femeie era Rebecka Martinsson. Måns dădu volumul mai tare şi se aplecă în faţă.

— Ei, drăcie! îşi spuse el.

Rebecka îi spusese că se duce acolo pentru că le cunoştea pe rude, gândi el. Informaţia că ea era avocatul surorii victimei trebuie să fi fost o greşeală.

Îi cercetă chipul încordat în timp ce mergea cu paşi grăbiţi spre intrarea în clădirea poliţiei şi o ţinea strâns de după umeri pe cealaltă femeie, cea care trebuie să fi fost sora lui Viktor Strandgård. Cu mâna liberă încerca să îndepărteze reportera care alerga după ele.

— E adevărat că avea ochii scoşi? întrebă aceasta cu un accent pronunţat de Luleå. Cum te simţi, Sanna? continuă ea neprimind niciun răspuns. E adevărat că aveai copiii cu tine în biserică atunci când l-ai găsit?

Când ajunseră lângă clădire, vulpea roşcată li se aşeză hotărâtă în cale.

— Dumnezeule, gagico! oftă Måns. Ce-i asta? Jurnalism american imparţial à la Laponia?

— Credeţi că a fost o crimă rituală? întrebă reportera.

Pe ecran se văzu un prim-plan cu obrajii ei roşii de agitaţie, apoi cu faţa Rebeckăi şi a celeilalte femei. Sanna Strandgård îşi ridicase speriată mâinile să-şi ascundă chipul, ca şi cum şi-ar fi pus nişte ochelari de cal. Ochii cenuşii ai Rebeckăi priviră mai întâi direct în cameră, apoi spre reporteră.

— Dă-te la o parte, spuse ea cu asprime.

Cuvintele şi expresia de pe chipul ei îl făcură pe Måns să-şi aducă aminte de ceva neplăcut. Erau la petrecerea de Crăciun a firmei, cu un an în urmă. El încercase să lege o conversaţie şi să fie amabil, dar Rebecka îi aruncase acea privire pe care o ai când cureţi toaleta. Şi dacă îşi amintea, acelea

fuseseră exact cuvintele pe care i le spusese şi lui. Cu aceeaşi voce aspră:

— Dă-te la o parte.

După acea întâmplare, el păstrase distanţa. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca ea să se simtă prost şi să-şi dea demisia. Şi nici nu voia să-şi imagineze cine ştie ce. Nu era nicio problemă dacă nu era interesată.

Dintr-odată, totul se precipită pe ecran. Måns privi cu atenţie, ţinând degetul deasupra butonului de „Pauză" al telecomenzii. Rebecka îşi ridicase braţul, ca să-şi facă loc să treacă şi brusc reportera dispăruse din imagine. Rebecka şi Sanna trecură, mai mult sau mai puţin, peste ea şi îşi continuară drumul, intrând în clădirea poliţiei. Camera le urma şi se putu auzi vocea furioasă a reporterei, înainte de a se întrerupe imaginea:

— Au, braţul meu, fir-ar a dracului, ai filmat asta?

Vocea reporterului de la TV 4 se auzi din nou:

— Avocata vine de la cunoscuta firmă Meijer şi & Ditzinger, dar nimeni de la biroul de avocatură nu a dorit să comenteze evenimentele serii.

Måns fu şocat să vadă o fotografie de la arhivă cu faţada firmei. Apăsă pe butonul de „Pauză".

— Te cred şi eu, cretinule, înjură el ridicându-se de pe canapea aşa de violent, că îşi vărsă lapte pe cămaşă şi pe pantaloni.

Ce naiba făcea? gândi el. Era cu adevărat avocata acelei Sanna Strandgård, fără ca biroul să aibă cunoştinţă de asta? Trebuie să se fi produs vreo neînţelegere. Ea nu putea fi aşa de lipsită de judecată.

Căută telefonul mobil şi formă un număr. Niciun răspuns. Îşi prinse cu degetele rădăcina nasului, încercând să-şi limpezească gândurile. În vreme ce se ducea în hol ca să-şi ia geanta cu calculatorul, forma un alt număr. Nu-i răspunse nici de data aceea. Simţea că se sufocă şi că transpiră din greu. Puse computerul pe masa din living şi dădu din nou drumul la video. Acum, în imagine era procurorul-şef adjunct Carl von Post, în faţa bisericii Izvorul Puterii.

— La dracu'! înjură Måns, pornind computerul, în vreme ce ţinea telefonul prins între umăr şi ureche.

Îşi simţea mâinile neîndemânatice şi tremuratoare.

Găsi casca, aşa că acum putea să dea telefoane în vreme ce căuta pe calculator. La toate numerele se auzea cum sună, dar nu răspundea nimeni. Cu siguranţa, telefoanele sunaseră încontinuu în seara aceea, dupa buletinul de ştiri. Ceilalţi asociaţi se întrebau desigur cum naiba se făcea că una dintre juristele lui ajunsese să lovească jurnaliste pe bandă rulantă. Îşi verifică telefonul şi văzu ca avea cincisprezece mesaje. Cincisprezece.

Carl von Post se uita direct la el de pe ecran şi explica mersul anchetei. Chestiile obişnuite despre faptul că investigaţia era în plină desfăşurare, că mergeau din uşă-n uşă, că interogau membrii congregaţiei şi căutau arma crimei. Procurorul era îmbracat elegant, într-un palton cenuşiu de lână, cu mănuşi şi fular asortate.

— Snobul naibii, comentă Måns Wenngren, fără să-şi dea seama că Van Post era îmbrăcat aproape identic cu el.

În sfârşit, cineva îi răspunse la telefon. Era soţul uneia dintre asociatele firmei, şi tonul lui nu era deloc vesel. Femeia se recăsătorise cu un bărbat mult mai tânăr decât ea, care traia bine de pe urma soţiei sale pline de succes, în vreme ce se prefăcea că studiază sau ce naiba făcea.

Chiar nu e nevoie sa vorbească pe tonul ăsta nemulţumit, îşi zise Måns.

Când asociata lui veni la telefon şi luă receptorul, discuţia fu scurtă.

— Putem să ne întâlnim imediat, nu? spuse Måns iritat. Cum adică te-am trezit cu noaptea în cap?

Se uită la ceasul său Breitling. Patru şi un sfert.

— OK atunci, spuse el. Ne întâlnim la ora şapte, mai bine. Întrunire la micul dejun. Şi încercăm să-i aducem şi pe ceilalţi.

Dupa ce închise, îi trimise un e-mail Rebeckăi Martinsson. Nici ea nu răspunsese la telefon. Opri computerul şi, când se ridică în picioare, simţi cum pantalonii i se lipeau de picioare. Privi în jos şi descoperi laptele pe care îl vărsase pe el.

— Afurisita, mârâi el, în vreme ce-şi scotea pantalonii. Afurisita!

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a doua

Inspectorul de poliţie Anna-Maria Mella are un somn teribil de agitat. Pe cer s-au aşternut norii şi în cameră e întuneric. E ca şi cum Dumnezeu însuşi şi-ar fi făcut mâinile căuş peste oraş, în felul în care un copil îşi pune palmele peste o insectă. Toţi cei care au intrat în horă trebuie să joace.

Anna-Maria îşi scutură capul dintr-o parte într-alta, încercând să scape de vocile şi chipurile zilei de ieri, care acum i-au invadat somnul. Copilul izbeşte furios în pântece.

În vis, procurorul von Post îşi apleacă faţa spre Sanna Strandgård, încercând să-i smulgă răspunsuri pe care ea nu le poate da. O presează şi o ameninţă că-i interoghează fetele dacă ea nu e în stare să răspunda. Şi cu cât întreabă mai mult, cu atât Sanna se închide mai tare în ea. Până la urmă, pare să nu-şi mai amintească nimic.

— Ce făceai în biserică în mijlocul nopţii? Ce te-a determinat să te duci acolo? Ceva trebuie să-ţi aminteşti! Ai mai văzut pe altcineva acolo? Îţi aminteşti că ai sunat la poliţie? Erai furioasă pe fratele tău?

Sanna îşi ascunde faţa în palme.

— Nu-mi aduc aminte. Nu ştiu. A venit la mine noaptea. Dintr-odată, Viktor era lângă patul meu. Părea trist. Doar când s-a evaporat am înţeles că se întâmplase ceva....

— S-a evaporat?

Procurorul pare ca nu ştie dacă să râdă sau s-o palmuiască.

— Stai puţin, ai primit vizita unei fantome şi ai înţeles că i s-a întâmplat ceva fratelui tău?

Anna-Maria geme aşa de tare, că Robert se trezeşte. Se ridică în coate şi o mângâie pe păr.

— Sst, Mia-Mia! o linişteşte el.

Îi repetă numele iar şi iar şi o mângâie pe părul galben ca paiul, până ce ea scoate un oftat adânc şi se destinde. Chipul i se îmblânzeşte şi gemetele se opresc. După ce Rebecka începe să respire uşor şi regulat, adoarme şi el din nou.

Cei care îl cunosc pe Van Post cred desigur că are parte de un somn bun în noaptea asta. Că şi-a primit porţia de atenţie şi ca are vise aurii despre ce-i va aduce viitorul. Ar trebui să doarmă în patul său, cu un zâmbet mulţumit pe buze.

Dar şi Van Post se zvârcoleşte de pe-o parte pe alta. Strânge falcile aşa de tare, că dinţii i se freacă unul de altul într-un scrâşnet neputincios. Aşa e totdeauna somnul lui. Întâmplările zilei nu l-au cruţat.

Cât despre Rebecka Martinsson, ea doarme adânc pe canapeaua din bucătărie, în casa bunicilor ei. Respiraţia îi e liniştită şi regulată. Tjapp s-a aşezat cuminte lângă ea şi Rebecka doarme cu braţul peste trupul cald al câinelui şi cu nasul îngropat în blana neagră, deasă. Aici nu răzbate niciun zgomot de afară. Nicio maşină şi niciun avion. Niciun chefliu zgomotos şi nicio ploaie violentă de iarnă, în ferestre. În dormitor, Lova murmură în somn şi se trage mai aproape de Sanna. Casa scârţâie şi trosneşte un pic, ca şi cum s-ar răsuci de pe-o parte pe alta, în lunga ei hibernare.

Marţi, 18 februarie

Cu puţin înainte de ora şase, Tjapp o trezi pe Rebecka apăsându-şi botul pe faţa ei.

— Hei, fetiţo, şopti Rebecka, ce vrei? Pipiul de dimineaţă?

Pipăi după veioză şi o aprinse. Câinele alergă până la uşă, scânci un pic, se întoarse şi îşi apăsă din nou botul pe faţa ei.

— Înţeleg, înţeleg.

Se aşeză pe marginea patului, dar îşi păstră cuvertura înfăşurată în jurul ei. Era rece în bucătărie.

Tot ce e aici înauntru îmi aminteşte de bunica, gândi ea. Parcă ieri dormeam cu ea pe canapeaua din bucătărie şi aveam voie să rămân în patul cald, în vreme ce ea făcea focul în sobă şi punea de cafea.

Putea s-o vadă pe Theresia Martinsson stând la masă şi rulându-şi ţigara de dimineaţă. Bunica folosea hârtie de ziar în locul foiţei prea scumpe. Rupea cu grijă o fâşie albă din marginea ziarului *Norbottenskuriren*. Era destul de lată şi fără cerneală de tipar, prin urmare numai bună pentru scopul respectiv. Presăra un pic de tutun şi o rula între degetul mare şi arătător, făcând o ţigară subţire. Parul ei argintiu era bine strâns sub basma şi purta halatul cu pătrăţele albastre şi negre. Afară, în grajd, vacile o chemau.

— Bună dimineaţa, *pikku-piika*, obişnuia ea să-i spună cu un zâmbet. Te-ai trezit?

Pikku-piika. Micuţă slujnică.

Tjapp lătră nerăbdătoare.

— Da, da, imediat, răspunse Rebecka. Numai să aprind focul.

Dormise cu şosetele de lână în picioare şi, cu plapuma răsucită în jurul ei, merse până la soba veche, deschizând uşiţa. Tjapp stătea rabdătoare lângă uşă, aşteptând. Când şi când scotea câte un scâncet, ca sa se asigure că nu e uitată.

Rebecka scoase un cuţit de Mora[13] şi ciopli cu o mână priceputa aşchii din lemnele care se aflau lângă sobă. Puse doi buşteni şi aşchiile peste puţina scoarţă de mesteacăn, apoi le aprinse. Luara foc imediat. Aruncă înăuntru un buştean de mesteacăn, care avea să ţină un pic mai mult decât lemnul de pin şi închise uşiţa.

Ar trebui să-mi petrec mai mult timp gândindu-mă la bunica, îşi zise ea. Cine a hotărât că e mai bine să te concentrezi asupra prezentului? În mintea mea sunt multe încăperi în care locuieşte bunica. Dar eu nu-mi petrec niciun moment acolo, cu ea. Şi ce-mi oferă prezentul?

Acum Tjapp schelălăia şi facu o mica piruetă la uşă. Rebecka îşi trase pe ea hainele. Erau îngheţate, făcând-o să se mişte brusc şi cu repeziciune. Îşi vârî picioarele într-o pereche de bocanci care se aflau în hol.

— Trebuie sa faci repede, îi spuse ea lui Tjapp.

În drum spre ieşire, aprinse lumina din faţa casei şi a grajdului.

Gerul se mai înmuiase. Termometrul arăta minus cincisprezece grade şi cerul era înnegurat şi apăsator şi nu se zărea nicio stea. Tjapp se aşeză pe vine un pic mai departe şi Rebecka privi în jur. Curtea era curăţată bine, până la intrarea în grajd. În jurul casei, zăpada fusese îngrămădită lângă pereţi, ca să-i izoleze de frig.

Cine curăţase zăpada? se întrebă. Ar fi putut fi Sivving Fjällborg? Are grijă de curtea bunicii, deşi ea a murit? Trebuie să aibă şi el în jur de şaptezeci de ani.

Încercă să distingă în întuneric casa lui Sivving aflată peste drum. Când avea să se mai lumineze, trebuia să se uite, să vada dacă mai era scris numele lui pe cutia de scrisori.

[13] Cuţite specifice pentru localitatea Mora.

Merse de-a lungul grajdului. Lumina becului cădea pe florile de gheaţă strălucitoare de pe ferestrele zăbrelite. În capătul celălalt se afla sera bunicii. Mai multe geamuri sparte se holbau ca nişte ochi acuzatori la Rebecka.

Ar trebui să fii aici, spuneau ele. Ar trebui să ai grijă de casă şi de livadă. Uită-te cum a căzut chitul. Imaginează-ţi cum arată ţiglele acoperişului sub zăpadă. S-au spart şi s-au desprins. Bunica era aşa de grijulie. Aşa de muncitoare.

Ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile negre, Tjapp veni alergând la ea şi scoase un lătrat vesel.

— Sst! râse Rebecka. Trezeşti tot satul.

Imediat se auziră vreo două lătraturi drept răspuns de undeva de departe. Căţeaua neagră ascultă atentă.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, o avertiză Rebecka.

Poate ar fi trebuit să ia o lesă.

Tjapp îi aruncă o privire veselă şi hotărî că Rebecka era o companie potrivită pentru un câine dornic de joacă. Îşi vârî nerăbdătoare botul în zăpada uşoară ca puful, îl scoase din nou şi scutură capul. Apoi, o invită pe Rebecka la joacă, lovind cu labele din faţă în pământ şi plecându-şi partea din faţă a trupului.

Hai odată, spuneau ochii ei negri lucioşi.

— O să vezi tu! strigă Rebecka veselă şi se repezi la câine.

Alunecă imediat pe spate. Tjapp veni în goana mare, sări peste ea ca un câine de circ, se întoarse în loc şi se opri o jumătate de secundă mai târziu, cu limba roz atârnându-i din gura zâmbitoare, îndemnând-o pe Rebecka să se scoale şi să încerce din nou. Aceasta râse şi se aruncă iarăşi după ea. Tjapp zbură peste troianul de zapadă, iar Rebecka se căţără peste el. Se scufundară amândouă în zapada neatinsă din spate, înaltă de un metru.

— Acum mă predau, gâfâi Rebecka după vreo zece minute.

Se aşeză în fund pe nămete. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi avea zăpadă pe haine.

Când se întoarseră înăuntru, Sanna se trezise şi pusese de cafea. Rebecka îşi scoase hainele. Jacheta era udă de la zăpada topită, iar lenjeria de corp era şi ea udă de transpiraţie. Îşi găsi un tricou, unul cu Helly Hansen pe el şi o pereche de izmene lungi de-ale unchiului Affe, în sertarul scrinului.

— Interesantă ţinută, comentă Sanna, pufnind în râs, văd că te-ai adaptat repede la moda clasica de pe la noi.

— Un pantalon cu fundul lăsat de Gällivare vine bine oricui, răspunse Rebecka dând din şolduri, astfel că turul lăsat al pantalonilor fâlfâi în aer.

— Dumnezeule, ce slabă eşti! exclamă Sanna.

Rebecka îşi îndreptă corpul turnându-şi tăcută o ceaşcă de cafea, cu spatele întors.

— Şi pari aşa de uscată, continuă Sanna, ar trebui să ai mai multă grijă ce mănânci şi ce bei.

Vocea ei era blândă şi îngrijorată.

— Totuşi, oftă ea, în vreme ce Rebecka tăcea în continuare, noi, celelalte, avem noroc că majoritatea tipilor preferă un pic de fund şi de sâni. Deşi eu cred, desigur, că e frumos să fii aşa de plată.

Ce mai noroc pe mine, gândi Rebecka sarcastic. Cel puţin, ţie îţi par oricum frumoasă.

Tăcerea ei o făcu pe Sanna să se bâlbâie încurcată.

— Ce tot spun? zise ea. Sunt ca o cloşcă. Curând am să te întreb daca îţi iei vitaminele.

— Pot să dau drumul la televizor, să ascult ştirile? întrebă Rebecka.

Fără să aştepte, se duse la micul aparat şi-l deschise. Imaginea era neclară. Probabil era zăpadă pe antenă.

O ştire despre nişte fonduri deturnate de la Uniunea Europeană fu urmată de materialul despre asasinarea lui Viktor Strandgård. Vocea reporterului povestea că poliţia urmează procedurile obişnuite, că era pe urmele criminalului, dar că nu avea încă niciun suspect. Imaginile se derulau una după alta. Poliţişti şi câini care cercetau zona din jurul Bisericii de Cristal căutând arma crimei. Procurorul-şef adjunct Carl von Post vorbea despre faptul că bateau din uşă în uşă, îi interogau pe membrii parohiei şi pe cei care luau parte la serviciul religios. Apoi, pe ecran apăru Audiul roşu închiriat de Rebecka.

— O, nu! exclamă Sanna, lăsând pe masă cu o izbitură ceaşca de cafea.

— Sora lui Viktor Strandgård, cea care a descoperit victima la locul crimei, a sosit în împrejurări un pic dramatice la poliţie aseară, pentru interogatoriu.

Întregul incident fu apoi prezentat în imagini, dar în versiunea de dimineaţă fusese scos sunetul, în afară de replica înăbuşită a Rebeckăi: „Dă-te la o parte". Faptul că reportera o reclamase pe avocată pentru brutalitate a fost menţionat înainte ca reporterul din studio şi meteorologul să schimbe câteva vorbe despre prognoza vremii, care avea să fie prezentată după pauză.

— Dar nu s-a văzut cât de agresivă şi oribilă era reportera! spuse Sanna uimită.

Rebecka simţi o durere intensă în capul pieptului.

— Ce e? întrebă Sanna.

Ce să-i spun? gândi Rebecka şi se lăsă să cadă pe un scaun lângă masă. Că mi-e frică să nu-mi pierd slujba? Că o să mă „îngheţe", până mă vor obliga să-mi dau demisia? Când ea şi-a pierdut fratele! Ar trebui s-o întreb din nou despre Viktor. S-o întreb dacă vrea să vorbească despre asta. Nu vreau să fiu târâtă din nou în viaţa şi problemele ei. Vreau acasă. Vreau să stau în faţa computerului şi să scriu un raport juridic despre impozitul special pe contribuţiile pentru pensie.

— Ce crezi că s-a întâmplat de fapt, Sanna? întrebă ea. Cu Viktor? Ai spus că avea mâinile tăiate. Cine ar fi putut face aşa ceva?

Sanna se foi pe scaun:

— Nu ştiu. Am spus şi la poliţie. Chiar nu ştiu.

— Nu ţi-a fost teamă când l-ai găsit?

— Nu m-am gândit la asta.

— Atunci, la ce te-ai gândit?

— Nu ştiu, spuse Sanna împreunându-şi mâinile pe creştet, ca şi cum ar fi vrut să se consoleze singură. Cred că am ţipat, dar nici de asta nu sunt sigură.

— Ai spus la poliţie că Viktor te-a trezit, că de aceea te-ai dus acolo.

Sanna o privi drept în ochi pe Rebecka.

— Chiar ţi se pare aşa de ciudat? Ai început să crezi că totul se termină când încetează funcţiile corpului? A stat lângă patul meu, Rebecka. Părea nespus de trist. Şi am văzut că nu era el, fizic vorbind, ca să zicem aşa. Am ştiut că se întâmplase ceva.

Nu, eu nu cred că este aşa de ciudat, gândi Rebecka. Ea totdeauna a văzut mai mult decât noi, ceilalţi. Cu un sfert de oră

înainte să vină cineva în vizită cu totul neanunţat, Sanna obişnuia să pună de cafea. „Acum vine Viktor", spunea ea.

— Dar totuşi, începu Rebecka.

— Te rog, spuse Sanna, chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Nu îndrăznesc. Trebuie să rezist. Pentru fete. Mulţumesc pentru că ai venit aici. Deşi eşti o femeie care ai o carieră. Poate crezi că noi două am pierdut legătura, dar eu mă gândesc foarte des la tine. Îmi dă putere doar să ştiu că te afli undeva, acolo.

Acum, Rebecka se răsuci pe scaun.

Încetează, gândi ea. Noi nu suntem prietene. Înainte însemna aşa de mult ce gândea ea despre mine. Când îmi spunea că sunt importantă pentru ea. Dar acum! E ca şi cum ar ţese o pânză în jurul trupului meu.

Tjapp fu prima care auzi zgomotul de scuter şi le întrerupse, începând să mârâie. Ciuli urechile şi întoarse privirea spre fereastră.

— Vine cineva? întrebă Rebecka.

Nu ştia sigur de unde venea zgomotul, dar i se păru că suna ca şi cum cineva îşi lăsase scuterul cu motorul pornit, la oarecare distanţă de casă. Sanna îşi sprijini fruntea de geam, umbrindu-şi ochii cu palmele, ca să poată vedea şi altceva decât propria ei imagine.

— O, nu, exclamă ea cu un râs nervos, e Curt Bäckström. Cel care ne-a adus aici. Cred că e un pic îndrăgostit de mine. Dar e foarte chipeş. Seamănă puţin cu Elvis. Ar putea fi genul tău, Rebecka.

— Termină, zise Rebecka pe un ton reţinut.

— De ce? Ce am făcut?

— Ce ai făcut totdeauna, de când te cunosc. Atragi tot felul de admiratori nebuni şi pe urmă crezi că ar fi genul meu. Mulţumesc, dar nu.

— Iartă-mă, spuse Sanna pe un ton jignit. Îmi pare rău că lumea pe care o cunosc şi cu care am relaţii nu e destul de fină şi de bună pentru tine. Şi cum poţi să-l numeşti nebun? Doar nu-l cunoşti.

Rebecka merse la fereastră şi privi în curte.

— Stă pe scuterul lui, e practic miezul nopţii şi îţi păzeşte casa, fără să vină înăuntru, zise ea. *I rest my case.*

— Şi, de fapt, nu e vina mea că unii tipi se lipesc de mine, continuă Sanna. Sau poate crezi şi tu, ca Thomas, că sunt o curvă?

— Nu, dar ai putea naibii să nu mai comentezi înfăţişarea mea sau să-mi oferi admiratorii tăi respinşi.

Rebecka îşi luă geanta de voiaj şi se năpusti la toaletă. Închise uşa izbind-o aşa de tare, că inima micuţă de lemn, roşie, cu textul „Aici e locul acela" se clătină.

— Roagă-l să urce, strigă spre bucătărie. Nu poate să stea acolo, ca un câine părăsit în ger.

Dumnezeule, gândi ea în vreme ce încuia uşa de la toaletă. Admiratorii zăbăuci ai Sannei. Felul provocator de a se îmbraca al Sannei. Nu mai e problema mea. Dar l-a revoltat pe Thomas Söderberg. Însă pe atunci, când Sanna şi cu mine împărţeam un apartament, într-un fel ciudat era treaba mea.

— Aş dori să discuţi cu Sanna despre felul cum se îmbracă, îi spune Thomas Söderberg Rebeckăi.

E nemulţumit de ea. Poate s-o simtă cu fiecare por. Şi are senzaţia că e strivita de pământ. Când el zâmbeşte, cerul se deschide şi poate simţi dragostea lui Dumnezeu, deşi nu poate să-l audă şi glasul. Dar când Thomas are expresia aceasta dezamăgită în ochi, e ca şi cum totul s-ar stinge în ea. Devine doar un spaţiu pustiu.

— Am încercat, se apără. I-am spus că trebuie să se gândească la felul cum se îmbracă. Că nu trebuie să poarte bluze aşa de decoltate. Şi că ar trebui să folosească sutien şi fuste mai lungi. Şi ea înţelege, dar..., e ca şi cum n-ar vedea ce pune pe ea dimineaţa. Dacă nu sunt acolo s-o păzesc când se îmbracă, uită, pur şi simplu. Pe urmă, o întâlnesc în oraş şi arata ca o...

Ezită, dând la o parte cuvântul „curvă". Lui Thomas nu i-ar plăcea s-o audă rostindu-l.

— ...şi arată ca nu ştiu ce, continuă ea. O întrebi ce naiba are pe ea şi atunci se uită uimită la ţinuta ei. N-o face intenţionat.

— Nu-mi pasă dacă o face sau nu intenţionat, spune Thomas Söderberg cu asprime. Câtă vreme nu se îmbracă decent, n-o pot lăsa să aibă vreun rol important în parohie. Cum aş putea s-o las să se spovedească sau să cânte în cor, sau să conducă rugăciunea, când văd că nouăzeci la sută dintre barbaţii care stau şi ascultă nu fac decât

să se uite la sfârcurile sânilor ei care ies de sub bluză şi nu se pot gândi decât cum să-i bage mâna între picioare.

Thomas tace, privind pe fereastră. Se află în camera de rugăciune din spatele sălii mari a Bisericii Misionare. Lumina limpede a soarelui de sfârşit de iarnă pătrunde prin ferestrele înalte şi înguste. Biserica se află într-o clădire închiriată, care a fost proiectată de Ralph Erskine. Locuitorii din Kiruna numesc clădirea întunecată de beton „Tabachera". Şi biserica se numeşte, în consecinţă, priza de tabac a Domnului. Rebeckai i se pare că numele bisericii era mai frumos înainte. Sobru şi spartan. Ca o mănăstire, cu zidurile de beton, duşumeaua de beton şi băncile tari din lemn. Dar Thomas Söderberg a pus să se dea jos scaunul fix de predică şi l-a înlocuit cu unul mobil, din lemn. În acelaşi timp, a pus în faţă o podea de scânduri. Ca să nu mai fie aşa de deprimant. Acum, încăperea seamănă cu oricare altă biserica liberă.

Thomas îşi lasă privirea să rătăcească în sus, pe tavan, unde se află o pată mare de umezeală. Apare totdeauna primăvara când se topeşte zapada de pe acoperiş.

Felul lui de a tăcea şi de a-i evita privirea o face pe Rebecka sa înţeleagă. Thomas Söderberg e furios pe Sanna pentru că ea îl ademeneşte şi pe el. El însuşi e unul dintre bărbaţii aceia care ar vrea să-şi vâre mâna în chiloţii ei şi să...

Mânia izbucneşte ca un trandafir aprins în pieptul ei.

Fir-ai să fii, Sanna, înjură ea în gând. Putoare mică.

Ştie că nu e uşor să fii pastor. Thomas e tentat în toate felurile. Duşmanul n-ar putea să-şi dorească altceva decât să-l facă să cadă. Şi el are o slăbiciune când e vorba de sex. Le-a povestit deschis tinerilor din grupul de studiere a Bibliei.

Ea îşi aminteşte cum le-a povestit că a fost vizitat de două îngeriţe. Fără să se poată opune, a fost atras de una dintre ele. Şi ea a ştiut-o.

„Ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla", spusese îngeriţa. „Aş deveni contrariul a ceea ce sunt. La fel de mult întuneric câta lumină am acum."

Sanna bătea timid la uşa toaletei.

— Rebecka, mă duc jos să-i spun lui Curt să urce. Ai de gând să ieşi de acolo? N-aş vrea să fiu singură cu el, şi fetele încă dorm...

Când Rebecka se întoarse în bucătărie, Curt Bäckström stătea la masă. Ţinea ceaşca de cafea cu amândouă mâinile. Când sorbea din ea, o ridica precaut de pe masă şi, în acelaşi timp, îşi apleca şi capul, ca să nu trebuiască s-o ridice prea sus. Îşi păstrase bocancii în picioare şi îşi desfăcuse doar partea de sus a salopetei de scuter, care îi atârna de la mijloc în jos. Îi aruncă Rebeckăi o privire piezişă şi o salută fără s-o privească în ochi.

Unde era asemănarea cu Elvis? se gândi ea. Doi ochi şi nasul în mijlocul feţei? Părul, desigur. Căciula lui groasă de blană i-l turtise, aşa că acum stătea lipit de frunte. Colţurile ochilor îi atârnau un pic în jos.

— Uau! exclamă Sanna, cercetând-o pe Rebecka de sus până jos. Ce elegantă eşti! E curios, pentru că sunt doar nişte jeanşi şi un pulover, şi arată ca şi cum i-ai fi scos la întâmplare din şifonier. Şi totuşi, arată al naibii de bine. Iartă-mă, zise pe urmă, apăsându-şi palma peste un zâmbet jenat.

— Da, cum spuneam, voiam doar să văd dacă eşti bine, îi spuse Curt Sannei.

Împinse un pic ceaşca de cafea, ca să indice că avea de gând să plece.

— Sunt bine, răspunse Sanna. Sau aşa şi-aşa. Dar Rebecka m-a ajutat enorm. Dacă n-ar fi venit cu mine la poliţie, nu ştiu dacă aş fi putut s-o fac.

Atinse uşor cu mâna braţul Rebeckăi.

Aceasta văzu cum i se încordează lui Curt muşchii sub piele, în jurul gurii. Bărbatul împinse scaunul, dând să se ridice.

E grozav, Sanna, gândi Rebecka. Povesteşte-i ce frumos sunt îmbrăcată. Ce sprijin ţi-am fost. Şi atinge-mă, ca să poată pricepe cu adevărat ce apropiate suntem una de alta. Aşa îţi iei distanţă şi el e furios pe mine. Ca şi cum aş fi pionul pe care îl plasezi în faţa reginei ameninţate de pe tabla de şah. Dar eu nu sunt blestemata ta damă de companie. Pionul îşi dă demisia.

Puse grăbită mâna pe spinarea lui Curt.

— Fii drăguţ, mai rămâi, îi spuse. Ţine-i tovărăşie Sannei. Aţi putea să luaţi micul dejun împreună. Eu trebuie să mă duc jos, la maşină şi să-mi caut telefonul şi computerul. Stau un pic la parter să dau câteva telefoane şi să trimit câteva e-mailuri.

Sanna îi aruncă o privire greu de interpretat, când ea ieşi pe hol ca să-şi pună cizmele. Erau ude, dar nu mergea decât până la maşină. Putea să-i audă pe Sanna şi pe Curt vorbind cu voci scăzute, la masa din bucătărie.

— Pari obosit, spunea Sanna.

— Am stat treaz toată noaptea şi m-am rugat, răspunse Curt. Am organizat un lanţ de rugăciune, aşa că tot timpul este cineva acolo şi se roagă. Ar trebui să mergi şi tu. Înscrie-te pentru o jumătate de oră, doar. Thomas Söderberg a întrebat de tine.

— Dar tu nu i-ai spus unde sunt, nu?

— Nu, sigur că nu. Dar n-ar trebui să te ţii departe de membrii bisericii acum, ci dimpotrivă, să-ţi găseşti refugiul printre ei. Şi ar trebui să te duci acasă.

Sanna suspină.

— Nu mai ştiu în cine să am încredere. Aşa că nu trebuie să-i spui nimănui unde sunt.

— N-am s-o fac. Şi dacă e cineva în care să ai încredere, Sanna, eu sunt acela.

Rebecka apăru în pragul uşii exact la timp ca să vadă cum mâinile lui Curt căutau pe masa din bucătărie mâinile Sannei.

— Cheile, spuse ea. Atât cheia de la maşină, cât şi cea de la casă au dispărut. Trebuie să le fi pierdut în zăpadă, când m-am jucat cu Tjapp.

Rebecka, Sanna şi Curt căutau după chei prin zăpadă cu lanternele aprinse. Încă nu începuse să se lumineze şi fâşiile de lumină rătăceau prin curte, printre nămeţi şi urmele adânci din zăpadă.

— N-are niciun rost, oftă Sanna, săpând la întâmplare în locul în care tocmai se afla. Cheile se scufundă adânc dacă zăpada nu e bătătorită.

Tjapp era lângă Sanna şi scormonea ca nebuna. Apoi, găsi o cracă şi o luă la goană cu ea.

— Şi pe asta nu te poţi baza, spuse Sanna privind după Tjapp care, după numai câţiva metri, fu complet înghiţită de beznă. Le-o fi luat în gură şi le-o fi dat drumul când a găsit ceva mai interesant.

— Mai bine intraţi voi înăuntru cu câinele, spuse Rebecka încercând să-şi ascundă iritarea. Poate se trezesc fetele, iar eu nu mai ştiu care sunt urmele mele şi care sunt ale voastre.

Picioarele îi erau umede şi îngheţate.

— Nu, eu nu vreau să intru, se milogi Sanna. Vreau să te ajut să-ţi găseşti cheile. Le găsim noi! Undeva trebuie să fie.

Curt era singurul care părea bine dispus. Era ca şi cum întunericul îi oferea un fel de pavăză împotriva timidităţii. Iar mişcarea şi aerul curat îl făcuseră să se trezească.

— A fost absolut incredibil azi-noapte! îi povestea el emoţionat Sannei. Dumnezeu mi-a amintit tot timpul despre marea lui putere. M-a umplut cu harul lui. O simţeam fără încetare. Sanna, ar trebui să mergi la biserică. În vreme ce mă rugam, simţeam puterea Lui revărsându-se asupra mea. Limba sfântă se

revărsa val după val. *Shakka baraj.* Iar sufletul îmi dansa. Uneori, mă aşezam şi lăsam Biblia să se deschidă exact acolo unde voia Dumnezeu să citesc. Şi erau numai promisiuni despre viitor. Bang, bang, bang. El mă bombarda cu promisiuni.

— Aţi putea să vă rugaţi să găsesc cheile, murmură Rebecka.

— Era ca şi cum mi-ar fi impregnat în privire cuvintele din Biblie cu un laser, continuă Curt. Ca eu să le port mai departe. Isaia 43: 19: „Iată că eu fac un lucru nou, el dă muguri; nu-l vedeţi voi oare? Croi-voi în deşert o cale, în loc uscat izvoare de apă[14]".

— Poţi să te rogi şi singură să găseşti cheile, îi spuse Sanna.

Rebecka râse. Era mai mult o pufnitură.

— Sau Isaia 48: 6, continuă să psalmodieze Curt: „Tu ai auzit; priveşte toate acestea; dar voi nu proorociţi? Te-am făcut să auzi până acum lucruri noi, ascunse, pe care nu le ştiai".[15]

Sanna se ridică, îndreptând lanterna spre ochii Rebeckăi.

— Ai auzit ce ţi-am spus? întrebă cu glas grav. De ce nu te rogi singură pentru cheile tale?

Rebecka ridică mâna, ca să se ferească de lumina orbitoare.

— Termină cu chestii de-astea! spuse ea.

— Şi cred că Domnul mi-a arătat fiecare loc din Noul Testament în care se spune că nu poţi pune vin nou în butoaie vechi, îi spuse Curt lui Tjapp, care acum stătea la picioarele lui şi părea să fie singura care îl asculta. Pentru că atunci ele se sparg. Şi toate locurile unde se spune că nu poţi pune petic nou pe o haină veche, pentru că atunci ţesătura nouă se rupe lângă cea veche şi ruptura e doar mai mare.

— Vrei să ne rugăm să-ţi găseşti cheile? O s-o facem, zise Sanna fără să îndepărteze lumina de pe chipul Rebeckăi. Dar nu-ţi închipui că Dumnezeu ascultă mai mult rugăciunile mele şi ale lui Curt decât pe ale tale. Nu călca în picioare sângele lui Isus.

— Ţi-am zis să termini, şuieră Rebecka, îndreptându-şi şi ea lanterna spre faţa Sannei.

Curt tăcu, privindu-le.

---

[14] Biblia, Bucureşti 1968, Isaia 43: 19.

[15] Id, Isaia 48: 6.

— Curt, începu Rebecka, privind drept în lumina orbitoare a lanternei, tu crezi că Dumnezeu ascultă la fel de mult toate rugăciunile oamenilor?

— Da, răspunse el, le aude pe toate, dar pot exista piedici ca voinţa Lui să se împlinească şi piedici ca rugăciunile să fie auzite.

— Dacă, de exemplu, nu trăieşti după voia Lui? Vrei să spui că Domnul nu acţionează la fel în viaţa tuturor oamenilor?

— Tocmai.

— Dar atunci, devine un fel de doctrină! exclamă Sanna derutată. Unde e harul aici? Şi Dumnezeu, ce crezi tu că gândeşte El despre lecţia „citire de rugăciuni şi texte din Biblie o oră pe zi, pentru o credinţă plină de succes"? Eu mă rog şi citesc Biblia atunci când mi-e dor de El. Aşa aş vrea să tiu iubită şi eu... De ce-ar fi Dumnezeu altfel? Şi asta, a trăi după voinţa Lui... Aceasta este, firește, unul dintre scopurile vieţii, nu un mijloc ca să primeşti lozul câştigător că ţi-ai făcut norma de rugăciuni.

Curt nu răspunse.

— Iartă-mă, Sanna, spuse Rebecka în cele din urmă, stingând lanterna. Nu vreau să mă cert în legătură cu religia creştină. În niciun caz cu tine.

— Pentru că ştii că eu voi câştiga, spuse Sanna zâmbind şi coborî la rândul ei lumina lanternei.

Rămaseră tăcute un moment, cu privirile fixate pe lucirile galbene din zăpadă.

— Mă înnebunesc cheile astea, spuse în cele din urmă Rebecka. Câine idiot! E numai vina ta.

Tjapp lătră aprobator.

— Nu, n-o baga în seamă, spuse Sanna prinzând-o pe Tjapp de grumaz. Tu nu eşti un câine idiot. Eşti cel mai frumos şi mai minunat câine care există. Şi eu te iubesc nemăsurat de mult.

O îmbrăţişă pe Tjapp, care-i întoarse dovezile de afecţiune, încercând sa-i lingă colţurile gurii.

Curt le privi gelos.

— E o maşină închiriată, nu? întrebă el. Pot să mă duc în oraş, să caut o cheie de schimb.

Îi vorbea Sannei, dar ea părea că nu-l aude. Era în întregime preocupată de Tjapp.

— Aş aprecia foarte mult dacă ai face asta, îi spuse Rebecka lui Curt.

Ca şi cum ţie ţi-ar păsa dacă apreciez sau nu, gândi privindu-i umerii căzuţi, în vreme ce stătea în spatele Sannei, aşteptând ca aceasta să-i dea puţină atenţie.

Sivving Fjällborg, îşi zise apoi. El are o cheie de rezervă a casei. Cel puţin, avea pe vremuri. Trebuie să merg la el.

La ora şapte şi un sfert, Rebecka intră în casa lui Sivving Fjällborg fără să mai sune la uşă, exact aşa cum aveau obiceiul ea şi bunica ei. Ferestrele erau întunecate, probabil că mai dormea. Dar nu avea ce face. Aprinse lumina în holul mic. Pe linoleumul închis la culoare se afla un preş pe care îşi şterse tălpile. Avea zăpadă şi pe bocanci, mai udă nu putea fi. O scară ducea la etaj şi lângă ea se afla uşa verde-închis care dădea jos, în încăperea unde se afla boilerul. Uşa spre bucătărie era închisă. Strigă spre întunericul de deasupra:

— Alo!

Un lătrat surd se auzi imediat din subsol, urmat de glasul puternic al lui Sivving.

— Ţine-ţi gura, Bella. Jos! Aşteaptă!

Se auziră paşi pe scară şi pe urmă se deschise uşa de la subsol, iar Sivving îşi făcu apariţia. Părul îi albise cu totul şi poate i se rărise puţin în creştet, dar altfel era exact ca de obicei. Sprâncenele erau ridicate, ca şi cum totdeauna ar fi fost pregătit să descopere ceva neaşteptat sau să audă o veste bună. Cămaşa de flanel în carouri alb cu albastru stătea întinsă peste burta mare şi era bine vârâtă în nişte pantaloni militărești. Centura de piele maro era tocită şi lucea.

— Nu se poate, e Rebecka! exclamă el, zâmbind larg. Bella, vino! strigă peste umăr şi în două secunde apăru o femelă prepelicar alergând pe scară.

— Bună, râse Rebecka salutând-o. Tu eşti cea cu glasul gros?

— Da, are o voce de barbat, spuse Sivving. Dar îi ţine la distanţă pe vânzătorii de bilete de Bingo, aşa că nu mă pot plânge. Intră!

Deschise uşa spre bucătărie şi aprinse lumina. Totul era într-o ordine desăvârşită şi mirosea un pic a închis.

— Aşază-te, spuse el, făcând un gest spre sofaua cu spătar de lemn.

Rebecka îi spuse de ce venise şi, în vreme ce Sivving căuta cheia, privi în jur. Preşul cu dungi albe şi verzi era proaspăt spălat şi perfect întins pe duşumeaua din lemn de pin. Pe masă nu se afla o muşama, ci o faţă de masă de in bine călcată, cu un vas mic de aramă în care fusese pus un buchet de flori de piciorul-cocoşului şi de imortele uscate. Trei pereţi aveau ferestre şi pe cea din spatele ei se putea vedea casa bunicii. Dar asta, desigur, în lumina zilei. Acum se întrezărea doar oglindirea lămpii de lemn care atârna din tavan.

După ce-i dădu cheia, Sivving se aşeză de cealaltă parte a mesei. Nu părea să se simtă în largul lui în propria bucătărie. Stătea pe marginea scaunului vopsit în roşu. Nici Bella nu părea în apele ei, ci umbla de colo, colo ca un suflet osândit.

— N-a fost chiar ieri, zâmbi Sivving, cercetând-o pe Rebecka din cap până-n picioare. Tocmai mă pregăteam să-mi beau cafeaua de dimineaţă. Vrei şi tu?

— Cu plăcere, spuse Rebecka făcându-şi un plan în minte.

Să-şi împacheteze lucrurile, nu avea să-i ia mai mult de cinci minute. Iar curăţenia, o jumătate de oră. Ar putea prinde avionul de zece treizeci dacă îi aduce Curt cheia maşinii.

— Vino cu mine, spuse Sivving ridicându-se.

Ieşi din bucătărie şi coborî scara spre pivniţă cu Bella după el. Rebecka îi urmă.

La subsol domnea aceeaşi ordine desăvârşită. Lângă unul dintre pereţi se afla un pat cu aşternutul strâns. Bella se aşează imediat în culcuşul ei de lângă pat. Farfurioara de apă şi cea de mâncare străluceau de curăţenie. În faţa boilerului se afla o comodă şi pe o măsuţă rabatabilă era pusă o plită de gătit electrică.

— Poţi să tragi aici taburetul, spuse Sivving, făcând un gest cu mâna.

Luă un ibric şi două ceşti de pe o etajeră. Aroma de cafea se împletea cu mirosul de câine, de subsol şi de săpun. Pe o frânghie

de rufe atârnau nişte izmene, două cămăşi de flanel şi un tricou pe care scria „Kiruna Truck".

— Da, trebuie să ne scuzi, spuse Sivving făcând un gest din cap spre izmene. Dar n-aveam de unde să ştiu că voi avea o vizitatoare aşa de stilată.

— Nu înţeleg, spuse Rebecka dezorientată. Dormi aici, jos?

— Păi, spuse Sivving, trecându-şi mâna peste barba nerasă în vreme ce masura concentrat cafeaua pe care o punea cu lingura în ibric. Maj-Lis s-a prăpădit acum doi ani.

Rebecka murmură ceva în chip de condoleanţe.

— Da, a făcut un cancer la stomac. Au deschis-o, dar au închis-o la loc. În orice caz, casa era prea mare pentru mine. Copiii plecaseră de multă vreme şi când Maj-Lis s-a dus şi ea... da, mai întâi n-am mai folosit etajul. Îmi ajungeau bucătăria şi cămăruţa de jos. Apoi, Bella şi cu mine am descoperit că tot stăteam doar în bucătărie. Aşa că am mutat televizorul acolo şi eu dormeam pe canapeaua din bucatărie. Astfel, am încetat să folosesc şi cămăruţa.

— Şi până la urmă te-ai mutat aici, jos.

— Da, în felul ăsta am mai puţină curăţenie de făcut. Şi aveam maşina de spălat şi duşul aici, jos. Aşa că am cumpărat frigiderul ăsta. Pentru mine e destul.

Arătă spre frigiderul mic, din colţ. Deasupra era un raft pentru farfurii.

— Dar ce spune Lena, şi... Rebecka încercă să-şi aducă aminte cum îl chema pe fiul lui Sivving.

— ...Mats. Hopa, acum dă în clocot cafeaua! Păi, Lena mă ceartă şi crede că taică-său a înnebunit. Când vine în vizită cu puştii, ei aleargă prin toata casa. Şi într-un fel e bine, pentru că altfel ar trebui să vând. S-a mutat la Gällivare şi are trei băieţi. Dar şi ei încep să fie mari acum, şi au viaţa lor. Dar le place să pescuiasca, aşa că vin primăvara şi pescuiesc la copcă. Lapte? Zahăr?

— Neagră.

— Mats a divorţat, dar are doi copii, Robin şi Iulia. Vin în vacanţe şi aşa mai departe. Dar tu, Rebecka? Bărbat şi copii?

— Nu, nici, nici.

— Nu îndrăznesc să se apropie de tine, aşa cred...

— De ce? râse Rebecka.

— Firea ta, fetiţo, zise Sivving şi se ridică, scoţând o pungă cu brioşe cu scorţişoară din frigider. Întotdeauna ai fost aşa, mai aprigă. Dumnezeule, mi-aduc aminte când ai aprins un foc în şanţ. Nu erai nici de două palme. Stăteai cu mâna ridicată ca un poliţist când am venit în goană, bunică-ta şi cu mine. „Stop! Nu veniţi aici!" răcneai tu cu voce fermă şi la naiba, ce furioasă ai mai fost când am stins focul. Aveai de gând să prăjeşti peşte la focul ăla!

Sivving râse aşa de tare, că trebui să-şi şteargă o lacrimă, amintindu-şi. Bella înălţă capul de unde era culcată şi scoase un lătrat vesel.

— Sau atunci când ai aruncat cu o piatră în capul lui Erik, pentru că nu te-a lăsat să te duci cu băieţii cu pluta, continuă Sivving râzând atât de tare că i se zguduia burta.

— Tot felul de interdicţii, zâmbi Rebecka dându-i lui Bella o bucăţică din brioşa ei. Tu ai strâns zăpada din curte?

— Da, când vin aici Inga-Lill şi Affe e plăcut să se ocupe de altele. Şi am nevoie de mişcare.

Se bătu pe stomac.

— Alo!

Vocea Sannei se auzi de pe scară. Bella se ridică imediat cu un lătrat.

— Aici, jos! strigă Rebecka.

— Bună ziua, spuse Sanna, ivindu-se în prag. E în ordine, îmi plac câinii.

Ultimele cuvinte i le spuse lui Sivving, care o prinsese pe Bella de zgardă. Sanna se aplecă, lăsând-o pe Bella să facă cunoştinţă cu faţa ei. Sivving avea un aer grav.

— Sanna Strandgård, spuse el. Am citit despre fratele tău. E îngrozitor. Condoleanţe.

— Mulţumesc, zise Sanna, strângând în braţe câinele prietenos. Rebecka, a sunat Curt. Vine cu cheia.

Sivving se ridică.

— Cafea? întreba el.

Sanna dădu din cap şi luă o ceaşcă de porţelan gros, cu un chenar de flori maronii şi galbene. Sivving o invită, întinzându-i punga cu brioşe.

— Sunt bune, zise Rebecka. Cine le-a făcut? Tu?

Sivving mormăi încurcat drept răspuns.

— Pai, Mary Kuoppa le-a făcut. Nu suportă ideea că există vreun congelator gol în sat, care să nu fie umplut cum trebuie cu prăjituri pentru cafea.

Rebecka zâmbi auzindu-l cum pronunţa numele „Mary". Rima cu „Harry".

— Sigur o cheamă Meery? râse Sanna.

— Vezi tu, aşa a crezut şi învăţătorul nostru, spuse Sivving, măturând de pe faţa de masă câteva firimituri, pe care Bella le linse imediat. Dar Mary doar privea pe fereastră şi se prefăcea că nu pricepe că-i vorba de ea, când el o numea „Meery".

De data asta, glasul lui sună ca un behăit. Rebecka şi Sanna râseră pe înfundate şi se priviră una pe alta ca două fetiţe. Toată stânjeneala stupidă dintre ele parcă dispăruse dintr-odată.

Ţin la ea totuşi, gândi Rebecka.

— Nu era cineva de aici, din sat, care se numea Slark? întrebă ea. După idolul părinţilor Slark Gabble?

— Nuuu, râse Sivving, trebuie să fi fost în altă parte. În satul ăsta n-a existat niciun Slark. Dar bunica-ta în tinereţea ei a cunoscut o fată de care-i era tare milă. Fusese foarte mică la naştere şi pentru că ai ei credeau că nu va trăi, l-au rugat pe învăţător s-o boteze de urgenţă. Profesorul se numea Fredrik nu-ştiu-cum. În orice caz, fata a trăit şi atunci a trebuit să fie botezată de-adevăratelea, de către preot. Preotul ştia de bună seamă numai suedeza şi părinţii numai finlandeza din Tornedalen. Aşa că preotul a luat fetiţa şi i-a întrebat pe părinţi ce nume vor să-i pună. Părinţii au crezut că el întreba cine o botezase mai întâi, aşa că au răspuns *„Feki se kasti"*, adică Fredrik a botezat-o. Aha, a spus preotul, şi a scris *„Fekisekasti"* în registrul bisericii. Şi tu ştii cum era cu respectul pentru preoţi în vremea aceea. Fetei i s-a spus Fekisekasti pentru tot restul vieţii.

Rebecka privi ceasul. Curt ar fi trebuit să sosească. Ar putea să prindă avionul, chiar dacă avea puţin timp la dispoziţie.

— Mulţumesc pentru cafea, spuse ea, ridicându-se.

— Pleci? întrebă Sivving. A fost doar o vizită scurtă?

— Am venit ieri şi plec astăzi, spuse Rebecka, schiţând un zâmbet.

— Ştii cum e cu femeile de cariera, îi spuse Sanna lui Sivving. Tot timpul pe fugă.

Rebecka îşi puse mănuşile cu mişcări rapide.

— N-am venit într-o călătorie de plăcere, spuse ea. Pun cheia la locul obişnuit, continuă, întorcându-se spre Sivving.

— Ai putea să vii înapoi la primăvară, spuse Sivving. Să mergi până la căsuţa din Jiekajärvi. Îţi aduci aminte, pe vremuri, când ne duceam acolo? Eu şi bunicul tău luam scuterul. Iar tu, bunică-ta, Maj-Lis şi copiii veneaţi pe schiuri tot drumul.

— Aş veni cu plăcere, spuse Rebecka, dându-şi seama că spunea adevărul.

Căsuţa, gândi ea. Era singurul loc în care bunica îşi permitea să nu facă treabă. Dupa ce fructele de pădure culese în timpul zilei erau curăţate. Sau pasarea prinsa tăiată şi jumulita.

O văzu înaintea ochilor pe bunica, cufundată în lectura unei povestiri din *Hemmets Journal*[16] în vreme ce Rebecka juca zaruri sau cărţi cu bunicul ei. Atunci când nu era nimeni acolo, în coliba era foarte umed, iar cărţile de joc se umflaseră. Tabla de la zaruri era atât de strâmbă, că piesele nici nu mai stăteau la locurile lor. Dar nu conta.

Şi senzaţia de siguranţă cu care adormea în timp ce oamenii mari şedeau la masă şi pălăvrageau, chiar lângă ea. Sau când aluneca în vis în sunetul vaselor pe care bunica le spăla în ligheanul de plastic roşu, iar căldura se răspândea din cămin.

— Dar a fost plăcut să ne întâlnim, zise Sivving. Chiar plăcut. Nu-i aşa, Bella?

[16] „Revista casei."

Rebecka le duse acasă pe Sanna şi pe fete, parcând în faţa clădirii unde locuiau. Ar fi preferat să-şi ia un scurt rămas-bun în maşină şi să-şi vada de drum. Despărţirile scurte, în maşină, sunt cele mai bune. E greu să te îmbraţişezi în spaţiul acela îngust. Mai ales dacă ai centura de siguranţă pusă. Aşa că scapi de pupături. Şi nu ai altceva de vorbit decât c-o să vă revedeţi curând şi ca nu trebuie să mai lăsaţi sa treaca atâta timp. Câteva replici scurte, sa nu-ţi uiţi geanta de pe locul din spate şi să nu-ţi uiţi geanta din portbagaj şi ai luat totul? Apoi, când portiera opreşte şuvoiul frazelor nespuse, poţi face semn cu mâna şi apoi sa apeşi pe acceleraţie, fară să ai un gust neplacut în gură. Nu trebuie să stai ca idiotul şi să tropăi, în vreme ce gândurile îţi bâzâie în jur precum un roi de ţânţari, căutând cuvintele potrivite. Nu, ea va rămâne în maşină. Şi nu-şi va desface centura de siguranţă.

Dar când opri, Sanna s-a dat jos fără sa spună o vorbă. Tjapp o urma dupa o secundă. Rebecka se simţi obligata să se dea şi ea jos. Îşi ridică gulerul până la urechi, dar tot n-o ferea de frigul care imediat îşi făcu drum pe sub stofă şi i se prinse strâns, ca două cârlige de rufe, de lobul urechilor. Privi în sus, spre apartamentul Sannei. O clădire mică, din lemn de pădure şi acoperiş roşu. Grădina nu mai era de mult îngrijită. În curte, cele câteva automobile parcate lăsaseră urme adânci în zăpadă. Un Dodge vechi îşi petrecea concediul de iarnă sub un nămete. Rebecka spera să nu se împotmolească la ieşire. Casa era proprietatea LKAB. Dar aici locuia acum lume obişnuită, aşa că LKAB îşi economisea banii, fără să cureţe zăpada.

Dacă voiai să ieşi din parcare dimineaţa, n-aveai decât să dai singur cu lopata.

Sara şi Lova rămăseseră pe locurile din spate. Mâinile şi coatele li se loveau într-un joc pe care Sara îl ştia perfect, în vreme ce Lova făcea un mare efort să-l înveţe şi ea. De cele mai multe ori greşea şi izbucnea în râs, înainte s-o ia din nou de la capăt.

Tjapp alerga în jur ca un vârtej şi amuşina cu botul ei mic şi negru. Făcea cercuri în jurul a două maşini necunoscute din parcare. Citea cu interes un haiku pe care câinele vecinului îl desenase cu semne galbene pe neaua albă. O luă pe urma unui şoarece care dispăruse sub treptele de la intrare, acolo unde ea nu-l putea ajunge.

Sanna lăsă capul pe spate şi trase aer în piept.

— Miroase a zăpadă, spuse ea. O să ningă. Mult.

Se întoarse spre Rebecka.

Ah, cât de tare seamănă cu Viktor, gândi Rebecka, simţind că i se taie respiraţia.

Pielea transparentă, albăstruie, întinsă peste pomeţii înalţi. Deşi obrajii Sannei erau un pic mai rotunzi ca ai unui copil.

Şi felul de a-şi ţine trupul, gândi Rebecka. Exact ca Viktor. Capul atârna totdeauna un pic pieziş, pe dreapta sau pe stânga, ca şi cum n-ar fi fost bine fixat.

— Bine, atunci plec şi eu, încercă Rebecka să-şi înceapă cuvântarea de adio, dar Sanna se lăsase pe vine şi o striga pe Tjapp.

— Aici, fetiţo! Vino, spiriduşul meu!

Tjapp sosi alergând ca o mănuşă neagră prin zăpadă.

Era ca o poză dintr-o carte de poveşti, gândi Rebecka. Căţelul negru şi drăgălaş cu steluţe de zăpadă în blană. Sanna, ca o zână a pădurii în haina cenuşie până la genunchi şi cu căciula trasă peste buclele ei blonde.

Era ceva la Sanna care o făcea să comunice cu animalele. Într-un fel erau egali, ea şi câinele. Căţeluşa care fusese brutalizată şi neglijată ani de zile. Unde dispăruseră toate necazurile? Se risipiseră şi fusesera înlocuite cu fericirea de a-şi afunda nasul în zăpada proaspătă sau de a lătra după o veveriţă speriată dintr-un brad. Şi Sanna. Tocmai îşi găsise fratele ciopârţit în biserică. Şi ea stătea aici şi se juca în zăpadă cu câinele.

N-am văzut o lacrimă pe obrajii ei, gândi Rebecka. Nimic nu o atinge. Nici durerea, nici oamenii. Probabil nici propriii ei copii. Dar, de fapt, nu mai e problema mea. Nu am nicio datorie de plătit. Acum plec şi nu mă voi mai gândi niciodată la ea sau la copiii ei, ori la fratele ei sau la văgăuna asta de oraş, cu mina lui cu tot.

Se apropie de maşină şi deschise uşa din spate.

— Acum, trebuie să coborâţi, fetelor, spuse, privindu-le pe Sara şi pe Lova, pentru că eu trebuie să merg la aeroport. La revedere, strigă în urma lor, în vreme ce dispăreau în clădire.

Lova se întoarse şi îi făcu semn cu mâna. Sara se prefăcu că nu auzise.

Îşi alungă senzaţia de părăsire, când geaca roşie a Sarei dispăru pe uşă. Un joc de imagini din vremea când locuia împreună cu Sanna şi Sara prinse viaţă într-una din încăperile întunecate ale memoriei. Ea şedea cu Sara în braţe şi citea „Petter şi cele patru capre ale sale". Obrazul, sprijinit de părul moale. Arătătorul Sarei, pe imagini.

Asta e, gândi Rebecka. Eu îmi voi aminti întotdeauna. Ea a uitat.

Sanna se ivi brusc lângă ea. Pe obrajii albastrui îi apăruseră trandafiri de un roşu-şters, după ce se jucase cu Tjapp.

— Trebuie să urci, să mănânci ceva înainte să pleci.

— Avionul meu pleacă peste o jumătate de oră...

Rebecka îşi termină fraza cu o clătinare din cap.

— Pleacă mai multe avioane, se rugă Sanna, nici n-am avut prilejul să-ţi mulţumesc pentru că ai venit aici. Nu ştiu ce m-aş fi făcut...

— E în ordine, zâmbi Rebecka. Chiar trebuie să plec.

Gura continua să zâmbească şi ea îi întinse mâna, ca să-şi ia rămas-bun.

Era un mod de a marca momentul şi Rebecka înţelese asta, chiar când mănuşa îi ieşea de pe mână. Sanna îşi plecă privirea, refuzând să-i întindă mâna.

La naiba, gândi Rebecka.

— Tu şi cu mine, spuse Sanna fără să ridice privirea. Eram ca surorile. Şi acum, mi-am pierdut şi fratele, şi sora.

Scoase un râs scurt, lipsit de veselie. Suna mai curând ca un suspin.

— Domnul a dat, Domnul a luat. Lăudat fie numele Domnului.

Rebecka se împotrivi unui impuls brusc de a-şi deschide braţele, s-o prindă pe Sanna strâns şi s-o consoleze.

Nu încerca asta cu mine, gândi mânioasă, lăsând mâna în jos. Unele lucruri nu mai pot fi reparate. Şi în niciun caz în trei minute, în vreme ce stai în ger şi spui adio.

Începuseră să-i îngheţe picioarele. Pantofii de Stockholm erau mult prea subţiri. Adineauri o dureau degetele. Acum, avea senzaţia că începeau să-i dispară. Încercă să le mişte puţin.

— Sun când ajung, spuse urcând în maşină.

— Bine, rosti Sanna pe un ton indiferent şi îşi fixă privirea pe Tjapp, care se lăsase pe vine la colţul casei, ca să răspundă unui mesaj din zăpadă.

Sau la anul, gândi Rebecka, răsucind cheia în contact.

Când ridică ochii spre oglinda retrovizoare, privirea i se opri pe Sara şi Lova care se întorseseră pe treptele de la intrare.

Era ceva în ochii lor care făcu să se clatine pământul de sub maşină.

Nu, nu, îşi zise ea. Totul e în regulă. Nu e nimic. Pleacă acum de aici.

Dar picioarele nu voiau să apese ambreiajul. Se opri, uitându-se ţintă la cele două fetiţe. Văzu ochii lor măriţi, buzele mişcându-se şi strigând către Sanna ceva ce Rebecka nu putea auzi. Le văzu braţele ridicate, arătând spre apartament, pentru ca apoi să se coboare iute, când o altă persoană apăru la intrare.

Era un poliţist, care din câţiva paşi rapizi ajunse în faţa Sannei. Nu se putea auzi ce spunea.

Rebecka îşi privi ceasul. Era lipsit de sens să mai încerce să ajungă la avion. Nu putea pleca acum. Cu un oftat adânc, se dădu jos din maşină. Trupul i se mişcă greoi, spre Sanna şi spre poliţist. Fetele rămăseseră pe trepte şi se sprijineau de balustrada plină de zăpadă. Privirea Sarei era fixată pe Sanna şi pe poliţist. Lova mânca bucăţile de zăpadă care i se prinseseră de mânuşi.

— Cum adică percheziţie?

Tonul Sannei o făcu pe Tjapp să se oprească şi să se apropie neliniştită de stăpâna ei.

— Nu puteţi intra în casa mea pur şi simplu, fără mandat! Sau pot s-o fac?

Ultima întrebare îi era adresată Rebeckăi.

În acelaşi moment apăru procurorul-şef adjunct Carl von Post. După el veneau doi poliţişti îmbrăcaţi în civil. Rebecka îi recunoscu. Era femeia aceea mică, cu faţă de cal. Oare cum o chema? Mella. Şi tipul cu mustaţă de focă. Dumnezeule, ea crezuse că modelul ăsta de mustăţi dispăruse din anii şaptezeci, arata ca şi cum şi-ar fi lipit sub nas o veveriţă moartă.

Procurorul se apropie de Sanna. Ţinea în mână o pungă, şi din ea pescui o pungă mai mică, transparentă. Înăuntru se afla un cuţit. Era lung cam de douăzeci de centimetri. Plăselele erau de un negru lucios, iar vârful era uşor curbat.

— Sanna Strandgård, spuse el ţinând punga cu cuţitul un pic prea aproape de faţa Sannei. Tocmai l-am găsit în locuinţa ta. Îl recunoşti?

— Nu, răspunse Sanna. Pare un cuţit de vânătoare. Eu nu vânez.

Acum Sara şi Lova se apropiaseră de Sanna. Lova o prinse de mânecă, de parca ar fi vrut sa-i atragă atenţia.

— Mama, scânci ea.

— Aşteaptă un pic, scumpo, spuse Sanna absentă.

Sara se lipi de ea aşa de strâns, încât Sanna fu nevoită să-şi mute un picior în spate, ca să nu-şi piardă echilibrul. Fetiţa de unsprezece ani urmărea cu privirea mişcările procurorului şi încerca să înţeleagă ce se petrecea între adulţii serioşi care făceau cerc în jurul mamei ei.

— Eşti absolut sigură? o întrebă von Post din nou. Priveşte atent, spuse el, răsucind cuţitul.

Gerul facea punga să scârţâie, în vreme ce el arată cele doua părţi ale cuţitului, mai întâi lama, apoi mânerul.

— Da, sunt sigură, răspunse Sanna, îndepărtându-se de cuţit. Evita sa-l privească încă o dată.

— Poate ar trebui sa mai aşteptăm cu întrebările, îi spuse Anna-Maria Mella lui von Post, cu un semn din cap spre cele două copile care se ţineau strâns de Sanna.

— Mama, repeta Lova iar şi iar, trăgând-o de braţ. Maina, trebuie să fac pipi.

— Eu îngheţ, scânci şi Sara. Vreau să intrăm în casă.

Tjapp se foia neliniştită, încercând să se vâre între picioarele Sannei.

Imaginea numărul doi din cartea cu poveşti, gândi Rebecka. Zâna pădurii a fost luată prizonieră de către ţăranii din sat. Au înconjurat-o şi o ţin strâns de braţe şi de coadă.

— Ţii prosoapele şi cearşaful în lada canapelei din bucătărie, nu-i aşa? continuă von Post. Obişnuieşti să ţii şi cuţite printre cearşafurile din ladă?

— Trebuie să fac pipi, se văicări Lova. Fac pipi pe mine.

— Ai de gând să răspunzi la întrebare? o presă von Post.

Anna Maria Mella şi Sven-Erik Stålnacke schimbau priviri în spatele lui von Post.

— Nu, spuse Sanna cu glas încordat. Nu păstrez niciun fel de cuţite în lada canapelei.

— Dar asta, continuă von Post cu încăpăţânare şi scoase o altă punguţa transparentă din punga mare. Pe asta o recunoşti?

În punga de plastic se afla o Biblie. Era din piele maro atât de uzată, că lucea. Marginile foilor fuseseră odinioară aurite, dar acum auriul se dusese şi paginile cărţii erau înnegrite de cât fuseseră răsfoite şi de câte degete trecuseră peste ele. Dintre pagini ieşeau de peste tot semne de carte, vederi, şnururi împletite, tăieturi din ziare.

Cu un sunet plângăreţ, Sanna se aşeză neajutorată jos, în zăpadă.

— Scrie Viktor Strandgård pe coperta interioară, continuă Carl von Post neîndurător. Poţi să ne spui dacă e Biblia lui şi de ce se afla în lada de la canapeaua ta? N-o purta cu el peste tot şi n-o avea şi în biserică, în ultima seară din viaţa lui?

— Nu, şopti Sanna, nu.

Îşi apăsă palmele de o parte şi de alta a feţei.

Lova încercă să-i desfacă mâinile Sannei, ca să-i poată întâlni privirea. Când nu reuşi s-o facă, izbucni în plâns.

— Mama, vreau să pleeec... suspina ea.

— Fă bine şi ridică-te, spuse von Post cu duritate, eşti arestată, bănuită de uciderea lui Viktor Strandgård.

Sara se întoarse brusc spre procuror.

— Las-o în pace! strigă ea.

— Ia copiii de aici, se adresă von Post nerăbdător agentului de poliţie Tommy Rantakyrö.

Tommy Rantakyrö făcu un pas ezitant spre Sanna. În momentul acela Tjapp se repezi să se aşeze în faţa stăpânei sale. Lăsă capul, îşi trase urechile înapoi, dezvelindu-şi colţii ascuţiţi într-un mârâit înfundat. Tommy Rantakyrö se dădu înapoi.

— Gata, mi-a ajuns, îi spuse Rebecka lui Carl von Post. Vreau să fac o plângere.

Ultimele cuvinte i le adresase Annei-Maria Mella, care se afla lângă ea şi privea în sus, spre clădirile din jur. La toate ferestrele fuseseră trase perdelele şi oamenii urmăreau curioşi ce se întâmplă.

— Vrei să faci... spuse von Post şi se întrerupse cu o smucitură a capului. În ceea ce mă priveşte, n-ai decât să vii şi tu la secţie pentru interogatoriu, în legătură cu plângerea pentru ameninţare fizică făcută împotriva ta de o reporteră de la TV4 la redacţia din Norrbotten.

Anna-Maria Mella îi atinse uşor braţul lui von Post.

— Începem să avem public, spuse ea. N-o să dea prea bine dacă vecinii or să le povestească ziariştilor despre brutalitatea poliţiei şi tot restul. Poate am văzut greşit, dar mă întreb dacă moşul din apartamentul de sus, din stânga nu ne filmează.

Ridică braţul, arătând spre una dintre ferestre.

— Poate ar fi mai bine dacă Sven-Erik şi cu mine plecăm, ca să nu pară că suntem o armată întreagă aici, jos, continuă ea. Am putea merge să-i sunăm pe cei de la criminalistică. Presupun că vrei ca ei să verifice apartamentul, nu?

Von Post era nemulţumit — o trăda tremurul uşor al buzei de sus. Încercă să privească fereastra spre care arătase Anna-Maria Mella, dar acum în apartament era un întuneric total. Îşi dădu seama că poate se uita direct în obiectivul vreunui aparat de fotografiat şi întoarse grăbit privirea. Ultimul lucru pe care îl voia era să fie acuzat de brutalitate sau să-şi pună presa în cap.

— Nu, vreau să vorbesc personal cu cei de la criminalistică, răspunse el. Tu şi Sven-Erik o luaţi pe Sanna Strandgård. Aveţi grijă ca apartamentul să fie sigilat. O să mai vorbim noi, îi spuse Sannei, înainte în sară în maşina lui, un Volvo Cross Contry.

Rebecka observă expresia Annei-Maria Mella în timp ce maşina procurorului se făcea nevăzută.

Ia te uită, ce chestie, gândi ea uluită. Faţă-de-cal îl păcălise. Voise să-l facă să plece de-acolo şi reuşise... da, fir-ar al dracului, e isteaţă.

De îndată ce von Post plecă, peste curte se aşternu tăcerea. Tommy Rantakyrö stătea cu mâinile pe lângă corp şi aştepta un semn de la Anna-Maria sau de la Sven-Erik. Sara şi Lova erau în genunchi în zăpadă, cu braţele în jurul mamei lor care încă mai zăcea pe jos. Tjapp li se alăturase şi mesteca zăpadă. Când Rebecka se aplecă, mângâind-o uşor, căţeluşa dădu un pic din coadă, ca pentru a-i arăta că totul e OK. Sven-Erik îi aruncă Annei-Maria o privire întrebătoare.

— Tommy, spuse Anna-Maria, rupând tăcerea, poţi să te duci cu Olsson să sigilaţi apartamentul? Puneţi un semn pe robinetul de la bucătărie, ca nimeni să nu-l folosească înainte să vină cei de la criminalistică.

— Bună, i se adresă Sven-Erik Sannei, vorbindu-i cu blândeţe. Ne pare foarte rău pentru toată agitaţia asta. Dar situaţia este aşa cum este. Trebuie să ne însoţeşti la poliţie.

— Există vreun loc unde putem lăsa copiii? întrebă Anna-Maria.

— Nu, spuse Sanna înălţându-şi capul. Vreau să vorbesc cu avocata mea, Rebecka Martinsson.

Rebecka oftă.

— Sanna, eu nu sunt avocata ta...

— Oricum vreau să vorbesc cu tine.

Sven-Erik aruncă o privire nesigură colegei sale.

— Nu ştiu dacă... începu el.

— Hai, las-o baltă! izbucni Rebecka. E reţinută. Nu e arestată cu restricţii. Are dreptul să discute cu mine. Stai aici, lângă noi şi ascultă-ne, n-avem de gând să ne spunem secrete.

Lova scânci în urechea Sannei.

— Ce este, scumpo?

— Am făcut pipi pe mine, ţipă Lova.

Toate privirile se îndreptară spre fetiţă. Într-adevăr, o pată întunecată se lăţea pe pantalonii ei.

— Lova trebuie schimbată, îi spuse Rebecka Annei-Maria Mella.

— Ştiţi ce, fetelor? se adresă Anna-Maria Sarei şi Lovei. Hai să facem aşa: mergem împreună să căutăm pantaloni pentru Lova şi pe urmă ne întoarcem la mama voastră, bine? N-o să plece nicăieri în timpul ăsta. Vă promit.

— Aşa, faceţi cum spune tanti, zise Sanna. Fetiţele mele scumpe. Căutaţi haine şi pentru mine. Şi luaţi şi mâncare pentru Tjapp.

— Îmi pare rău, îi spuse Anna-Maria Sannei. Haine pentru tine, nu se poate. Şi tot ce ai pe tine procurorul va voi să trimită la Linköping.

— E în regulă, spuse repede Rebecka. O să-ţi aduc eu nişte haine noi, Sanna. OK?

Fetele plecară cu Anna-Maria. Sven-Erik Stålnacke se aşeză pe vine, un pic mai departe şi începu să stea de vorbă cu Tjapp. Păreau să aibă multe în comun.

— Nu pot să te ajut, Sanna, spuse Rebecka. Eu sunt avocat specializat în impozite, nu mă ocup de delicte. Dacă ai nevoie de un avocat din oficiu, pot să te ajut să primeşti unul bun.

— Nu înţelegi? murmură Sanna. Trebuie să fii tu. Dacă nu mă ajuţi tu, atunci nu vreau pe nimeni. Dumnezeu o să aibă grijă de mine.

— Dar încetează odată, o rugă Rebecka.

— Nu, tu trebuie să încetezi, spuse Sanna pe un ton furios. Am nevoie de tine, Rebecka. Şi fetele mele au nevoie de tine. Nu-mi pasă ce crezi tu despre mine, dar acum te implor. Ce vrei să fac? Să cad în genunchi? Să-ţi spun că trebuie s-o faci, în numele unei vechi prietenii? Trebuie să fii tu.

— Ce vrei să spui cu asta, că fetele au nevoie de mine?

Sanna se prinse de geaca Rebeckăi cu amândouă mâinile.

— Mama şi tata or să mi le ia, spuse ea cu durere în glas. Asta nu trebuie să se întâmple. Înţelegi? Nu vreau ca Sara şi Lova să stea cu părinţii mei nici cinci minute. Şi acum, nu pot face nimic ca să împiedic asta. Dar tu poţi. Pentru Sara.

Părinţii ei. Imagini şi gânduri se întreceau să iasă la suprafaţă în mintea Rebeckăi. Tatăl Sannei. Bine îmbrăcat. Manierat. Cu purtarea lui blândă, înţelegătoare. Se bucurase de mare popularitate ca politician local. Rebecka îl văzuse uneori, chiar la emisiuni transmise de televiziunea naţională. La următoarele alegeri parlamentare va fi probabil pe lista candidaţilor creştin-democraţi. Dar dincolo de înfăţişarea blândă se ascundea un lider aspru şi nemilos. Chiar şi pastorul Thomas Söderberg se pleca în faţa lui şi îl asculta în multe probleme care priveau congregaţia. Rebecka îşi aminti cu neplăcere cum Sanna îi povestise pe un ton degajat — de parcă totul i s-ar fi întâmplat altcuiva — cum el îi ucidea toate animalele. Totdeauna, fără vreun avertisment. Câini, pisici, păsări. Nici măcar acvariul pe care-l primise de la învăţătoarea ei nu-l putuse păstra. Uneori, preasupusa ei mamă îi explicase că asta se întâmpla din cauză ca Sanna era alergică. O dată, motivul fusese că nu obţinuse rezultate îndeajuns de bune la şcoala. Cel mai des însă, nu primea nicio explicaţie. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât nici măcar nu puteai formula întrebarea. Şi Rebecka îşi aminti cum Sanna şedea cu Sara pe genunchi seara, când micuţa nu voia să adoarmă. „Nu am de gând să fac ca ei", îi spunea. „Îmi încuiau uşa pe dinafară."

— Trebuie sa vorbesc cu şeful meu, spuse Rebecka.

— Rămâi? întreba Sanna.

— O vreme, răspunse Rebecka cu glas reţinut.

Chipul Sannei se îmblânzi.

— E tot ce-ţi cer, spuse ea. Şi cât poate dura? La urma urmei, sunt nevinovată. Crezi tu că eu am facut-o?

În mintea Rebeckăi prinse contur o imagine cu Sanna mergând în noapte cu un cuţit însângerat în mână, sub lumina felinarelor.

Dar atunci, de ce s-a întors? se întrebă ea. De ce a trebuit să le ia pe Sara şi pe Lova la biserică, ca să-l „găsească"?

— Sigur că nu, spuse ea.

Numărul dosarului, numărul de ore. Numărul dosarului, numărul de ore. Numărul dosarului, numărul de ore.

Maria Taube stătea în biroul ei, la firma de avocatură Meijer & Ditzinger, şi completa raportul saptamânal. Arăta bine, constată, după ce facu totalul orelor debitate în patratul de jos. Patruzeci şi două. Nu puteai niciodată să-l mulţumeşti pe Måns, dar cel puţin n-o să fie nemulţumit. Lucrase mai mult de şaptezeci de ore în ultima săptamână ca să poată să debiteze aceste patruzeci şi doua. Închise ochii şi se lasa pe spatarul scaunului. Cordonul fustei o strângea groaznic.

Trebuie să mă apuc să fac mişcare, gândi ea. Nu să stau în fund şi să mănânc în faţa computerului. E marţi-dimineaţă. Marţi, miercuri, joi, vineri. Patru zile până sâmbătă. Atunci merg la sală. Şi dorm. Scot telefonul din priză şi mă culc devreme.

Ascultând sunetul monoton al ploii care bătea în geam, simţi că o fură somnul. Tocmai când trupul ei se decise să profite de un moment de odihnă şi muşchii i se relaxară, sună telefonul. Era ca şi cum ar fi fost trezită din somn cu un şut în cap. Se îndreptă în scaun cu o tresărire şi ridică receptorul. Era Rebecka Martinsson.

— Salut, gagico! exclamă Maria cu o voce veselă. Aşteaptă un pic.

Se împinse cu scaunul până la uşa dinspre culoar şi o închise.

— În sfârşit! spuse ea, ridicând din nou receptorul. M-am săturat de câte ori te-am sunat.

— Ştiu, răspunse Rebecka. Am o sută de mesaje pe telefon, dar nu am început încă să le ascult. Mi-a rămas în maşina şi... dar nu am puterea să-ţi povestesc toată încurcătura. Presupun că

vreo două mesaje sunt de la Måns Wenngren, care-i foc şi pară, nu?

— Păi, nu vreau să te mint. Asociaţii au avut întâlnire la micul dejun, din cauza celor prezentate la ştiri. Nu sunt deloc fericiţi că TV4 a arătat fotografii cu biroul de avocatură şi a povestit despre avocaţii furioşi de aici. Iar azi e ca într-un stup în biroul ăsta.

Rebecka se sprijini de volan şi trase adânc aer în piept. Avea un nod dureros în gât care o făcea să-i fie greu să spună ceva. În curte, Tjapp, Sara şi Lova se jucau cu un preş atârnat pe bătătorul de covoare din faţa casei. Spera că preşul aparţinea Sannei şi nu vreunuia dintre vecini.

— OK, spuse după un moment. Mai am vreo şansă să stau de vorbă cu Måns sau vrea doar cererea de demisie?

— Nu, la naiba! Trebuie să vorbeşti cu el. După câte am înţeles, majoritatea asociaţilor erau gata să-i sugereze cum să scape de tine, însă această alternativă nu se afla pe lista lui. Aşa că încă mai ai o slujbă.

— Să curăţ toaletele şi să fac cafea?

— Doar în chiloţi. Nu, serios vorbind, se pare că Måns ţi-a luat partea. Dar e, desigur, o neînţelegere că ai acţionat în calitate de avocat al surorii victimei, nu? Presupun că o însoţeai doar în calitate de prietenă...

— Da, dar tocmai s-a întâmplat o chestie care...

Rebecka şterse geamul aburit. Sara şi Lova stăteau de vorbă în vârful unui troian de zăpadă. Tjapp nu se vedea. Unde dispăruse câinele?

— Trebuie să discut asta cu Måns, spuse ea, pentru că nu mai pot vorbi prea mult. Poţi să-mi faci legătura cu el?

— OK, dar trebuie să te prefaci că nu ştii nimic despre întâlnirea de azi-dimineaţă.

— Nu, nu, dar tu cum ai aflat despre asta?

— Mi-a povestit Sonja, a fost şi ea acolo.

Sonja Berg era una dintre secretarele cele mai vechi de la biroul de avocatură Meijer & Ditzinger. Calitatea ei cea mai apreciată era capacitatea de a fi tăcută ca mormântul când era vorba despre afacerile firmei. Mulţi încercaseră s-o traga de limbă şi

fuseseră întâmpinaţi de amestecul ei special de rea-voinţă, iritare şi o bine jucată incapacitate de a înţelege ce voia persoana respectivă. La întrunirile secrete, de exemplu, înaintea raporturilor finale ale firmei, ea era totdeauna cea care făcea procesul-verbal.

— Eşti nemaipomenită! spuse Rebecka impresionată. Poţi scoate şi apă din pietre?

— Apa din pietre e cursul pentru începători! Să o faci pe Sonja să vorbească e cursul pentru avansaţi nivel II. Dar nu-mi vorbi mie despre trucuri imposibile! Ce i-ai făcut lui Måns? Operaţie pe creier unei păpuşi voodoo sau ce? Dacă aş fi apărut eu la televizor, aruncând la pământ jurnalişti, aş fi acum legată în camera lui de tortură şi mi-aş trăi ultimele douăzeci şi patru de ore cumplite din viaţă.

Rebecka râse fără veselie.

— Cam aşa e să lucrezi cu el, în ultima vreme. Îmi taci legătura?

— Sigur, dar te avertizez. Desigur, te-a apărat, dar nu-i chiar vesel.

Rebecka lăsă în jos geamul, strigând spre Sara şi Lova:

— Unde-i Tjapp? Sara, caut-o şi staţi undeva, unde să vă pot vedea. Plecăm imediat.

— E vreodată vesel? spuse apoi în receptor.

— Cine să fie vesel?

Vocea rece a lui Måns Wenngren se auzi la celălalt capăt al firului.

— A, bună, zise ea, încercând să se adune. Sunt Rebecka.

— Da, fu tot ce spuse el.

Rebecka putea să-i audă respiraţia sacadată. Nu voia cu niciun chip să-i uşureze situaţia, cel puţin asta era clar.

— Voiam doar să-ţi spun că a fost o neînţelegere povestea aia ca aş fi avocata Sannei Strandgård.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Aha, mormăi Måns după o vreme. Asta-i tot?

— Nu...

Hai odată, gândi Rebecka, făcându-şi curaj. Nu mai sonda terenul. Spune-i doar ce trebuie spus şi închide telefonul. Nu poate fi mai rău.

— Poliţia a găsit un cuţit şi Biblia lui Viktor Strandgård în apartamentul Sannei Strandgård, spuse ea. Au reţinut-o pe Sanna

ca suspectă de crimă, chiar adineauri au plecat cu ea. Mă aflu acum în faţa locuinţei ei. Vor pune sigiliu pe apartament. Trebuie să-i duc fetiţele la şcoală şi la grădiniţă.

Respiraţia sacadată de la celălalt capăt al firului se opri şi Rebecka îşi permise să facă o pauză înainte de a continua.

— Vrea să fiu avocata ei, refuză să ia pe altcineva şi eu nu pot spune nu. Aşa că o să rămân aici, pentru moment.

— Pe toţi dracii, nu-ţi lipseşte deloc tupeul! izbucni Måns Wengren. Mă lucrezi pe la spate! Faci firma de ruşine la televizor. Şi acum intenţionezi să-ţi iei un caz din afara firmei la care eşti angajată. Asta înseamnă concurenţă şi poţi fi dată afară, pricepi?

— Måns, nu înţelegi, vreau să preiau cazul în calitatea mea de angajată a firmei, spuse Rebecka agitată. Dar nu-ţi cer permisiunea. Nu pot da înapoi. Şi mă voi descurca — vreau să spun, cât de greu poate să fie? Trebuie să particip la câteva interogatorii, nu pot fi prea multe. Sanna nu ştie nimic şi nu-şi aminteşte nimic. Au găsit în apartamentul ei arma crimei, dacă acela o fi cuţitul, şi Biblia lui Viktor. Ea a fost în biserică imediat după ce s-a săvârşit crima. Nici n-o s-o poată scăpa dacă va fi emis mandat de arestare. Dacă, împotriva aşteptărilor. va fi acuzată, sper că vreunul din avocaţii noştri de drept penal o să mă ajute. Bengt-Olov Falk sau Göran Carlström. O să fie multă publicitate în jurul afacerii şi firmei nu i-ar strica puţină reclamă în domeniul dreptului penal, ştii şi tu. Chiar dacă dreptul juridic aduce banii, marile procese penale fac o firmă cunoscută în ziare şi la televiziune.

— Mulţumesc, spuse Måns reţinut. Ai început deja să-i faci publicitate firmei. De ce mama dracului nu m-ai consultat ieri, când ai îmbrâncit-o pe ziarista aia?

— N-am îmbrâncit-o, se apără Rebecka. Am încercat să trec de ea şi a alunecat...

— N-am terminat! şuieră Måns. De dimineaţă, am pierdut o oră şi jumătate stând la şedinţă din cauza ta. Dacă aş fi putut să-mi impun voinţa, acum ţi-aş fi cerut cererea de demisie. Din fericire pentru tine, erau într-o dispoziţie mai iertătoare.

Prefăcându-se că nu auzise replica lui, Rebecka vorbi mai departe.

— Am nevoie de ajutor, cu jurnalista. Poţi să contactezi redacţia de ştiri şi s-o convingi să-şi retragă plângerea?

Måns scoase un hohot de râs uluit.

— Cine naiba crezi că sunt eu? Don Corleone?

Rebecka şterse din nou geamul maşinii.

— Doar întrebam, spuse ea. Trebuie să închid. Fetiţele Sannei au rămas în grija mea şi cea mică tocmai îşi scoate de pe ea toate hainele.

— Las-o să se dezbrace, spuse Måns iritat. N-am terminat încă.

— Te sun sau îţi trimit un e-mail mai târziu. Copiii sunt afară şi e un ger cumplit. O fetiţă de patru ani cu dublă congestie pulmonară e singura chestie de care mai am nevoie acum. Pa.

Închise, înainte ca el să mai apuce să spună ceva.

Nu mi-a interzis, gândi uşurată. Nu mi-a interzis să continui şi nu mi-am pierdut slujba. Cum de-a mers aşa de uşor?

Apoi, îşi aminti de fete şi se năpusti afară din maşină.

— Ce faceţi? urlă ea către Sara şi Lova.

Lova îşi scosese geaca, mănuşile şi amândouă puloverele. Stătea în zăpadă cu căciula pe cap şi fără nimic în partea de sus a corpului, în afară de maioul subţire de bumbac. Pe faţă îi şiroiau lacrimile. Tjapp se uita neliniştită la ea.

— Sara mi-a spus că arăt ca o proastă în puloverul pe care mi l-ai împrumutat tu, se văicări Lova. Mi-a spus c-or să râdă de mine la grădiniţă.

— Pune-ţi imediat hainele! îi ordonă Rebecka nerăbdătoare.

O prinse pe Lova de braţ şi începu să o îmbrace. Fetiţa plângea neconsolată.

— Dar e adevărat, spuse Sara nemiloasă. Arată caraghios. La şcoală, o fată a venit într-o zi au o bluză ca asta. Băieţii au prins-o şi i-au băgat capul în toaletă şi au tras apa, până aproape s-a înecat.

— Nu vreau! urla Lova în vreme ce Rebecka încerca să o îmbrace cu forţa.

— Urcaţi în maşină, spuse Rebecka cu glas încordat. Mergem la şcoală şi la grădiniţă.

— Nu poţi să ne obligi! strigă Sara. Nu eşti mama noastră!

— Vrei să facem pariu că pot? mârâi Rebecka, împingându-le pe cele două fetiţe care urlau ca din gură de şarpe pe bancheta din spate a maşinii.

Tjapp sări după ele, învârtindu-se neliniştită pe banchetă.

— Şi mi-e foame, se smiorcăi Lova.

— Tocmai! ţipă Sara. Nu am luat micul dejun şi asta e neglijenţă. Dă-mi mobilul, să-l sun pe bunicul.

Luă telefonul Rebeckăi.

— Vezi să nu, pufni aceasta, luând înapoi telefonul cu o smucitură.

Coborî şi deschise uşa din spate.

— Afară! le porunci ea şi le trase afară, aruncându-le în zăpadă.

Amândouă fetele tăcură brusc şi o priviră cu ochii holbaţi.

— E adevărat, spuse Rebecka încercând să-şi stăpânească vocea. Nu sunt mama voastră. Dar Sanna m-a rugat să am grijă de voi, aşa că nici eu, nici voi nu avem de ales. Facem un târg. Mai întâi, mergem la cafeneaua de lângă staţia de autobuze şi luăm micul dejun. Puteţi alege ce vreţi numai pentru că aţi avut o dimineaţă aşa de neplăcută. Apoi, mergem şi cumpărăm haine noi pentru Lova. Şi pentru Sanna. Trebuie să mă ajutaţi să aleg ceva frumos pentru ea. Acum urcaţi-vă în maşină.

Sara tăcu, privindu-şi picioarele. Apoi, înălţă din umeri şi se aşeză în maşină. Lova se căţără după ea şi sora mai mare o ajută pe cea mică să-şi pună centura de siguranţă. Tjapp linse câteva lacrimi sărate de pe faţa Lovei.

Rebecka Martinsson porni maşina şi ieşi cu spatele din curtea Sannei.

Te rog, Doamne, ajută-mă, gândi ea, prima oară după mulţi ani. Ajută-mă, Doamne.

Vilele de cărămidă roşie de pe Gasellvägen se înşirau ca piesele de lego în rânduri ordonate de-a lungul străzii. Garduri vii acoperite de zăpadă, troiene şi perdeluţe la ferestrele de la bucătărie le fereau de privirile curioşilor.

Familia asta chiar o să aibă nevoie de aşa ceva, îşi zise Anna-Maria Mella când coborî din maşină împreună cu Sven-Erik Stålnacke în faţa numărului 35 de pe Gasellvägen.

— Da, chiar simţi privirile vecinilor în ceafă, spuse Sven-Erik, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ce crezi că au de povestit părinţii Sannei şi ai lui Viktor Strandgård?

— O să vedem. Ieri nu voiau să ne primească, dar acum, când au auzit că fata a fost reţinută, ne-au rugat să venim.

Îşi scuturară zăpada de pe încălţări şi sunară la uşă.

Olof Strandgård deschise uşa. Era îngrijit şi le vorbi politicos când îi pofti să intre. Le strânse mâna, le luă hainele ca să le atârne în cuier. Era un bărbat aproape de vârsta a treia. Dar fără surplusul de grăsime caracteristic bărbaţilor aflaţi la această vârstă.

Are aparate de fitness şi ridică greutăţi jos, la subsol, gândi Anna-Maria.

— Nu, nu vă descălţaţi, îi spuse Olof Strandgård lui Sven-Erik, când acesta se aplecă să-şi scoată pantofii.

Anna-Maria observă că Olof Strandgård avea pantofi de interior, bine lustruiţi.

Îi conduse în camera de zi. O parte a încăperii era dominată de un set de mobilier pentru sufragerie în stil gustavian. Sfeşnicele de argint şi un vas de Ulrika Hydman-Vallien se reflectau

în mahonul întunecat al mesei. De tavan atârna un mic candelabru de cristal producţie nouă. În cealaltă parte a încăperii se afla un set format dintr-o canapea masivă de piele şi un fotoliu asortat. Masa era din sticlă fumurie cu picioare de metal. Totul era curat şi lustruit.

În fotoliu stătea Kristina Strandgård. Îi salută cu un aer absent pe cei doi poliţişti care-şi făcuseră apariţia în camera ei de zi.

Avea acelaşi păr des, blond-deschis precum copiii ei. Dar şi-l tăiase în stil paj, care îi urmărea linia maxilarului.

Trebuie să fi fost foarte drăguţă pe vremuri, gândi Anna-Maria. Înainte ca această oboseală crâncenă să-şi fi înfipt ghearele în ea. Şi asta nu se întâmplase ieri, alaltăieri, ci cu foarte multă vreme în urmă.

Olof Strandgård se aplecă spre soţia lui. Vocea îi era blândă, dar deşi buzele îi zâmbeau, privirea îi era serioasă.

— Poate ar trebui să-i oferim inspectorului Mella fotoliul cel mai comod, spuse el.

Kristina Strandgård sări din fotoliu ca şi cum cineva ar fi înţepat-o cu un ac.

— Ah, îmi pare rău, sigur că da.

Zâmbi jenată spre Anna-Maria şi rămase un moment în picioare, ca şi cum ar fi uitat unde se afla şi ce trebuia să facă. Apoi, păru să aterizeze brusc în prezent şi se lăsă să cadă pe canapea, alături de Sven-Erik.

Anna-Maria se aşeză cu greutate în fotoliu. Era prea adânc şi avea spătarul lăsat pe spate, ca să fie confortabil. Încercă să zâmbească recunoscătoare. Copilul o apăsa pe diafragmă şi simţi imediat arsuri şi durere în spinare.

— Cu ce doriţi să vă servesc? întrebă Olof Strandgård. Cafea? Ceai? Apă?

Ca la un semnal, soţia lui se ridică din nou.

— Da, sigur, spuse, aruncând o privire rapidă spre bărbatul ei. Desigur, ar fi trebuit să întreb...

Atât Anna-Maria, cât şi Sven-Erik făcură un gest de refuz. Kristina Strandgård se aşeză din nou, dar de data aceasta pe marginea canapelei, gata să sară din nou în picioare dacă ar fi fost nevoie.

Anna-Maria o cercetă. Nu arăta ca o femeie care tocmai îşi pierduse copilul. Părul era proaspăt spălat şi aranjat. Bluza, jacheta şi pantalonii aveau culori asortate, bej şi maroniu-roşcat. Era fardată cu grijă. Mâinile nu se frământau disperate. Nicio batistă strânsă ghem pe masa din faţa ei. În schimb, părea că închisese undeva, afară, toată lumea înconjurătoare.

Nu, de fapt, gândi Anna-Maria simţindu-se dintr-odată foarte stânjenita. Nu închide afară lumea. Se închide pe sine.

— Apreciem faptul că aţi putut veni imediat, spuse Olof Strandgård. Tocmai am auzit că aţi reţinut-o pe Sanna. Înţelegeţi, desigur, că este o greşeală. Suntem foarte îngrijoraţi, eu şi soţia mea.

— E firesc, spuse Sven-Erik. Dar poate ar trebui să luăm lucrurile pe rând. Dacă am putea începe cu întrebările legate de Viktor, vom discuta apoi despre fiica dumneavoastră.

— Sigur, spuse Olof Strandgård zâmbind.

Bine jucat, Sven-Erik, gândi Anna-Maria. Trebuie să preiei conducerea, altfel vizita se termină înainte să primim vreun răspuns.

— Puteţi să ne povestiţi despre Viktor, spuse Sven-Erik. Ce fel de persoană era?

— În ce fel v-ar putea ajuta aceste informaţii în munca dumneavoastră? întrebă Olof Strandgård.

— Mereu suntem întrebaţi asta, spuse Sven-Erik fără a se lăsa provocat. Trebuie să încercăm să ne facem o parere despre el, pentru că nu l-am cunoscut pe când era în viaţă.

— Era înzestrat, spuse tatăl pe un ton grav. Foarte înzestrat. Presupun că fiecare părinte spune asta despre copilul lui, dar întrebaţi-i pe foştii lui profesori şi ei vă vor confirma ce spun eu. Avea numai note mari la toate materiile şi era foarte talentat la muzică. Avea o uriaşă capacitate de concentrare. Când îşi făcea lecţiile. Când exersa la chitară. Iar după accident, s-a concentrat sută la sută pe Dumnezeu.

Se lăsă pe spate, trăgând uşor de cracul drept al pantalonilor, înainte de a-şi pune piciorul drept peste cel stâng.

— Nu era o sarcină uşoară cea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o băiatului, continuă el. A dat totul deoparte. S-a lăsat de

şcoală şi a renunţat la muzică. Şi avea convingerea arzătoare că renaşterea religioasă avea să se producă la Kiruna; de asemenea, era convins şi că o premisă pentru aceasta era ca toate bisericile libere sa se unească. Pe vremea aceea nu exista nicio colaborare între biserica penticostală, biserica misionara şi biserica baptistă, dar el era încăpăţânat. Avea doar şaptesprezece ani când a primit chemarea. Curând, i-a convins pe pastori să înceapă să se întâlnească şi să se roage împreună — Thomas Söderberg de la biserica misionară, Vesa Larsson de la penticostali şi Gunnar Isaksson de la baptişti.

Anna-Maria se foi pe fotoliu. Stătea într-o poziţie incomodă şi bebeluşul boxa în vezica ei urinară.

— Chemarea a avut legătură cu accidentul? întrebă ea.

— Da. Puştiul mergea pe bicicletă în mijlocul iernii şi a fost călcat. Păi, sunteţi de aici şi ştiţi cum e. Numărul credincioşilor a tot crescut şi am putut construi Biserica de Cristal. E la fel de cunoscută cum este şi băiatul. Cântăreţi faimoşi au avut concert de Crăciun aici în decembrie.

— În ce relaţii eraţi cu el? întreba Sven-Erik. Eraţi apropiaţi?

Anna-Maria văzu cum Sven-Erik se străduia ca întrebările lui să-i fie adresate şi Kristinei Strandgård, dar aceasta privea absentă modelul tapetului de pe perete.

— În familia noastră suntem foarte apropiaţi, spuse Olof Strandgård.

— Avea vreo relaţie cu vreo fată sau vreun hobby?

— Nu, după cum am spus, hotărârea lui era să lase pentru moment tot restul deoparte şi să lucreze doar pentru Domnul.

— Dar asta nu vă îngrijora? Vreau să spun că nu-l interesau deloc fetele şi nimic altceva.

— Nu, chiar nu mă îngrijora.

Tatăl râse, ca şi cum întrebarea lui Sven-Erik i s-ar fi părut caraghioasă.

— Cine erau prietenii lui cei mai apropiaţi?

Sven-Erik privi fotografiile de pe perete. Deasupra televizorului atârna o fotografie mare cu Sanna şi Viktor. Doi copii cu păr lung, auriu. Al Sannei, în bucle lungi. Al lui Viktor, drept, ca o cădere de apă. Sanna trebuie să fi fost în primii ani ai adolescenţei.

Se vedea foarte bine cum refuza să zâmbească fotografului. Avea o expresie încăpăţânată aşa cum îşi ţinea colţurile gurii în jos. Viktor era de asemenea serios, dar într-un fel mai natural. Ca şi cum s-ar fi gândit la altceva şi ar fi uitat unde se afla.

— Sanna avea treisprezece ani şi puştiul zece, spuse Olof, care urmărise privirea lui Sven-Erik. Se vede foarte clar că o admira pe sora lui. Voia să aibă părul lung ca ea, încă de când era mic, şi ţipa ca din gură de şarpe dacă mama lui se apropia cu foarfeca. La început, copiii au râs de el la şcoală, dar voia să-l aibă lung.

— Prietenii lui? îi aminti Anna-Maria.

— Vreau să cred că cei din familie îi erau cei mai buni prieteni. Era foarte apropiat de noi şi de Sanna. Şi le adora pe fete.

— Fetele Sannei?

— Da.

— Kristina, spuse Sven-Erik.

Kristina Strandgård tresări.

— E ceva ce ai vrea să adaugi? Despre Viktor, o lămuri Sven-Erik atunci când ea îl privi întrebătoare.

— Ce-aş putea spune? zise ea nesigură, privind cu coada ochiului la soţul ei. Nu am nimic de adăugat. Cred că Olof l-a descris cum nu se poate mai bine.

— Aveţi vreun album cu tăieturi din ziare despre Viktor? întrebă Anna-Maria. Vreau să spun, presa a scris destul de des despre el.

— Acolo, spuse Kristina Strandgård arătând cu degetul. Albumul acela mare, brun, de pe raftul de jos.

— Pot să-l împrumut? întrebă Anna-Maria, ridicându-se şi scoţând albumul din raft. O să-l primiţi înapoi cât de curând posibil.

Ţinu un moment albumul, înainte de a-l pune pe masa din faţa ei. Dorea să aibă întipărite în creier alte imagini ale lui Viktor, în locul aceleia cu trupul măcelărit şi orbitele goale.

— Am dori să puneţi pe hârtie numele celor care îl cunoşteau, spuse Sven-Erik. Vrem să vorbim cu ei.

— Va fi o listă foarte lungă, zise Olof Strandgård. Toată populaţia Suediei îl cunoştea. Şi chiar mai mulţi.

— Vreau să spun, cei care îl cunoşteau mai îndeaproape, stărui Sven-Erik, fără să-şi piardă răbdarea. Trimitem pe cineva să

ia lista diseară. Când l-aţi văzut pentru ultima oară în viaţă pe fiul dumneavoastră?

— Duminică seară, la adunarea de la biserică.

— Duminică seară, înainte de a fi ucis, prin urmare. Aţi vorbit atunci cu el?

Olof Strandgård clătină din cap.

— Nu, era cu grupul de rugăciune pentru alţii şi era foarte ocupat.

— Când a fost ultima oară când v-aţi întâlnit şi aţi avut timp să vorbiţi?

— Vineri după-amiază, cu două zile înainte să...

Tatăl se întrerupse, privindu-şi soţia.

— ...îi faci de mâncare — Kristina, sigur era vineri?

— Da, sigur, răspunse ea. Conferinţa Miracolelor tocmai începuse. Ştiam că uita de mâncare, totdeauna îi punea pe ceilalţi înaintea sa. Aşa că ne-am dus la el acasă şi i-am umplut congelatorul. Zicea că sunt ca o cloşcă.

— Părea îngrijorat de ceva? întrebă Sven-Erik. Era ceva ce-l neliniştea?

— Nu, răspunse Olof.

— După câte se pare, nu mai mâncase de ceva timp înainte să moară, spuse Anna-Maria. Aveţi idee din ce motiv? Ar fi putut să fie din cauză că uitase s-o faca?

— Probabil că postea, răspunse tatăl.

Trebuie să întreb curând unde e toaleta, îşi zise Anna-Maria.

— Postea? întrebă ea, strângând din buze şi încercând să amâne momentul când trebuia să meargă la baie. De ce?

— Păi, răspunse Olof Strandgård, scrie în Biblie că Iisus Hristos a postit patruzeci de zile în deşert şi a fost ispitit de diavol înainte să apară în Galileea să-şi aleagă primii discipoli. Şi mai scrie că apostolii se rugau şi posteau când îşi alegeau fraţii mai vârstnici, în primele adunări, şi-i încredinţau pe aceştia Domnului. În Vechiul Testament, Moise şi Elias au postit înainte să aibă revelaţiile de la Dumnezeu. După câte se pare, băiatul credea că are o misiune importantă în timpul Conferinţei Miracolelor şi voia să se concentreze înaintea ei, postind şi rugându-se.

— Ce este această Conferinţă a Miracolelor? întrebă Sven-Erik.

— A început vineri seară şi se termină duminică seară. Seminarii în timpul zilei şi întâlniri seara. Este vorba tocmai despre miracole. Vindecări miraculoase, minuni, împlinirea unor rugăminţi, diferite dovezi de graţie divină. Aşteaptă un moment.

Olof Strandgård se ridica şi dispăru afară, în hol. Se întoarse având în mâini un catalog lucios, în culori. I-l întinse lui Sven-Erik. Acesta se aplecă spre Anna-Maria, ca să poată privi şi ea.

Era o invitaţie îndoită, format A4. Pe fotografiile făcute cu o cameră digitală se puteau vedea oameni veseli cu mâinile înălţate. Într-o fotografie, o femeie care râdea, ridicându-şi în aer copilaşul. Pe alta se putea vedea Viktor Strandgård, rugându-se pentru un bărbat îngenuncheat cu mâinile îndreptate spre cer. Viktor ţinea degetul arătător şi mijlociul pe fruntea bărbatului, iar ochii lui erau închişi. În text scria că seminarul va trata printre altele subiectele „Tu ai puterea să ceri împlinirea rugăminţii", „Dumnezeu a învins boala ta" şi „Eliberează-ţi darurile spirituale". Erau şi informaţii despre întâlnirile de seară, unde se putea dansa, cânta şi râde întru Sfântul Duh şi unde oamenii vor putea să vadă cum Dumnezeu săvârşeşte miracole în propria lor viaţă şi a altora. Totul, la un preţ de 4 200 de coroane, în afară de casă şi masă.

— Câţi participanţi sunt la conferinţă? întrebă Sven-Erik.

— Nu ştiu exact, zise Olof lăsând să se întrezărească o anume mândrie, dar mai mult de două mii.

Anna-Maria începu să socotească în minte cât de mari erau veniturile pe care le scotea parohia de pe urma conferinţei.

— Vrem să avem o listă cu participanţii, spuse ea. Cui trebuie să ne adresăm?

Primi un nume de la Olof Strandgård şi-l scrise în agendă. Sven-Erik avea să pună pe cineva să compare numele de pe listă cu registrele poliţiei.

— Cum era relaţia cu Sanna? întrebă Anna-Maria.

— Poftim? făcu Olof Strandgård.

— Da, aţi putea să ne descrieţi relaţia lor?

— Erau frate şi soră.

— Dar asta nu presupune prin definiţie să ai o relaţie bună, insistă Anna-Maria.

Olof respiră adânc.

— Erau cei mai buni prieteni. Dar Sanna este o persoană fragilă. Sensibilă. A trebuit ca atât eu, cât şi soţia şi băiatul meu să ne îngrijim de ea şi de fete o lungă perioadă de timp.

Iarăşi povestea despre cât de fragilă este Sanna, îşi zise Anna-Maria.

— Ce vreţi să spuneţi prin „sensibilă"? întrebă ea şi văzu cum Kristina se foieşte un pic.

— Nu e aşa de uşor să vorbeşti despre asta, spuse Olof. Dar, în anumite perioade îi este greu să se descurce ca persoană matură. Îi e greu să fixeze nişte limite pentru fete. Şi uneori i-a fost greu chiar să aibă grijă de ea însăşi şi de ele, nu-i aşa, Kristina?

— Da, răspunse soţia lui ascultătoare.

— S-a întâmplat să zacă într-o odaie întunecată timp de o săptămână întreagă, continuă Olof Strandgård. Atunci am avut noi grijă de fete şi băiatul a stat şi a hrănit-o pe Sanna cu linguriţa, ca pe un copil.

Făcu o pauză, fixând-o pe Anna-Maria.

— Ea nu şi-ar fi putut păstra fetiţele fără sprijin din partea familiei, spuse el.

OK, gândi Anna-Maria. Vrei cu orice preţ să ne convingi cât e de slabă şi de fragilă. De ce? O familie respectabilă ca a voastră n-ar trebui să discute despre aşa ceva.

— Fetele nu au tată? întrebă ea.

Olof Strandgård oftă.

— Sigur că au, răspunse. Sanna avea doar şaptesprezece ani când a născut-o pe Sara. Şi eu...

Clătină din cap amintindu-şi.

— ...eu am insistat să se căsătorească. S-au dus la autoritatea cea mai înaltă, cum se spune. Dar promisiunile în faţa lui Dumnezeu nu l-au împiedicat pe tânărul în chestiune să-şi părăsească şi soţia, şi copilul când Sara avea doar un an. Tatăl Lovei a fost o slăbiciune de moment.

— Cum se numesc cei doi? Vrem să luăm legătura cu ei, spuse Sven-Erik.

— Sigur. Ronny Björnström, tatăl Sarei, locuieşte în Narvik. Cel puţin, aşa credem. Nu are niciun contact cu fiica sa. Sammy

Andersson, tatăl Lovei, a murit în urmă cu doi ani, într-un tragic accident de scuter. A trecut peste un lac la sfârşitul iernii şi gheaţa a cedat. O poveste teribilă.

Nu, dacă nu vreau să fac pe fotoliul ăsta elegant... gândi Anna-Maria, ridicându-se cu greutate.

— Scuzaţi-mă, dar trebuie să mă duc la... începu ea.

— În hol, la dreapta, spuse Olof Strandgård, şi se ridică, în vreme ce ea părăsea încăperea.

Toaleta era la fel de curată ca şi restul casei. Mirosea a parfum. Probabil era de la vreunul din spray-urile de pe dulăpiorul de toaletă. Pe scaunul closetului atârna un mic recipient, cu un lichid albastru care curse împreună cu apa, atunci când Anna-Maria apăsă pe buton.

Curat, curat, curat, îşi zise în vreme ce traversa holul, înapoi spre camera de zi.

— Suntem foarte îngrijoraţi că Rebecka Martinsson le are în grijă pe fetiţele noastre, spuse Olof Strandgård, atunci când ea se reaşeză în fotoliu. Probabil că sunt şocate şi înspăimântate de ce s-a întâmplat. Au nevoie de siguranţă şi linişte în jurul lor.

— Nu e ceva de care să se ocupe poliţia, spuse Anna-Maria. Copiii sunt în grija fiicei dumneavoastră. Şi dacă ea le-a lăsat în grija Rebeckăi Martinsson, atunci...

— Dar dacă eu spun că Sanna nu e responsabilă? Dacă n-aş fi fost eu şi soţia mea, n-ar fi avut astăzi tutela.

— În continuare, nu e treaba poliţiei, spuse Anna-Maria pe un ton neutru. Serviciul social şi tribunalul decid dacă trebuie luată tutela de la părinţii iresponsabili.

Brusc, din glasul lui Olof Strandgård dispăru blândeţea.

— Prin urmare, nu trebuie să ne aşteptăm la niciun ajutor din partea poliţiei, îi tăie el vorba. Bineînţeles, voi contacta serviciul social dacă este nevoie.

— Dar nu înţelegeţi? izbucni Kristina Strandgård. Rebecka a mai încercat să dezbine familia şi înainte. Va face tot ce poate să îndepărteze fetele de noi. Exact cum a făcut atunci, cu Sanna.

Ultimele cuvinte i le adresase soţului ei. Olof Strandgård stătea cu falcile strânse şi privea pe fereastră. Avea o poziţie ţeapănă şi îşi ţinea mâinile încleştate pe genunchi.

— Ce vreţi să spuneţi prin „atunci, cu Sanna"? întrebă blând Sven-Erik.

— Când Sara avea trei sau patru ani, Sanna şi Rebecka Martinsson au locuit împreună într-un apartament, continuă Kristina Strandgård pe un ton forţat. Ea a încercat să ne dezbine familia. E duşmanca bisericii şi a lucrării lui Dumnezeu aici, în oraş. Înţelegeţi cum ne simţim noi când fetiţele se află în grija ei?

— Înţeleg, spuse Sven-Erik compătimitor. În ce fel a încercat ea să dezbine familia şi să lucreze împotriva bisericii?

— Prin...

O privire din partea soţului ei o făcu pe Kristina să tacă.

— Prin ce anume? încercă Sven-Erik, însă chipul Kristinei Strandgård se făcuse de piatră şi ea îşi aţinti privirea pe suprafaţa lucioasă a mesei de sticlă.

— Nu e vina mea, spuse femeia cu vocea frântă.

Repetă iar şi iar, cu privirea aţintită asupra mesei, fără să îndrăznească să se uite la Olof Strandgård.

— Nu e vina mea, nu e vina mea.

Se apără în faţa bărbatului ei sau îl acuză? se întrebă Anna-Maria.

Olof Strandgård deveni iar persoana plină de blândeţe şi solicitudine de dinainte. Puse uşor mâna pe braţul soţiei sale, aşa că ea tăcu şi se ridică în picioare.

— Cred că e mai mult decât putem îndura, le spuse el Annei-Maria şi lui Sven-Erik şi, cu asta, conversaţia luă sfârşit.

Când Sven-Erik Stålnacke şi Anna-Maria Mella ieşiră din casă, se deschiseră portierele a două automobile care se aflau parcate pe stradă. Din ele ieşiră mai mulţi reporteri înarmaţi cu microfoane vârâte în ciorapi groşi de lână. O reporteră era urmată îndeaproape de un cameraman.

— Anders Grape, redacţia locală a postului de radio naţional, se prezentă primul care ajunse la ei. Aţi reţinut-o pe sora Copilului Paradisului — doriţi să comentaţi faptul?

— Lena Westerberg, TV3, spuse cealaltă, care avea cameramanul după ea. Aţi fost primii la locul asasinatului, puteţi să ne povestiţi cum arăta?

Fără să răspundă, Sven-Erik şi Anna-Maria se urcară în maşină şi plecară de acolo.

— Probabil că le-au cerut vecinilor să le spună dacă ne văd venind aici, spuse Anna-Maria, privind în oglinda retrovizoare cum jurnaliştii se îndreptau spre casa părinţilor Sannei şi sunau la uşă.

— Sărmana femeie, spuse Sven-Erik, cotind pe Bävervägen. E un ticălos lipsit de inimă acest Olof Strandgård.

— Ai observat că niciodată nu i-a spus lui Viktor pe nume? Era „băiatul" şi „puştiul", tot timpul, spuse Anna-Maria.

— O să vorbim cu ea când soţul său nu este acasă, spuse Sven-Erik gânditor.

— Fă-o tu, zise Anna-Maria, ai mână bună cu femeile.

— Cum se face că atâtea femei frumoase ajung într-o situaţie ca asta? întrebă Sven-Erik. Se îndrăgostesc de tipi nepotriviţi şi stau în casele lor ca nişte prizoniere nefericite după ce copiii s-au mutat.

— Nu cred că sunt mai multe frumoase decât urâte care sfârşesc aşa, spuse Anna-Maria pe un ton sec. Dar femeile frumoase se bucură de toată atenţia.

— Ce-ai de gând să faci acum? întrebă Sven-Erik.

— Să mă uit în album şi pe filmele de la biserică, răspunse Anna-Maria.

Privi pe fereastra maşinii. Cerul era plumburiu şi apasator. Când soarele nu putea răzbi prin nori, dispăreau toate culorile şi oraşul devenea ca o fotografie alb-negru.

Dar aşa ceva nu este posibil, spuse Rebecka privind pe uşa celulei, când paznicul deschise, dându-i drumul Sannei Strandgård să iasă pe coridor.

Celula era mică şi pereţii de piatră erau vopsiţi într-un bej nedefinit, cu pete de culoare albă. Nu exista mobilă, doar o saltea învelită în hârtie, pusă direct pe duşumea. Fereastra din sticlă groasă dădea spre o alee mărginită de clădiri cu faţada de tablă verde. Aerul era stătut şi mirosea a băutură şi a murdărie.

Paznicul le însoţi pe Sanna şi Rebecka în camera de întâlniri. Acolo se aflau trei scaune şi o masă, în faţa unei ferestre. În vreme ce femeile se aşezau, paznicul controla prin pungile cu haine, pe care Rebecka le adusese cu ea.

— Sunt foarte bucuroasă că ma lasă să stau aici, spuse Sanna. Sper că n-or să mă mute la închisoarea adevărată, la Luleå. Din cauza fetelor. Trebuie să le văd. Există şi celule mobilate, dar toate erau ocupate, aşa că până una, alta am primit celula beţivilor. Dar e practică. Dacă vomită cineva, pot să spele cu furtunul. De fapt, aşa ar trebui să fie şi acasă. Scoţi furtunul şi speli, şi curăţenia de vineri e gata într-un minut. Anna-Maria Mella, ştii, poliţista aia micuţă care e însărcinată, a spus că o să primesc o celulă obişnuita astăzi. E destul de multă lumină. De la fereastra de pe coridor poţi vedea mina şi Kebnekaise, ai observat?

— Sigur, spuse Rebecka. Trimite-l aici pe Martin Timell[17] şi curând se poate muta şi o familie cu trei copii.

---

[17] Martin Timell are o emisiune de televiziune de reamenajare a interioarelor.

Paznicul îi înapoie Rebeckăi pungile, împreună cu aprobarea lui, şi se depărtă. Rebecka le întinse Sannei, care începu să cotrobăie prin ele, ca un copil în noaptea de Crăciun.

— Ei! Ce haine elegante! zâmbi Sanna, iar obrajii i se înroşiră de fericire. Puloverul ăsta! Priveşte! Ce păcat că nu e aici o oglinda!

Ridică ţinând dinainte un pulover roşu decoltat, cu fir strălucitor de metal, şi se întoarse spre Rebecka.

— Sara l-a ales, spuse Rebecka.

Sanna se cufundă din nou în pungi.

— Şi lenjerie, şi săpun şi şampon şi tot ce trebuie, spuse ea. Lasă-mă să-ţi dau nişte bani.

— Nu, nu, este un cadou, se apără Rebecka. N-a costat mult. Am fost la Lindex.

— Şi ai împrumutat cărţi de la bibliotecă. Ai cumpărat şi dulciuri.

— Am cumpărat şi o Biblie, spuse Rebecka arătând o pungă mică. E noua traducere. Ştiu că tu preferi versiunea din 1917, dar pe aceea o ştii pe dinafară. M-am gândit că ar fi interesant să compari.

Sanna luă cartea roşie şi o răsuci pe toate părţile, înainte de a o deschide la întâmplare, răsfoind paginile subţiri.

— Mulţumesc, spuse ea. Când a apărut traducerea Noului Testament făcută de Comisia Biblică Pontificală, am crezut că întreaga frumuseţe a textului dispăruse, dar va fi interesant s-o citesc. Deşi, desigur, e ciudat să citeşti o Biblie cu totul nouă. Eşti obişnuit cu a ta proprie, cu toate sublinierile şi însemnările. Însă cred că e folositor să citeşti noi versiuni şi pagini curate. Fără idei preconcepute.

Vechea mea Biblie, gândi Rebecka. Trebuie să zacă în vreuna din cutiile de carton, în podul din casa bunicii. Parca n-am aruncat-o, nu? E ca un jurnal vechi. Toate vederile şi tăieturile din ziare pe care le pusesem înăuntru. Şi toate propoziţiile stânjenitoare pe care le subliniam cu roşu, ele dezvăluie multe lucruri. „Cum căprioara tânjeşte după izvor, aşa tânjeşte sufletul meu după tine, o, Doamne." „În zilele îndurării îl caut eu pe Stăpânul meu, mâna e întinsă spre noapte şi nu osteneşte, sufletul meu nu se lasă mângâiat."

— A mers bine cu fetele azi? întrebă Sanna.

— Până la urmă, raspunse scurt Rebecka. În orice caz, le-am dus la şcoală şi la grădiniţă.

Sanna îşi muşcă buza de jos şi deschise Biblia.

— Ce este? întrebă Rebecka.

— Mă gândesc la mama şi la tata. Poate că se duc să le ia de acolo.

— Ce se întâmplă între tine şi părinţii tăi?

— Nimic nou. Nimic altceva decât că am obosit să mai fiu proprietatea lor. Îţi aminteşti cum era când Sara era mică.

Îmi amintesc, gândi Rebecka.

Rebecka aleargă pe scări până la apartamentul ei şi al Sannei. A întârziat. Trebuia să fie la petrecerea de copii înca de acum zece minute. Şi le va lua cel puţin douăzeci de minute să ajungă acolo. Poate şi mai mult acum, când a nins. Poate că Sanna şi Sara s-au dus fără ea.

Te rog, te rog, îşi spune văzând că ghetele de iarnă ale Sarei nu sunt pe scara. Daca au plecat, n-o să am remuşcări.

Dar cizmele Sannei sunt acolo. Rebecka deschide uşa şi îşi trage respiraţia, pentru ca aerul să-i ajungă pentru toate explicaţiile şi scuzele care-i zumzaie prin cap.

Sanna stă în hol pe podea, în întuneric. Rebecka aproape da peste ea, aşa cum stă cu genunchii strânşi la bărbie şi braţele în jurul picioarelor. Se leagănă înainte şi înapoi. Ca pentru a se consola. Sau ca şi cum ritmul legănatului ar putea ţine departe gândurile îngrozitoare. Rebeckăi îi ia un moment să ajungă la ea. S-o faca să vorbească. Şi atunci începe şi plânsul.

— Au fost mama şi tata, suspină Sanna. Au venit şi-au luat-o pe Sara. Le-am spus că trebuie să mergem la petrecere şi că am planuit să facem o grămada de lucruri amuzante la sfârşitul săptămânii, dar ei n-au ascultat, doar au luat-o.

Dintr-odată devine furioasă şi bate cu pumnii în perete.

— Ce vreau eu nu contează! strigă ea. Nu are nicio importanţă ce spun. Sunt stăpânii mei. Şi ai copilului meu. Exact aşa cum se purtau şi cu câinii mei. Laika, pe care tata mi-a luat-o pur şi simplu. Sunt aşa de speriaţi să rămână doar ei doi, ca...

Se întrerupe, iar mânia şi plânsul se transformă într-un vaiet prelung care-i iese din piept. Mâinile îi cad fără vlagă pe podea.

— ...au luat-o, scânceşte ea. Voiam să facem biscuiţi şi să construim o casă de turtă dulce, eu cu tine şi cu ea.

— Sst, spune Rebecka, dând la o parte părul de pe faţa Sannei. Se aranjează. Îţi promit.

Şterge lacrimile de pe obrajii Sannei cu dosul palmei.

— Ce fel de mamă sunt? şopteşte Sanna. Nu pot să-mi apăr propriul copil.

— Eşti o mamă bună, o consolează Rebecka, mângâind-o pe păr. Părinţii tăi au greşit, auzi? Nu tu.

— Nu vreau să mai trăiesc aşa. El intră cu cheia lui şi ia ce pofteşte. Ce mă fac? N-am vrut să încep să ţip şi să trag de Sara. Ea s-ar fi speriat de moarte. Fetiţa mea.

Imaginea lui Olof Strandgård îi apare în minte Rebeckăi. Vocea lui profundă, care inspiră încredere. Neobişnuit să i se opună cineva. Zâmbetul neîntrerupt, deasupra gulerului scrobit al cămăşii. Nevastă-sa de carton.

Îl omor, îşi zice ea. Îl omor cu mâinile mele.

— Vino, îi spune ea Sannei cu o voce care nu admite protestele.

Iar Sanna se îmbracă şi o urmează ca un copil ascultător. Merge cu maşina, acolo unde vrea Rebecka.

Kristina Strandgård este cea care deschide uşa.

— Am venit s-o luăm pe Sara, spune Rebecka. Trebuie să ne ducem la o petrecere de copii şi am întârziat deja 40 de minute.

Spaima trece prin ochii Kristinei. Aruncă o privire peste umăr spre interiorul casei, dar nu se dă la o parte. Rebecka poate auzi că au oaspeţi.

— Dar am căzut de acord ca Sara să stea la noi la sfârşit de săptămâna, spune Kristina încercând să prindă privirea Sannei.

Sanna se uită încăpăţânată în pământ.

— După câte am înţeles, n-a fost nicium acord, zice Rebecka dur.

— Aşteaptă puţin, spune Kristina muşcându-şi nervoasă buzele.

Dispare în living şi după un moment îşi face apariţia în cadrul uşii Olof Strandgård. Nu zâmbeşte. Ochii lui o sfredelesc pe Rebecka mai întâi. Apoi, se întoarce spre fiica sa.

— Ce prostii sunt astea? mârâie el. Am crezut ca avem o înţelegere, Sanna. Sara nu se simte bine să fie trambalată aşa, de colo-colo. Sunt foarte dezamăgit că tot timpul o laşi pe ea să plătească preţul pentru capriciile tale.

Sanna ridică din umeri, însă continuă să privească cu încăpăţânare în pământ. Zăpada cade pe părul ei şi i se aşază ca un coif de gheaţă pe cap.

— Vrei să răspunzi, când eşti întrebată, sau nici măcar atâta respect nu-mi poţi arăta? spune Olof cu glas stăpânit.

Îi e teamă să nu provoace o scenă când are musafiri, gândeşte Rebecka.

Inima îi bate tare, dar face totuşi un pas înainte. Vocea îi tremură când îl înfruntă pe Olof.

— Nu suntem aici ca să discutăm, spune ea. Acum te duci şi-o aduci pe Sara, sau merg cu fata ta direct la poliţie şi vă acuz de răpire. Jur pe Biblie c-o fac. Şi înainte s-o fac, mă duc în livingul vostru şi fac un tărăboi cum n-aţi mai văzut. Sara e fata Sannei şi ea o vrea înapoi. Voi alegeţi: ori o aduceţi imediat, ori o aduce poliţia.

Kristina Strandgård se iveşte neliniştită de după umărul bărbatului ei.

Olof Standgård zâmbeşte dispreţuitor către Rebecka.

— Sanna, îi spune el poruncitor fiicei sale, fără s-o scape din priviri pe Rebecka. Sanna.

Sanna priveşte în pământ. Clatină din cap aproape imperceptibil.

Şi atunci, se întâmplă. Starea de spirit a lui Olof se schimbă. Chipul lui devine întristat şi rănit.

— Intraţi, spune, dându-se înapoi. Dacă simţeai că e aşa de important pentru tine, ar fi trebuit doar să spui, îi spune Olof Sannei, în vreme ce aceasta îi pune fetiţei salopeta şi bocancii. Eu nu pot să-ţi citesc gândurile. Am crezut c-o să fie plăcut pentru tine să ai o zi fără copil.

Sanna îi pune fetiţei în tăcere căciuliţa şi mănuşile. Olof vorbeşte încet, temându-se să nu-l audă musafirii.

— Nu trebuia să vii aici, să ameninţi şi să te comporţi aşa, insistă el.

— Nu îţi seamănă deloc, Sanna, şopteşte Kristina, iar privirea ei zaboveşte plină de ură pe Rebecka, acolo, lângă uşă, unde aceasta aşteaptă.

— Mâine schimbăm broasca la uşă, spune Rebecka în vreme ce merg spre maşină.

Sanna o poartă în braţe pe Sara şi nu spune nimic. O strânge, ca şi cum n-ar vrea să-i mai dea drumul niciodată.

Dumnezeule, ce furioasă eram! gândi Rebecka. Şi nici măcar nu era furia mea proprie. Sanna ar fi trebuit să fie mânioasă. Dar ea pur şi simplu nu putea. Aşa că am schimbat broasca, deşi după două săptămâni a făcut o cheie de rezervă pentru părinţi.

Sanna o cuprinse în braţe, ca s-o aducă din nou în prezent.

— Or să vrea să se ocupe ei de fete dacă eu sunt reţinută, spuse.

— Nu-ţi face griji, răspunse Rebecka absentă. Am să vorbesc cu cei de la şcoală.

— Cât timp trebuie să stau aici?

Rebecka dădu din umeri.

— Nu te pot ţine mai mult de trei zile. Apoi, procurorul trebuie să ceară să fii arestată. Iar mandatul de arestare trebuie înaintat în maximum patru zile după ce ai fost reţinută. Cel mai târziu până sâmbătă, deci.

— Atunci am să fiu arestată?

— Nu ştiu, spuse Rebecka foindu-se neliniştită. Poate. Nu e prea bine că s-au găsit la tine Biblia lui Viktor şi cuţitul acela.

— Dar oricine ar fi putut să le pună acolo, când m-am dus la biserică! exclamă Sanna. Ştii că eu nu încui niciodată.

Tăcu, pipăind puloverul roşu.

— Gândeşte-te, dacă am fost eu? zise ea pe neaşteptate.

Rebecka simţi că se sufocă. Era ca şi cum aerul din mica încăpere s-ar fi terminat.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Nu ştiu, scânci Sanna apăsându-şi palmele pe ochi. Am dormit şi nu ştiu ce s-a întâmplat. Gândeşte-te, dacă am fost eu? Trebuie să afli ce s-a petrecut.

— Nu înţeleg, spuse Rebecka. Dacă dormeai...

— Dar ştii cum sunt eu! Uit. Ca atunci când am rămas însărcinată cu Sara. Nu-mi amintesc nici măcar că m-am culcat cu Ronny. El a trebuit să-mi povestească. Şi ce frumos a fost! Nici

acum nu-mi aduc aminte. Dar am rămas însărcinată, deci trebuie să se fi întâmplat.

— OK, spuse Rebecka. Însă eu nu cred că ai fost tu. A avea pete albe pe harta memoriei nu înseamnă că ai omorât pe cineva. Dar trebuie să te gândeşti bine.

Sanna o privi întrebătoare.

— Dacă n-ai fost tu, spuse Rebecka rar, atunci a fost persoana care a pus acolo Biblia şi cuţitul. Cineva care voia să arunce vina pe seama ta. Cineva care ştie că nu închizi uşa niciodată. Înţelegi? Nu e un nebun de pe stradă.

— Trebuie să afli ce s-a întâmplat, spuse Sanna.

Rebecka scutură din cap.

— Asta-i de fapt treaba poliţiei.

Tăcură amândouă, privind cum se deschidea uşa şi un paznic îşi strecura capul înăuntru. Nu era cel care le condusese în camera de întâlniri. Era unul înalt şi cu umeri laţi, cu părul tăiat scurt, milităreşte. Şi totuşi, Rebeckăi i se păru ca arăta ca un puşti dezorientat, aşa cum stătea în cadrul uşii. Zâmbi jenat către Rebecka, apoi îi întinse Sannei o pungă mică de hârtie.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, spuse el. Dar ies din tură curând şi... Da, am crezut că vrei ceva de citit. Şi am cumpărat şi o pungă cu dulciuri.

Sanna îi zâmbi. Un zâmbet deschis, cu ochi strălucitori. Apoi, lăsă repede privirea în jos, ca şi cum ar fi fost jenată. Genele făceau umbre pe obraji.

— Ah, mulţumesc, spuse ea. Ce draguţ!

— Pentru nimic, zise paznicul schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Dar m-am gândit c-o să-ţi pară timpul lung aici.

Tăcu un moment, însă cum niciuna din cele două femei nu spunea nimic, continuă:

— Da, bine, acum o să plec.

După ce paznicul plecă, Sanna privi în punga pe care o primise.

— Tu ai cumpărat bomboane mult mai bune, zise ea.

Rebecka oftă resemnată.

— Nu e nevoie să crezi că bomboanele de la mine sunt mai bune, spuse ea.

— Dar eu totuşi o cred.

După vizita la Sanna, Rebecka a căutat-o pe Anna-Maria Mella. Aceasta se afla într-o sală de şedinţe din sediul poliţiei şi mânca o banană ca şi cum s-ar fi temut să nu i-o fure cineva. În faţa ei pe masa se aflau trei cotoare de mere. În cealaltă parte a încăperii se afla un televizor. Pe ecran se derulau imagini de la o întâlnire de seară din Biserica de Cristal. Când Rebecka păşi înăuntru, ea o salută veselă. Parcă ar fi fost vechi cunoştinţe.

— Vrei o cafea? o întrebă. Mi-am adus-o, dar nu ştiu pentru ce. Nu mai reuşesc să beau acum, când...

Făcu un gest spre burtă, ca încheiere a frazei.

Rebecka rămase în pragul uşii. În mintea ei, trecutul se trezea la viaţă. Fusese pus în mişcare de feţele de pe ecranul care pâlpâia. Se prinse de tocul uşii. Vocea Annei-Maria părea că vine de undeva de departe.

— Ce-i cu tine? Ia loc.

Pe ecran, Thomas Söderberg vorbea adunării. Rebecka se lăsă să cadă pe un scaun. Simţea privirea iscoditoare a Annei-Maria Mella.

— E de la întrunirea din seara când a fost ucis, spuse Anna-Maria. Vrei să vezi un pic?

Rebecka dădu din cap. Se gândea că ar trebui să dea o explicaţie. Cum că nu mâncase sau ceva de genul ăsta. Însă rămase tăcută.

În spatele lui Thomas Söderberg, corul stătea pregătit. Câţiva dintre ei strigau aprobator în vreme ce el vorbea. Mesajul era însoţit de strigătele lor şi ale membrilor prezenţi, rostind refrenul „aleluia" şi „amin".

S-a schimbat, gândi Rebecka. Înainte purta o cămaşă în dungi cu guler gen tunică de la Arbetarboden, jeanşi şi vestă de piele. Şi acum arată ca un agent de bursă, cu costumul său Oscar Jacobsson şi ochelarii moderni. Şi toţi din adunare par să fie nişte copii ieftine H&M[18] ale acestei imagini de succes.

— E un vorbitor iscusit, comentă Anna-Maria.

Thomas Söderberg trecea cu dezinvoltură de la glume relaxate la seriozitate profundă. Tema predicii sale era cum să-ţi deschizi inima ca să primeşti harul divin. În final, îi invită pe toţi cei de faţă să se apropie şi să se lase locuiţi de Spiritul Sfânt.

— Vino aici şi noi ne vom ruga pentru tine, spuse el şi, ca la un semnal, Viktor Strandgård, ceilalţi doi pastori şi câţiva dintre fraţii mai vârstnici i s-au alăturat.

— *Shabala shala* amin, strigă pastorul Gunnar Isaksson.

Mărşăluia înainte şi înapoi, făcând cu mâinile gesturi mari prin aer.

— Vino, tu cel care eşti chinuit de boală şi durere. Nu e voia Domnului ca tu să ramâi în boala. E aici o persoană care suferă de migrenă. Dumnezeu te vede. Vino în faţă. Domnul spune că aici se află o soră care are ulcer. Acum Domnul are de gând să pună capăt suferinţei tale. Nu mai ai nevoie de tablete. Domnul a neutralizat aciditatea din trupul tău. Vino în faţă şi ia darul vindecării. Aleluia.

O mulţime de oameni ieşiră în faţă. După câteva momente, în faţa altarului era plin de oameni în extaz. Unii zăceau pe podea. Alţii erau în picioare, ca iarba în bătaia vântului, cu mâinile înălţate. Se rugau, râdeau şi plângeau.

— Ce fac? întrebă Anna-Maria Mella.

— Cad sub puterea spiritului, răspunse Rebecka scurt. Cântă, vorbesc şi dansează întru spirit. Curând câţiva vor începe să emită profeţii. Şi corul va cânta câteva imnuri de slavă, ca să acompanieze totul.

Corul începu să cânte imnuri în fundal şi valuri de oameni se revărsau în faţă. Mulţi dansau parcă ar fi fost ameţiţi.

---

[18] H&M (Hennes & Mauritz AB) este un lanţ de magazine de îmbrăcăminte din Suedia (n. red.).

Camera de filmat se apropia uneori mult de chipul lui Viktor Strandgård. Acesta îşi ţinea Biblia în mână şi se ruga intens pentru un bărbat corpolent, în cârje. O femeie stătea în spatele lui Viktor, cu mâinile înălţate spre el, rugându-se. Ca şi cum ar fi vrut să se umple de forţa Domnului.

Acum Viktor se duse la un microfon şi începu să vorbească în stilul lui obişnuit.

— Despre ce să vorbim? întreba el adunarea.

Aşa predica totdeauna. Se pregătea prin rugăciune. Apoi, adunarea trebuia să hotărască despre ce să le vorbească. O bună parte din predica lui era un dialog cu ascultătorii. Şi aceasta îl făcuse vestit.

— Povesteşte despre cer, strigară câţiva.

— Ce să vă povestesc despre cer? zise el, cu un zâmbet ostenit. Cumpăraţi mai bine cartea mea şi citiţi-o. Haideţi! Altceva.

— Povesteşte despre succes! spuse cineva.

— Succes, spuse Viktor. În împărăţia Domnului există două drumuri spre succes. Gândiţi-vă la Ananias şi la Safeira. Şi rugaţi-vă pentru mine. Rugaţi-vă pentru ce au văzut ochii mei şi ce vor vedea. Rugaţi-vă ca puterea să continue să se scurgă de la Domnul în mâinile mele.

— Ce a spus mai devreme? întrebă Anna-Maria. Ana...

Scutură nerăbdătoare din cap, înainte să continue:

— ...Şi Safira, cine erau aştia?

— Ananias şi Sapfeira. Se află în Faptele Apostolilor, răspunse Rebecka fără să-şi ia ochii de la televizor. Au furat bani de la prima adunare de creştini şi Dumnezeu i-a pedepsit ucigându-i.

— Hopa, eu credeam că Dumnezeu omora oameni doar în Vechiul Testament.

Rebecka scutură din cap.

După ce Viktor vorbi o vreme, continuă rugăciunea de ajutor. Un bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu haină cu gluga şi jeanşi uzaţi, se strecură în faţă, până la Viktor Strandgård.

E Patrik Mattsson, gândi Rebecka. Înseamnă că încă e cu ei.

Bărbatul îl prinse de mâini pe Viktor, dar exact înainte ca obiectivul camerei să se mute spre cor, Rebecka văzu cum Viktor

se trăgea înapoi, smulgându-şi mâinile din strânsoarea lui Patrik Mattsson.

Ce-i asta? se întrebă ea. Ce e între ei?

Îi aruncă o privire Annei-Maria. Însă ea se aplecase, căutând prin grămada de casete video dintr-o cutie de carton de pe podea.

— Această casetă e de ieri-seară, spuse ea făcându-şi apariţia de după tăblia mesei. Vrei să te uiţi un pic?

Pe caseta din seara de după crimă, Thomas Söderberg se afla din nou în picioare, predicând. Scândurile de sub picioarele lui erau pătate de sânge şi pe podea se aflau grămezi de trandafiri.

Acum, reprezentaţia era gravă şi înflăcărată. Thomas Söderberg îndemna membrii parohiei să se înarmeze pentru războiul sfânt.

— Acum, mai mult ca oricând, avem nevoie de această Conferinţă a Miracolelor, striga el. Satan nu trebuie să învingă.

Adunarea răspundea cu strigăte de „aleluia".

— Nu poate fi adevarat, spuse Rebecka şocată.

— Gândiţi-vă bine în cine aveţi încredere, striga Thomas Söderberg. Nu uitaţi: „Cine nu e cu mine e împotriva mea".

— Acum îndeamnă lumea să nu vorbească cu poliţia, spuse Rebecka gânditoare. Vrea ca membrii parohiei să-şi ţină gura.

Anna-Maria o privi uluită pe Rebecka, gândindu-se la colegii ei, care în timpul zilei bătuseră din uşă în uşă şi vorbiseră cu membrii congregaţiei. Unii se plânseseră despre cât de greu fusese să facă oamenii ca măcar să stea puţin de vorbă cu ei.

La rugăciunea de ajutor, avu loc colecta.

— Dacă te-ai gândit să dai doar o hârtie de zece, schimb-o într-una de o sută! striga pastorul Gunnar Isaksson.

Luă cuvântul şi Curt Bäckström.

— Despre ce să vorbim? întrebă el adunarea, exact cum obişnuia să facă Viktor Strandgård.

Ăsta e nebun? se întrebă Rebecka.

Ascultătorii se foiră ţenaţi. Nimeni nu spuse nimic. În cele din urmă, Thomas Söderberg salvă situaţia.

— Vorbeşte despre puterea rugăciunii, spuse el.

Anna-Maria făcu un semn din cap spre televizor, pe când Curt instruia adunarea.

— El se afla în biserică şi se ruga, atunci când am vorbit cu pastorii, spuse ea. Ştiu că pe vremuri mergeai la biserica aceea. Ai cunoscut pastorii şi pe membrii congregaţiei?

— Da, răspunse Rebecka pe un ton reţinut, pentru a marca faptul că nu voia să discute despre asta.

Pe unii dintre ei, în sensul biblic, îşi spuse şi dintr-odată imaginile se schimbară, iar Thomas Söderberg se uita drept în cameră, privind-o ţintă.

Rebecka stă în fotoliul pentru vizitatori din biroul lui Thomas Söderberg şi plânge. E perioada de ieftiniri de după Crăciun. Oraşul e plin de lume. Afişe scrise de mână cu roşu cure anunţă mari reduceri împodobesc vitrinele magazinelor. Atmosfera te face să te simţi gol pe dinăuntru.

— Simt că El nu mă iubeşte, scânceşte ea.

Vorbeşte despre Dumnezeu.

— Mă simt ca şi cum aş fi copilul vitreg, spune ea. Unul schimbat din greşeală.

Thomas Söderberg surâde precaut şi-i întinde o batistă. Ea scânceşte şi-i curge nasul. De curând a împlinit 18 ani şi bâzâie ca un copilaş.

— De ce nu pot sa-I aud glasul? suspina ea. Tu poţi sa-L auzi şi să-I vorbeşti în fiecare zi. Sanna poate să-l audă. Viktor chiar L-a întâlnit...

— Cu Viktor e ceva special, intervine Thomas Söderberg.

— Exact, plânge în hohote Rebecka. Şi eu aş vrea să simt că sunt speciala.

Thomas Söderberg rămâne tăcut o vreme, ca şi cum ar asculta înăuntrul lui, să audă cuvintele potrivite.

— E o problemă de antrenament, Rebecka, spune el. Trebuie să mă crezi. La început, când credeam că-I aud glasul, era doar propria mea fantezie cea pe care o auzeam.

Îşi încrucişează mâinile pe piept, priveşte în tavan şi spune cu glas copilăresc:

— Mă iubeşti, Doamne?

Apoi îşi răspunde cu glas gros:

— Da, Thomas, o ştiu prea bine. Nespus de mult.

Rebecka râde printre lacrimi. Chiar prea mult. Dă pe dinafară — a plâns aşa de mult, încât în ea este un spaţiu gol pe care trebuie să-l umple cu un alt sentiment. Thomas râde şi el. Apoi devine brusc serios şi o priveşte lung.

— Tu eşti specială, Rebecka. Crede-mă, eşti foarte specială.

Atunci, lacrimile încep să-i curgă din nou. Tăcute, se rostogolesc pe obraji. Thomas Söderberg întinde braţul şi i le şterge. Palma lui îi mângâie buzele. Rebecka rămâne nemişcată. Ca să nu-l sperie şi să nu-l facă să se oprească, va gândi ea după aceea.

Cealaltă mână a lui Thomas Söderberg se întinde, cu degetul mare îi şterge lacrimile, în vreme ce restul degetelor i se înfig în păr. Răsuflarea lui e foarte aproape. Îi curge peste chip ca o apă călduţă. Are un iz amar de cafea şi dulce de la prăjiturile cu scorţişoară, un miros care e numai al lui.

Apoi, totul se petrece aşa de repede. Limba lui e înăuntrul gurii ei. Degetele i se încurcă în părul ei. Ea îi încolăceşte cu o mână grumazul şi încearcă în zadar cu cealaltă să-i deschidă un nasture de la cămaşă. El bâjbâie cu mâinile pe pieptul ei şi încearcă să i le vâre sub fustă. Sunt grăbiţi. Fiecare ia cu asalt trupul celuilalt, înainte ca raţiunea să-i ajungă din urmă. Înainte să vină ruşinea.

Ea îşi înnoadă braţele în jurul gâtului său şi el o urcă pe birou, ridicându-i cu aceeaşi mişcare fusta. Ea vrea să intre în el. Se apasă în el. Când îi trage ciorapii, o răneşte pe pulpa piciorului. Dar ea nu-şi dă seama decât mult mai târziu. Nu-i scoate chiloţii. Nu e timp. Îi trage doar într-o parte, în vreme ce-şi descheie pantalonii. Peste umărul lui vede cheia din broasca uşii. Se gândeşte că ar trebui să încuie, dar acum el este în ea. Gura ei e deschisă lângă urechea lui şi inspiră în ritmul fiecărei împingeri. Se agaţă de el ca un pui de maimuţă de mama lui. El juiseazâ, tacut şi reţinut, cu o ultimă zvâcnire. Se apleacă aşa de tare, încât ea trebuie să se sprijine cu o mână de tăblia biroului, ca să nu cadă pe spate.

Apoi, se îndepărtează de ea. Se dă înapoi mai mulţi paşi, până ajunge cu spatele la uşa. O priveşte cu ochi lipsiţi de expresie şi scutură din cap. Apoi, se întoarce cu spatele la ea şi priveşte pe fereastră. Rebecka se lasă să alunece de pe birou. Îşi trage ciorapii şi îşi îndreaptă fusta. Spinarea lui Thomas Söderberg este ca un zid.

— Iartă-mă, spune ea cu voce mică. N-a fost cu intenţie.

— Fii amabilă şi pleacă, spune el răguşit. Pleacă de aici.

Aleargă tot drumul până la apartamentul ei şi al Sannei. Aleargă pe străzi, fără să se uite în jur. E mijlocul lui ianuarie. Gerul înţeapă şi gâtul o doare. E lipicioasă între pulpe.

Uşa se deschide brusc şi în prag se ivi chipul furios al procurorului Carl von Post.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el. Cum nu primi niciun răspuns, se întoarse spre Anna-Maria: Cu ce te ocupi? Sa nu-mi spui că treci prin materialul anchetei preliminare împreună cu ea.

Făcu un semn din cap spre Rebecka.

— Nu e nimic secret, răspunse Anna-Maria calmă. Casetele se găsesc de cumpărat la librăria bisericii. Stăteam puţin de vorbă. Dacă nu te deranjează.

— Aşa, şuieră von Post. Dar acum trebuie să stai de vorbă cu mine! În biroul meu. În cinci minute.

Închise uşa cu o izbitură.

Cele două femei se priviră.

— Jurnalista care te reclamase pentru brutalitate şi-a retras plângerea, zise Anna-Maria.

Spuse asta ca într-o doară. Ca pentru a demonstra că schimbase direcţia şi că ceea ce-i spunea acum n-avea nicio legatură cu Carl von Post. Dar mesajul îşi atinse ţinta.

De asta e furios ca dracu', gândi Rebecka.

— Femeia a spus că a alunecat şi că în niciun caz intenţia ta nu putea fi s-o faci să cadă, continua Anna-Maria ridicându-se încet. Trebuie să plec. Voiai să discuţi ceva anume cu mine?

Gândurile alergau prin mintea Rebeckăi. De la Måns, care trebuie să fi discutat cu jurnalista, la Biblia lui Viktor.

— Biblia, îi spuse ea Annei-Maria. Biblia lui Viktor, o aveţi aici sau...

— Nu, n-au terminat cu ea cei de la Linköping. Or s-o păstreze o vreme. De ce?

— Aş vrea să mă uit în ea, dacă e posibil. Ar putea face nişte copii acolo, la ei? Nu toate paginile, desigur, dar toate cele pe

care se află însemnări. Şi copii după toate bucăţile de hârtie, după vederi şi altele de felul ăsta.

— Sigur, spuse Anna-Maria gânditoare. Se poate, desigur. În schimb, aş vrea să-mi povesteşti şi mie despre membrii bisericii, dacă am întrebări.

— Atâta vreme cât n-o priveşte pe Sanna, zise Rebecka privindu-şi ceasul.

Era timpul să se ducă după Sara şi Lova. Îşi luă rămas-bun de la Anna-Maria, dar înainte să iasă, se lăsă să cadă pe canapeaua de lângă recepţie, scoase computerul şi-l cuplă la telefonul mobil. Tastă adresa de e-mail a Mariei Taube şi scrise:

„Buna, Maria.

Sunt sigură că ai vreun admirator la Impozite. Poţi să-l rogi să verifice pentru mine câteva persoane fizice şi o fundaţie nonprofit?"

Trimise e-mailul şi, înainte să se deconecteze, îi apăru răspunsul pe ecran:

„Bună, scumpo. Pot să-l rog să caute chestii doar dacă nu sunt informaţii clasificate. M."

Tocmai asta era ideea, îşi spuse Rebecka dezamăgită şi se deconectă. Informaţii care nu sunt secrete pot obţine şi singură.

Tocmai închisese computerul, când sună telefonul. Era Maria Taube.

— Nu eşti aşa de isteaţă cum se crede, spuse ea.

— Ce? făcu Rebecka uimită.

— Nu înţelegi că toate e-mailurile pe care le primesc la birou sunt controlate? Patronul poate căuta pe server toate mesajele primite şi trimise. Vrei ca asociaţii să ştie că m-ai rugat să pescuiesc materiale secrete de la Serviciul de impozite? Crezi că îmi convine chestia asta?

— Nu, răspunse Rebecka supusă.

— Ce vrei să afli?

Rebecka îşi adună gândurile şi turui grăbită:

— Roagă-l să intre în LT şi CT şi să vadă...

— Aşteaptă să scriu, spuse Maria. LT şi CT, ce e asta?

— Sistemul de tranzacţii local şi central. Roagă-l să verifice parohia Izvorul Puterii şi pastorii care sunt angajaţi acolo. Thomas Söderberg, Vesa Larsson şi Gunnar Isaksson. Roagă-l să facă nişte cercetări şi în privinţa lui Viktor Strandgård. Vreau să am datele din contabilitatea bisericii. Şi aş vrea să aflu un pic despre situaţia financiară a lui Viktor şi a pastorilor. Venituri, cât a luat şi de la cine. Proprietăţi. Acţiuni. Avere, în general.

— OK, spuse Maria notând.

— Încă un lucru. Poţi să intri în arhiva PRV[19] şi să verifici organizaţia din jurul parohiei? Netul merge prea încet prin telefonul mobil. Vezi dacă Izvorul Puterii posedă acţiuni în vreo firmă care nu e înscrisă la bursă sau în vreo companie comercială — ceva de genul ăsta. Verifică-i pe pastori şi pe Viktor.

— Pot întreba de ce?

— Nu ştiu, spuse Rebecka. O idee, doar. Să fac şi eu ceva, dacă tot stau aici şi bat din picioare pe loc.

— Cum se numeşte asta în engleză? spuse Maria. *Shake the tree*. Vezi ce cade. Cam aşa ceva?

— Poate, spuse Rebecka.

Afară începuse deja să se întunece. Rebecka îi dădu drumul lui Tjapp afară din maşină. Câinele alergă spre un troian de zăpadă, lăsându-se pe vine. Felinarele de pe stradă se aprinseseră şi lumina cădea pe o hârtie pătrată, albă care se prinsese în ştergătorul de parbriz al maşinii. Mai întâi, Rebecka îşi închipui că era o amendă, apoi văzu că numele ei era scris cu litere de tipar groase pe un plic. O lăsă pe Tjapp să urce pe locul pasagerului, se urcă şi ea şi deschise plicul. Acesta conţinea un mesaj. Scris de mână, cu litere mari. Scrisul era stângaci şi lăbărţat. Ca şi cum cel care scrisese ar fi avut mănuşi sau ar fi scris cu cealaltă mână.

---

[19] Patent-och Registreringverket: Oficiul de înregistrare a patentelor şi a firmelor.

„Dacă îi spun celui necredincios «Trebuie să MORI» şi tu nu-l avertizezi, dacă nu spui nimic ca să-i atragi atenţia necredinciosului asupra drumului său plin de necredinţă, ca să-i salvezi astfel viaţa, atunci el va MURI din greşeala ta, iar pentru SÂNGELE lui vei plăti tu. Însă dacă-i atragi atenţia celui necredincios şi el nu se întoarce de la necredinţa lui şi de la drumul necredinţei, atunci va muri din propria lui vină, iar tu îţi vei salva sufletul.

AI FOST PREVENITĂ!"

Rebecka simţi spaima zvârcolindu-i-se în stomac. I se ridică părul pe ceafă şi pe braţe, dar rezistă impulsului de-a întoarce capul, ca să vadă dacă e urmărită. Mototoli hârtia într-un ghemotoc şi îl lăsă să cadă pe podea, la picioare.

— Haideţi, arătaţi-vă feţele, laşi nenorociţi ce sunteţi, spuse ea cu voce tare când ieşi din parcare.

Tot drumul până la şcoală, nu putu scăpa de senzaţia că cineva o urmăreşte.

Directoarea complexului şcolar — avea şi şcoală primară, şi grădiniţă — o privea pe Rebecka peste birou, având o expresie de ostilitate făţişă. Era o femeie scundă de vreo cincizeci de ani. Părul des era vopsit în negru şi se înălţa asemenea unui coif deasupra feţei pătrate. Ochelarii, de forma ochilor de pisică, atârnau de un şnur înnodat cu un colier făcut din piele, pene şi bucăţi de ceramică.

— Chiar nu înţeleg ce credeţi că trebuie să facă şcoala în această situaţie, spuse ea culegând un fir de păr de pe jacheta cu modele mari.

— V-am explicat doar, zise Rebecka, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Personalul nu trebuie să le lase pe Sara şi Lova să plece cu nimeni altcineva decât cu mine.

Directoarea surâse cu indulgenţă.

— Noi preferăm să nu ne amestecăm în problemele de familie şi i-am explicat deja acest lucru mamei fetelor, Sanna Strandgård.

Rebecka se ridică, aplecându-se peste masă.

— De fapt, puţin îmi pasă daca vrei sau nu, zise ea cu voce ridicată. Datoria ta de director de şcoală e să ai grijă de siguranţa copiilor în timpul orelor, până ce aceştia sunt încredinţaţi părinţilor sau celor răspunzători pentru ei. Dacă nu faci cum îţi spun şi nu instruieşti personalul să-mi încredinţeze doar mie fetele, numele îţi va apărea peste tot în ziare, ca exemplu de iresponsabilitate faţă de copii. Crede-mă, or să se arunce cu toţii asupra ta. Telefonul meu mobil e plin cu mesaje de la jurnalişti care vor să vorbească cu mine despre Sanna Strandgård.

Buzele directoarei erau strânse într-o expresie de nemulţumire.

— Aşa ajungi dacă locuieşti la Stockholm şi lucrezi la un birou fiţos de avocatura?

— Nu, spuse Rebecka pe un ton reţinut. Aşa ajung când am de-a face cu persoane ca dumneata.

Se priviră în tăcere, înainte ca directoarea să cedeze, cu un ridicat din umeri.

— Da, într-adevăr, e greu de spus ce se întâmplă cu copiii ăştia, se răsti ea. Mai întâi, puteau fi luaţi de amândoi bunicii şi de frate. Şi brusc, săptămâna trecută, Sanna Strandgård a dat buzna aici şi mi-a zis că nu trebuie încredinţate nimănui în afara ei, iar acum aflu că nu trebuie încredinţate nimănui în afară de dumneata.

— A spus Sanna săptămâna trecută ca numai ea poate lua fetele? A explicat de ce?

— N-am idee. Ceea ce ştiu e că părinţii ei sunt cele mai amabile persoane pe care le-am întâlnit. Întotdeauna au ajutat-o.

— Da, asta ştii dumneata, spuse Rebecka iritată. Acum, mă duc să iau fetele.

La ora şase seara, Rebecka se afla în bucătăria bunicii ei din Kurravaara. Sivving stătea lângă sobă cu mânecile suflecate şi prăjea carne de ren în tigaia grea, neagră de tuci. Când cartofii au fost îndeajuns de fierţi, vârî mixerul în oala de aluminiu şi îi bătu până ce făcu un piure cu lapte, unt şi două gălbenuşuri. La urmă, presără deasupra sare şi piper. Tjapp şi Bella şedeau ca nişte pudeli dresaţi la picioarele lui, hipnotizate de miresmele plăcute care veneau dinspre sobă. Lova şi Sara stăteau pe o saltea, pe duşumea, şi se uitau la *Bolibomba*[20].

— Am adus casete cu filme, dacă vreţi să vă uitaţi, le spuse Sivving fetelor. „Regele Leu" şi altele. Sunt în pungă.

Rebecka răsfoia distrată într-un număr vechi din *Allers*. În bucătărie era înghesuială, dar atmosfera era plăcută, cu Sivving care se desfăşura în faţa plitei. Le întrebase imediat dacă le era

[20] Emisiune pentru copii transmisă în fiecare seară.

foame şi se oferise să le facă de mâncare, atunci când ea venise pentru a doua oară în ziua aceea să caute cheia. Focul sfârâia vesel în şemineu.

Ceva ciudat s-a întâmplat în familia Strandgård, îşi zise ea. Mâine n-o va lăsa pe Sanna să-i scape aşa uşor.

O privi pe Sara. Sivving nu părea deranjat de tăcerea ei absentă.

Dar n-o să mă agit prea tare, se gândi Rebecka. O s-o iau încet.

— M-am gândit că le trebuie ceva, să-şi petreacă timpul, spuse Sivving, făcând un semn din cap spre fete. Deşi acum copiii par să nu mai ştie cum e să se joace pe afară, cu atâtea filme video şi jocuri pe calculator. Îl ştii pe Manfred, de pe malul celălalt al râului? El mi-a povestit că avea nepoţii în vizită astă-vară. Până la urmă, i-a scos cu forţa afară să se joace. „Vara stai în casă doar dacă plouă cu găleata", le-a zis puştilor. Dar ei n-aveau nicio idee cum să se joace. Stăteau doar acolo, în grădină, pierduţi. După o vreme, i-a văzut cum şedeau în cerc cu mâinile împreunate. Când i-a întrebat ce fac, au răspuns că se rugau la Dumnezeu să plouă cu găleata.

Luă tigaia de pe plită.

— Atenţie la mine, mâncarea e gata!

Puse pe masă carnea, piureul de cartofi şi o cutie în care fusese îngheţată, acum plină cu dulceaţă.

— Da, *herreminjemaika*[21], ce copii! râse el. Manfred a rămas cu gura căscată.

[21] Expresie dialectală, aproximativ „Dumnezeule mare".

Måns Wenngren stătea pe un taburet în holul apartamentului său, ascultând un mesaj de pe robotul telefonului. Era de la Rebecka. Mai avea încă pe el paltonul şi nu aprinsese lumina. Pusese mesajul de trei ori. Asculta vocea ei. Suna diferit. Ca şi cum nu şi-o putea stăpâni. La slujbă, vocea ei era ascultătoare, ca un cățel bine dresat. Nu-i permitea niciodată să alerge după cum simţea sau să dezvăluie ce se petrecea de fapt în interiorul ei.

„Mulţumesc pentru c-ai aranjat chestia cu jurnalista", spunea ea. „Se pare că nu ţi-a trebuit prea mult timp să găseşti un cap de cal[22], sau ai rezolvat treaba în alt fel? Am tot timpul telefonul închis, pentru că sună o grămadă de ziarişti. Dar mă uit la mesaje şi la e-mailuri. Mulţumesc încă o dată. Noapte bună."

Se întreba dacă ea arăta altfel acum. Ca atunci când o întâlnise la recepţie, la ora cinci dimineaţa. El stătuse toată noaptea la o şedinţă, iar ea tocmai sosise. Venise pe jos. Părul îi era ciufulit şi o şuviţă i se prinsese pe obraz. Faţa îi era un pic înroşită de la vântul rece şi ochii strălucitori, aproape veseli. Îşi amintea cât de uimită păruse. Şi aproape jenată. Måns ar fi vrut să se oprească şi să stea puţin de vorbă, dar ea spusese ceva şi se strecurase pe lângă el, în birou.

— Noapte bună, rosti el în apartamentul tăcut.

[22] Aluzie la filmul „Naşul".

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a treia

E trei şi un sfert dimineaţa şi s-a pornit ninsoarea. La început, uşor, apoi tot mai tare. Deasupra perdelei groase de nori se rostogoleşte pe cer, nestăpânită, aurora boreală. Se încolăceşte ca un şarpe. E străpunsă de lumina aştrilor care se întrevăd prin ea.

Kristina Strandgård stă în maşina Volvo gri-metalizat a soţului ei, în garajul de la subsol. E întuneric în garaj. În maşină e aprins doar becul de sus. Kristina are pe ea un halat alb şi papuci în picioare. Mâna stângă i se odihneşte pe genunchi, iar dreapta e încleştată pe cheia maşinii. A rulat câteva preşuri şi le-a înghesuit jos, lângă tocul uşii de la garaj. Uşa care dă spre casă e închisă şi încuiată. Crăpăturile dintre uşă şi cadrul ei sunt lipite cu bandă adezivă.

Ar trebui să plâng, gândeşte ea. Ar trebui sa fiu ca Rahela: „Un strigăt se aude în Ramah, plâns şi jelanie înaltă: Rahela îşi plânge copiii, ea nu se lasă mângâiată, căci ei nu mai sunt". Dar nu simt nimic. În adâncul meu e un fel de hârtie albă, foşnitoare. Eu sunt cea bolnavă în familia noastră. N-am crezut că e aşa, dar eu sunt cea bolnavă.

Vârî cheia în contact. Dar nici acum lacrimile nu vor să vină.

Sanna Strandgård stă în celula ei, cu fruntea lipită de gratiile reci de la fereastra cu geam gros. Priveşte afară, spre poteca

ce duce la faţadele de tablă verde de pe Konduktörsgatan. Sub conul de lumină al unui felinar stă Viktor, în zăpadă. E gol, sub aripile uriaşe, de un alb murdar pe care şi le-a înfăşurat în jurul trupului, pentru a se acoperi un pic. Fulgii cad ca o ploaie de stele peste el. Scânteiază în lumina becului. Nu se topesc când îi ating pielea. El ridică ochii şi priveşte spre Sanna.

— Nu te pot ierta, şopteşte ea şi desenează cu degetul pe geamul ferestrei. Dar iertarea e un miracol care se petrece în inimă. Aşa că, dacă tu mă ierţi, poate...

Închide ochii şi o vede pe Rebecka. Mâinile şi braţele Rebeckăi sunt pline de sânge până la coate. Ea întinde braţele şi ţine o mână deasupra capului Sarei, iar pe cealaltă deasupra capului Lovei, într-un gest protector.

Îmi pare rău, Rebecka, gândeşte Sanna. Dar tu eşti aceea care trebuie s-o faci.

Când ceasul de la primărie bate ora cinci, Kristina Strandgård scoate cheia din contact şi coboară din maşină. Trage afară preşurile de sub poarta garajului. Smulge banda adezivă de la uşă, o face ghem şi o pune în buzunarul halatului. Apoi, urcă în bucătărie şi face un aluat de pâine. În făină pune seminţe de in, căci Olof are digestia cam leneşă.

Miercuri, 19 februarie

Dimineaţa devreme sună telefonul la Anna-Maria Mella.

— Lasă-l să sune, spuse Robert cu glas răguşit.

Dar mâna Annei-Maria, după mulţi ani de obişnuinţă, se întinsese deja, ridicând receptorul.

Era Sven-Erik Stålnacke.

— Eu sunt, spuse el scurt. Respiri greu.

— Tocmai am urcat scara.

— Te-ai uitat afară? A nins al naibii.

— Mda.

— Am primit răspuns de la Linköping. Nicio amprentă pe cuţit. A fost spalat şi şters. Dar este arma crimei. Au găsit urme din sângele lui Viktor Strandgård aproape de plăsele. Şi în chiuveta din bucătăria Sannei Strandgård.

Gânditoare, Anna-Maria plescăi din limbă drept răspuns.

— Von Post a înnebunit. Ştia, desigur, c-o să găsim probe tehnice. M-a sunat la cinci şi jumătate şi a început să urle despre mobiluri şi că trebuie să găsim obiectul contondent cu care tipul a fost lovit în ceafă.

— Păi, are dreptate, răspunse Anna-Maria.

— Crezi că ea a făcut-o? întrebă Sven-Erik.

— Ar fi foarte ciudat dacă ar fi aşa. Dar eu nu sunt psiholog.

— Ciuma are oricum de gând să i-o pună în cârcă.

Anna-Maria pufni, enervată.

— Cum adică să-i pună în cârcă?

— Nu ştiu, răspunse Sven-Erik. O s-o interogheze din nou, asta-i clar. Şi vorbea s-o mute la Luleå, când va fi pusă sub acuzaţie.

— Fir-ar a dracului de treabă! izbucni Anna-Maria. Nu înţelege că nu ţine s-o sperie? Trebuie să aducem aici un specialist, care să vorbească cu ea. De altfel, o să discut şi eu cu Sanna. E inutil să stau doar acolo şi să ascult ce-o întreabă procurorul.

— Fii atentă, o avertiză Sven-Erik. Nu începe s-o interoghezi pe la spatele procurorului, o să iasă mare scandal.

— Trebuie să-mi găsesc un motiv. Mai bine să fiu eu cea care întinde coarda, decât s-o faci tu.

— Când vii? o întrebă Sven-Erik. Ai o tonă de faxuri de la Linköping, de care trebuie să te ocupi. Fetele de la secretariat aleargă de colo-colo ca popândăii. Nu ştiu dacă trebuie înregistrate toate şi sunt furioase pentru că faxul a fost blocat până acum.

— Sunt copii ale Bibliei lui Viktor. Spune-le că nu trebuie înregistrate.

— Prin urmare, când vii? întrebă din nou Sven-Erik.

— Mai durează puţin, răspunse Anna-Maria, evitând un răspuns clar. Robert trebuie să scoată din zăpadă maşina şi aşa mai departe.

— Da, da, zise Sven-Erik. Ne întâlnim când o fi să fie.

Închise.

— Prin urmare, unde rămăseserăm? rânji Anna-Maria privind-l pe Robert.

— Aici, răspunse Robert cu râs în glas.

Era culcat gol sub ea şi îşi trecea mâinile peste burta ei imensă, croindu-şi drum spre sâni.

— Eram exact aici, zise el, făcând cercuri în jurul sfârcurilor brune. Exact aici.

Rebecka Martinsson stătea în curtea din faţa casei bunicii şi dădea jos zăpada de pe maşină cu o maturică. Ninsese mult în timpul nopţii, aşa că era o treabă anevoioasă să cureţe maşina. Transpira sub căciulă. Era încă întuneric şi ningea. O grămadă de zăpadă afânată pe drum şi vizibilitate zero. N-o să fie prea amuzant să conducă până în oraş. În caz că va reuşi să iasă cu maşina din curte. Sara şi Lova stăteau la fereastra bucătăriei şi se uitau la ea. N-avea niciun rost să le lase să stea afară, să se bată cu bulgări de zăpadă, sau să stea în maşină şi să îngheţe. Tjapp dădea o raită în jurul casei şi nu se vedea. Telefonul mobil începu să sune şi ea răspunse nerăbdătoare, punându-şi căştile:

— Rebecka.

Era Maria Taube.

— Alo, zise aceasta veselă. Aşadar, răspunzi la telefon. Mă aşteptam să vorbesc cu robotul.

— Tocmai l-am sunat pe vecinul meu şi l-am rugat să mă ajute să ies din curte cu maşina, zise Rebecka gâfâind. Fetele trebuie să ajungă la şcoală şi la grădiniţă şi ninge cum n-ai mai văzut. Nu pot să scot maşina din curte.

— „Fetele trebuie să meargă la grădiniţă", o imită Maria Taube. Sigur vorbesc cu Rebecka Martinsson? Pari mai curând o mamă copleşită de evenimente. Un picior la grădiniţă, altul la slujbă şi, slavă Domnului! Curând e vineri, aşa că poţi să te relaxezi cu o punga de chipsuri şi un pahar de vin, uitându-te la „Parada vedetelor".

Rebecka izbucni în râs. Prin ninsoare apărură Tjapp şi Bella, luându-se la întrecere. Zapada zbura în jurul lor. Bella ajunse

prima. Zăpada era un handicap mare pentru Ijapp, cu picioarele ei scurte. Sivving era probabil pe drum.

— Am primit informaţiile pe care le voiai despre parohia aia. Şi i-am promis lui Johan Dahlström o cină drept mulţumire, aşa că acum îmi eşti datoare cu o ieşire sau ceva de genul ăsta. S-ar putea să am nevoie să merg la Sturehof, să mă mai vadă lumea.

— Pare un târg bun pentru tine, zise Rebecka, respirând greu, în vreme ce trecea măturica peste capotă. În primul rând, Johan al tău o să insiste să te invite la o cină de mulţumire şi pe urmă, o să te invit eu la cârciumă, ca să te distrezi.

— Nu e Johan al meu. Fii drăguţă şi recunoscătoare, altfel nu primeşti nicio informaţie.

— Sunt drăguţă şi recunoscătoare, spuse Rebecka supusă. Acum, povesteşte-mi.

— OK, mi-a spus că parohia a bifat pe foaia de impozit doar rubrica „venituri neimpozabile".

— La dracu', făcu Rebecka.

— Nu m-am ocupat niciodată de organizaţii nonprofit, fundaţii sau altele de genul ăsta. Ce înseamnă asta? întrebă Maria.

— Că e o organizaţie nonprofit, care nu e obligată la impozit pe venit sau pe profit. Aşa că nu dau nicio declaraţie la Fisc şi nu fac niciun raport de contabilitate. Nu le poate fi controlată activitatea financiară.

— În ceea ce-l priveşte pe Viktor Strandgård, avea un salariu foarte modest de la parohie. Johan a verificat ultimii doi ani. Niciun alt venit. Fără avere. Fără proprietăţi sau acţiuni.

Sivving traversa curtea, venind spre ea. Avea o căciulă de blană peste ochi şi trăgea după el o sapă pentru zăpadă. Câinii îi ieşiră în întâmpinare şi începură să alerge jucăuşi în jurul picioarelor lui. Rebecka îi făcu semn cu mâna, dar el privea spre deal şi n-o văzu.

— Pastorii iau patruzeci şi cinci de mii de coroane pe lună.

— Grozav de bine pentru nişte pastori.

— Thomas Söderberg are un portofoliu destul de mare de acţiuni, cam jumătate de milion. Şi are nişte teren undeva în Varmdö.

— Varmdö, lângă Stockholm? întrebă Rebecka.

— Da, valoare impozabilă, patru sute douăzeci. Dar poate valora oricât. Valoarea impozabilă pe casa lui Vesa Larsson e 1,2 milioane. A fost construită destul de recent. Valoarea a fost stabilită anul trecut, într-un regim special. Are un împrumut de mai bine de un milion. Probabil, pentru casă.

— Şi Gunnar Isaksson? întrebă Rebecka.

— Nimic special. Câteva obligaţii, ceva bani strânşi la bancă.

— OK, spuse Rebecka. Şi în rest, cum e cu parohia? Este proprietara vreunei firme sau ceva de genul ăsta?

Sivving îşi făcu apariţia în spatele Rebeckăi.

— Alo! strigă el. Vorbeşti singură?

— Aşteaptă un pic! îi spuse Rebecka Mariei.

Se întoarse spre Sivving. I se zărea doar un pic din faţă, deasupra fularului. Peste căciula de piele se formase deja un con mic de zăpadă.

— Vorbesc la telefon, spuse ea făcând semn spre firul de la cască. Nu reuşesc să scot maşina. Roata se învârte în gol când încerc să pornesc motorul.

— Vorbeşti la telefon în sârma aia? întrebă el. Dumnezeule, în curând o să-ţi planteze un telefon direct în cap în clipa în care vii pe lume. Tu vezi-ţi de treabă, şi eu o să curăţ zapada.

Începu să tragă cu lopata în faţa maşinii.

— Alo, spuse Rebecka în telefon.

— Sunt aici, răspunse Maria. Parohia nu are nicio posesiune, dar am cercetat pastorii şi familiile lor. Soţiile pastorilor sunt coproprietare într-o societate comerciala. ViktoryPrint HB.

— Te-ai uitat şi la asta?

— Nu, dar situaţia financiară în cazul ăsta e publică, aşa că poţi trece şi tu pe la Fisc. Nu voiam să-l întreb din nou pe Johan. N-ar fi prea bucuros sa fie obligat să ceara informaţii de la o altă reţea de tranzacţii a secţiei financiare.

— Mii de mulţumiri, spuse Rebecka. Acum trebuie să-l ajut pe Sivving la săpat. Te sun eu.

— Ai grijă, spuse Maria, închizând telefonul.

Sanna Strandgård ieşea lent din noapte. Pornea la drum. Se strecura pe fereastra de sticlă groasă şi prin uşa grea de oţel şi lăsa locul zilei neînduplecate. Avea să mai treaca un timp înainte să se facă lumină afară. Strălucirea palida a becurilor se furişa pe fereastră şi se aşternea ca o umbră sub tavan. Sanna rămase nemişcată pe patul îngust.

Încă un moment, se rugă ea, dar somnul milostiv plecase.

Îşi simţea faţa amorţită. Îşi strecură mâna afară de sub pătura şi îşi pipăi buzele. Prefă-te că mâna e părul moale al Sarei. Îşi aminti de mireasma Lovei. Încă mai mirosea ca un prunc, deşi începea să fie fetiţă mare. Trupul se relaxă, cufundându-se în amintiri. Dormitorul de acasă, din apartamentul lor. Toate patru în pat. Lova, cu braţele în jurul gâtului ei, Sara, ghemuită la spate. Şi Tjapp peste picioarele Sarei. Labuţele negre care aleargă în somn. Totul îi era tatuat pe piele, săpat în palme şi pe buze. Orice s-ar întâmpla, trupul îşi va aminti.

Rebecka, se gândi ea. N-o să le pierd. Rebecka va aranja totul. N-am să plâng. Nu foloseşte la nimic.

O oră mai târziu, uşa celulei se deschidea cu grijă. Prin crăpătură se strecură o rază de lumină şi cineva şopti:

— Te-ai trezit?

Era Anna-Maria Mella. Poliţista cu coada lungă pe spate şi pântece mare.

Sanna răspunse şi chipul Annei-Maria se arătă în cadrul uşii.

— Voiam să văd dacă doreşti micul dejun. Ceai şi sendvişuri?

Sanna îi mulţumi şi Anna-Maria dispăru. Lăsă uşa celulei deschisă.

De pe culoar, Sanna auzi vocea resemnată a paznicului:

— La dracu', Mella!

Şi apoi o auzi pe Anna-Maria răspunzând:

— Ah, termină! Ce crezi c-o să facă? O să evadeze prin uşa de siguranţă?

Ea e cu siguranţă o mamă bună, gândi Sanna. Una dintre cele care lasă uşa întredeschisă, încât copilul s-o poată auzi foindu-se prin bucătărie. Care lasă lampa aprinsă atunci când copilului îi e frică de întuneric.

După o vreme, Anna-Maria Mella se întoarse cu două sendvişuri cu castravete într-o mână şi o ceaşcă cu ceai în cealaltă. Avea un dosar sub braţ şi închise uşa cu piciorul. Ceaşca avea buza spartă şi cândva aparţinuse „Celei mai bune bunici din lume".

— Uau, spuse Sanna recunoscătoare şi se ridică. Credeam că la închisoare se trăieşte cu pâine şi apă.

— Aici ai apa şi aici e pâinea, râse Anna-Maria. Pot să mă aşez?

Sanna făcu un gest de invitaţie spre picioarele patului şi Anna-Maria se aşeză. Puse dosarul pe podea.

— A coborât, spuse Sanna printre sorbituri şi făcu un semn din cap spre burta Annei-Maria. Mai e puţin.

— Da, zâmbi Anna-Maria.

Un moment, între ele se lăsă tăcerea. Sanna îşi mânca sendvişurile cu îmbucături mici. Castravetele îi pocnea în dinţi. Anna-Maria privea pe fereastră ninsoarea deasă.

— Uciderea fratelui tău a fost, cum să spun eu, ceva religios, zise ea gânditoare. Într-un fel, un ritual.

Sanna se opri din mestecat. Bucata de sendviş îi rămase ca un boţ în gură.

— Ochii scoşi, mâinile tăiate, rănile multiple, continuă Anna-Maria. Locul unde zăcea trupul. La mijlocul culoarului spre altar. Şi niciun semn că ar fi avut loc vreo confruntare violentă.

— Ca un miel de jertfă, spuse Sanna încet.

— Exact, aprobă Anna-Maria. Şi îmi vine în minte un citat din Biblie: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte".

— E din cărţile lui Moise, spuse Sanna întinzându-se după Biblia care se afla pe podea, lângă patul ei.

Căută un moment, apoi citi cu glas tare:

— „...să nu-l cruţe ochiul tău, ci să ceri suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte....“[23]

Făcu o pauză şi mai întâi citi în gând, pentru sine, înainte să continue:

— „...mână pentru mână, picior pentru picior. Cu răul pe care-l va face cineva aproapelui său, cu acesta trebuie să i se plătească.“

— Cine voia să se răzbune pe el? întrebă Anna-Maria.

Sanna nu răspunse, ci continuă să răsfoiască prin Biblie, aparent la întâmplare.

— Oamenilor li se scot adesea ochii în Vechiul Testament, spuse ea. Filisteenii îi scot ochii lui Samson. Amoniţii oferă pacea celor asediaţi în Jubes cu condiţia să le scoată ochii la toţi.

Tăcu în clipa când uşa se deschise şi paznicul se înfăţişă cu Rebecka Martinsson în urma lui. Părul îi atârna pe umeri în şuviţe ude. Rimelul i se scursese sub ochi. Nasul era un robinet roşu care picura furios.

— Bună dimineaţa, spuse, holbându-se acră la cele două femei zâmbitoare de pe pat. Nu mă întrebaţi!

Paznicul dispăru şi Rebecka rămase în picioare în cadrul uşii.

— Aveţi reculegerea de dimineaţă? întrebă ea.

— Vorbeam despre ochi scoşi în Biblie, spuse Sanna.

— „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte“, de exemplu, completă Anna-Maria.

— Mda, spuse Rebecka. Şi mai e pasajul acela într-una din evanghelii: „Dacă ochiul tău te ispiteşte“ şi aşa mai departe...

Sanna răsfoi în Biblie:

— E în Marcu, spuse ea. Aici, Marcu 9:43 şi mai departe. „Şi de te sminteşte mâna ta, tai-o, că mai bine îţi este ţie să intri ciung în viaţă, decât având amândouă mâinile să te duci în gheena, în focul cel nestins. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge. Şi dacă te sminteşte piciorul tău, taie-l, că mai bine îţi este ţie să intri şchiop în viaţă, decât având amândouă picioarele să fii

[23] Biblia, Buc. 1968, Deuteronul, 19, 21.

azvârlit în gheena, în focul cel nestins. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge. Şi de te sminteşte ochiul tău, scoate-l, că mai bine îţi este ţie cu un singur ochi să intri în împărăţia lui Dumnezeu, decât având amândoi ochii să fii aruncat în gheena focului. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge."[24]

— Vai! spuse Anna-Maria cu patos.

— De ce aţi început să vorbiţi despre asta? întrebă Rebecka scoţându-şi haina.

Sanna lăsă deoparte Biblia.

— Anna-Maria spunea că uciderea lui Viktor îi pare un act ritualic, răspunse ea.

În mica încăpere se lăsă o tăcere plină de tensiune. Rebecka o cercetă pe Anna-Maria Mella cu o mină posomorâtă.

— Nu sunt de acord să vorbeşti cu Sanna despre crimă fara să fiu şi eu de faţă, spuse pe un ton tăios.

Anna-Maria se aplecă anevoie în faţă, luând dosarul de pe podea. Se ridică apoi privind-o fix pe Rebecka.

— N-a fost ceva plănuit, spuse ea. S-a întâmplat pur şi simplu. Vă conduc în camera de interogatoriu. Rebecka, tu poţi să rogi paznicul s-o conducă pe Sanna la duş şi, când sunteţi gata, ne întâlnim în camera de interogatoriu, peste 40 de minute.

Îi întinse dosarul Rebeckăi.

— Uite, spuse ea cu un surás împăciuitor. Copiile după Biblia lui Viktor pe care le voiai. Sper din toată inima să avem o colaborare plăcută.

Unu la zero pentru tine, gândi Rebecka atunci când Anna-Maria plecă înaintea lor spre camera de interogatoriu.

Când rămaseră singure, Rebecka se lăsă să cadă pe un scaun şi se uită fix la Sanna, care stătea în faţa ferestrei, privind ninsoarea.

— Cine ar fi putut pune arma crimei în apartamentul tău? întrebă ea.

— Nu-mi vine nimeni în minte, răspunse Sanna. Şi nu ştiu mai multe azi decât ştiam ieri. Dormeam. Viktor stătea lângă

[24] Id, Marcu 9, 43-48.

patul meu. Am luat-o pe Lova în saniuţă şi pe Sara de mână şi ne-am dus la biserică. Acolo zăcea el.

Tăcură. Rebecka deschise dosarul pe care-l primise de la Anna-Maria. Prima foaie era copia textului de pe o carte poştală. Nu avea niciun timbru. Rebecka privi atentă scrisul. Simţi cum o trec fiorii. Era acelaşi scris de pe hârtia pe care o găsise pe parbrizul maşinii. Neglijent. Ca şi cum cel care o scrisese ar fi purtat mănuşi sau ar fi folosit mâna greşită. Citi:

„Ce am făcut noi nu este greşit în ochii Domnului. Te iubesc."

— Ce-i asta? întrebă Sanna îngrozită, văzând cum Rebeckăi îi dispărea culoarea din obraji.

Nu pot spune nimic despre bucata de hârtie de pe parbriz, gândi Rebecka. O să-şi iasă din minţi de îngrijorare. O să fie speriată de moarte să nu li se întâmple ceva fetelor.

— Nimic, răspunse ea, dar ascultă ce scrie.

Citi cu glas tare textul de pe cartea poştală.

— Cine îl iubea pe Viktor, Sanna? întrebă ea.

Sanna lăsă privirea în pământ.

— Nu ştiu, răspunse. O grămadă de oameni.

— Tu chiar nu ştii nimic, spuse Rebecka iritată.

Se simţea tulburată. Era ceva ce nu se potrivea, dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

— Erai certată cu Viktor când a murit? întrebă ea. De ce nu trebuia ca el şi părinţii să mai ia fetele de la şcoală?

— Dar ţi-am explicat, zise Sanna nerăbdătoare. Viktor le-ar fi lăsat la mama şi la tata.

Rebecka rămase tăcută, privind pe fereastră. Se gândea la Patrik Mattsson. Pe filmul video cu slujba religioasă, el îi luase mâinile lui Viktor. Iar acesta se smulsese.

— Acum trebuie să fac duş, dacă vreau să ajung la timp la interogatoriu, spuse Sanna.

Rebecka aprobă cu un aer absent.

Am să vorbesc cu Patrik Mattsson, îşi spuse ea.

Cu o tresărire, fu smulsă din gânduri de apariţia Sannei; aceasta o mângâie grăbit pe păr.

— Te iubesc, Rebecka, spuse ea cu blândeţe. Sora mea cea mai iubită.

Da, ce mă mai iubesc cu toţii, gândi Rebecka. Mint, înşală şi te halesc la micul dejun din dragoste curată.

Rebecka şi Sanna stau la masa din bucătărie. Sara e într-un sacko[25] în camera de zi şi ascultă Jojje Wadenius. E ritualul ei de dimineaţa. Terci de ovaz şi Jojje, vârâtă în sacko. În bucătărie, radioul e pus pe P1. Steaua de Crăciun portocalie mai atârnă încă la fereastră, deşi e februarie. Dar uneori simţi nevoia să mai păstrezi un pic din podoabele şi lumina Crăciunului, ca să rezişti până la sfârşitul iernii. Sanna stă în picioare lângă aragaz şi face sendvişuri. Filtrul de cafea bolboroseşte o ultimă oară, apoi rămâne tăcut. Ea toarnă cafeaua în două ceşti şi le pune pe masă.

Greaţa năvăleşte în trupul Rebeckăi, ca un val puternic. Se scoală în graba de la masa şi se repede la toaletă. N-apucă să ridice capacul cum trebuie. Cea mai mare parte din vomă ajunge pe capac şi pe podea.

Sanna vine după ea. Stă în uşa toaletei în halatul ei de pluş verde scămoşat şi o priveşte cu ochi neliniştiţi. Rebecka îşi şterge un fir de salivă şi vomă din colţul gurii cu dosul palmei. Când întoarce faţa spre Sanna, vede că aceasta a priceput.

— Cine e? întreabă ea. Viktor?

— Are dreptul să ştie, spune Sanna.

Stau din nou la masa din bucătărie. Cafeaua a fost dată deoparte.

— De ce? întreabă Rebecka aspru.

Se simte ca prinsă într-o cuşcă de sticlă groasă. De mult se simte aşa. Corpul i se trezeşte cu mult înainte de a se trezi ea, dimineaţa. Gura se deschide pentru pariuţa de dinţi. Mâinile fac patul. Picioarele pornesc spre şcoala Hjalmar Lundbohm. Uneori rămâne în mijlocul străzii şi se întreabă dacă e sâmbătă. Dacă trebuie să se mai ducă la şcoală. Dar e ciudat. Picioarele au întotdeauna dreptate. Ajunge în sala de clasă care trebuie, în ziua potrivită şi la ora exactă. Corpul se descurcă bine fără ea. A evitat biserica. A dat vina

[25] Rucsac de purtat copiii mici.

pe toceală şi gripă şi o vizită la bunica în Kurravaara. Şi Thomas Söderberg n-a întrebat de ea şi n-a telefonat.

— Pentru că e copilul lui, spune Sanna. Oricum, o să înţeleagă asta. Vreau să spun, peste câteva luni se va vedea.

— Nu, spune Rebecka pe un ton alb. N-o să se vadă.

Vede cum înţelesul a ceea ce tocmai a spus a pătruns în mintea Sannei.

— Nu, Rebecka, spune ea, scuturând din cap.

Lacrimile îi urcă în ochi şi caută mâna Rebeckăi, dar aceasta se ridică, îşi pune pantofii şi geaca de puf.

— Eu te iubesc, Rebecka, o implora Sanna. Nu înţelegi că este un dar... Am să te ajut să...

Tace, văzând privirea dispreţuitoare a Rebeckăi.

— Ştiu, spune ea cu glas scăzut. Tu crezi că nu sunt în stare să mă îngrijesc nici măcar de mine şi de Sara.

Sanna îşi îngroapă faţa în palme şi începe să plângă nestăpânit.

Rebecka se ridică şi părăseşte apartamentul. Clocoteşte de furie. Mâinile i se încleştează în manuşi. Se simte ca şi cum ar vrea să ucidă pe cineva. Pe oricine.

După ce Rebecka pleacă, Sanna ridică receptorul şi formează un număr. Răspunde soţia lui Thomas Söderberg, Maja.

Patrik Mattsson fu trezit la unsprezece şi un sfert de sunetul unei chei care se răsucea în uşa apartamentului său. Apoi auzi vocea mamei lui. Fragilă ca gheaţa primăvara. Îi striga numele şi a auzit-o trecând prin hol, pe lângă toaleta unde zăcea el. Se opri la uşa livingului şi strigă din nou. După un moment, bătu la uşa toaletei.

— Hei! Patrik!

Trebuie sa răspund, îşi zise el.

Se mişcă un pic şi simţi plăcile de gresie răcoroase de sub obraji. Probabil că în cele din urmă adormise. Ghemuit, ca un fetus. Avea hainele pe el.

Vocea mamei, din nou. Ciocănituri stăruitoare în uşă.

— Alo, Patrik, deschide uşa, te rog! Te simţi bine?

Nu, nu mă simt bine, gândi el. Niciodată nu mă voi mai simţi bine.

Buzele lui formau numele. Dar niciun sunet nu-i ieşea de pe ele.

Viktor, Viktor. Viktor.

Acum, ea zgâlţâia clanţa.

— Patrik, deschide imediat sau chem poliţia, să vină să spargă uşa.

Dumnezeule. Se ridică în genunchi. Capul îi huruia ca o bormaşină. Îl durea şoldul care se aflase pe podeaua dură de gresie.

— Vin, mormăi el. M-am... m-am simţit cam rău. Aşteaptă.

Ea se dădu înapoi, când Patrik deschise uşa.

— În ce hal arăţi! exclamă femeia. Eşti bolnav?

— Da, îi răspunse el.

— Să sun şi să le spun că rămâi acasă?

— Nu, trebuie să mă duc.

Privi ceasul.

Ea îl urmă în camera de zi. Ghivece zăceau sfărâmate pe duşumea. Covorul era îngrămădit într-un colţ. Unul dintre fotolii era răsturnat.

— Ce s-a întâmplat aici? întreba femeia cu glas stins.

Patrik se întoarse spre ea, cuprinzând-o de după umeri.

— Eu am fost, mamă. Dar nu trebuie să fii îngrijorată. Mă simt mai bine acum.

Ea făcu un semn din cap drept răspuns, dar Patrik putea vedea că plânsul nu era departe. Se întoarse cu spatele.

— Trebuie să plec la cultura de ciuperci, spuse.

— Rămân aici şi fac curăţenie, zise atunci mama din spatele lui, aplecându-se să culeagă un pahar de pe podea.

Patrik Mattsson încercă să protesteze faţă de grija ei supusă.

— Nu, mamă, nu e nevoie, spuse.

— De dragul meu, şopti ea, încercând să-i prindă privirea.

Buza de sus i se ridicase, într-o încercare de a-şi reţine plânsul.

— Ştiu că nu vrei să-mi spui despre ce e vorba, continuă ea. Dar dacă o să fac curat...

Înghiţi în sec.

— ...o să însemne că fac ceva pentru tine, îşi încheie ea fraza.

Patrik îşi lăsă umerii să-i cadă şi apoi se sili s-o îmbrăţişeze grăbit.

— OK, spuse. Eşti foarte drăguţă.

Şi fugi pe uşa.

Se aşeză în Golful său şi răsuci cheia în contact. Lăsă motorul să se ambaleze cu ambreiajul apăsat, ca să-şi alunge gândurile.

Să nu plângi acum, îşi porunci.

Potrivi oglinda retrovizoare, cercetându-şi faţa. Ochii îi erau umflaţi. Părul îi atârna în şuviţe obosite pe cap. Scoase un râs scurt, lipsit de veselie. Semăna mai curând cu o tuse. Apoi, întoarse oglinda cu un gest brusc.

Nu mă voi mai gândi niciodată la el, îşi spuse. Niciodată.

Ieşi derapând pe Gruvvägen şi acceleră pe panta dinspre Lappgatan. Trebuia să conducă aproape din amintire, prin viscol nu vedea nimic. Drumul fusese curăţat cu plugul de dimineaţă, dar de atunci mai ninsese încă şi zăpada moale aluneca înşelător sub cauciucuri. Apăsă mai tare pe acceleraţie. Din când în când una dintre roţi se învârtea în gol şi automobilul derapa pe sens opus. N-avea nicio importanţă.

La intersecţia cu Lappgatan nu avu nicio şansă, maşina alunecă neajutorată pe partea cealaltă a drumului. Cu coada ochiului văzu o femeie care trăgea o săniuţă în care se afla un copil. Reuşi să salte săniuţa peste troian, ridicând apoi braţul după el. Probabil, îi arăta degetul. După ce trecu de capela laestadiană[26], starea drumului se schimbă. Zăpada fusese presată sub greutatea maşinilor, dar se formaseră şanţuri şi maşina lui Patrik se hotărî să meargă după bunul ei plac. Pe urmă, Patrik nu mai fu în stare să-şi aducă aminte cum se descurcase la intersecţia dintre Gruvvägen şi Hjalmar Lundbohmvägen. Se oprise oare la stop?

Jos, lângă mină, trecu pe lângă ghereta paznicului, făcându-i un semn cu mâna. Paznicul era cufundat în ziarul său şi nici nu ridică privirea. Patrik se opri la bariera din faţa tunelului care ducea jos, în mină. Trupul îi tremura. Degetele nu voiau să-l asculte când căută după o ţigară în buzunarul hainei. Se simţea golit pe dinăuntru. Era bine. Ultimele cinci minute nu se gândise nicio singură dată la Viktor Strandgård. Trase adânc în piept fumul.

Ia-o încet, şopti el încurajator, ia-o încet.

Poate că ar fi trebuit să rămână acasă. Dar, să stea închis în apartament toată ziua!... Atunci chiar că s-ar fi aruncat de la balcon.

Ah, glumeşti, se luă el în râs. Ca şi cum ai îndrăzni s-o faci... Să spargi ceşti şi să arunci cu ghivece — doar de atâta eşti în stare.

---

[26] Biserica mişcării laestadiene. Laestadianismul este o sectă de sorginte luterană, numită aşa după predicatorul Lars Levi Laestadius, întemeietorul ei. Are o mare răspândire mai ales în nordul Suediei, în Laponia.

Coborî geamul şi întinse mâna, ca să insereze permisul în fanta aparatului.

O mână îi prinse încheietura şi el tresări atât de violent, că scrumul de ţigară îi căzu pe genunchi. Mai întâi, nu înţelese cine era şi i se strânse stomacul de frică. Apoi, un chip cunoscut îi apăru în faţă.

— Rebecka Martinsson, spuse el.

Zăpada cădea pe părul ei negru, fulgii i se topeau pe nas.

— Vreau să vorbesc cu tine, zise ea.

Patrik făcu un semn spre scaunul pasagerului.

— Hai înăuntru, atunci.

Rebecka avu un moment de şovăială. Se gândea la biletul pe care cineva îl pusese pe parbrizul maşinii ei. „Trebuie să mori" şi „ai fost avertizată".

— *It's now or never*, cum spune The King, zise Patrik Mattsson, şi se aplecă peste locul pasagerului, ca să deschidă uşa.

Rebecka privi drumul care ducea în mină. O gaură neagră jos, în subteran.

— OK, dar am câinele în maşină, trebuie să fiu înapoi într-o oră.

Înconjură maşina, se aşeză pe locul din faţă şi trase portiera după ea.

Nimeni nu ştie unde sunt, gândi, atunci când Patrik Mattsson introduse cartela în fantă şi bariera de la intrarea în mină se ridică lent.

Dădu drumul la ambreiaj şi coborâră în mină.

În faţa lor, străluceau reflexe pe pereţii minei şi în spate se închidea întunericul compact, ca o perdea de mătase neagră.

Rebecka încercă să vorbească. Era ca şi cum ar fi tras de lesa unui câine care se opunea.

— Mi se înfundă urechile, de ce oare?

— Diferenţa de altitudine.

— Cât de jos o să coborâm?

— 540 de metri.

— Aşadar, te-ai făcut cultivator de ciuperci?

Niciun răspuns.

— Shiitake, de fapt n-am mâncat niciodată. Eşti doar tu sau...

— Nu.

— Prin urmare, sunteţi mai mulţi? Acum sunt mai mulţi, acolo, jos?

Niciun răspuns. Maşina mergea repede, tot mai jos.

Patrik Mattsson parcă în faţa unui atelier subteran. Nu exista nicio uşă, doar o deschizătură largă, în munte. Acolo înăuntru, Rebecka văzu bărbaţi în salopete şi purtând căşti de protecţie. Aveau unelte în mâini. Bormaşini monstruoase de la Atlas Copco aşteptau la rând să fie reparate.

— Pe aici, spuse Patrik Mattsson, luând-o din loc.

Rebecka l-a urmat, privind oamenii din atelier şi dorindu-şi ca vreunul dintre ei să se întoarcă şi s-o vadă.

Muntele negru străvechi se ridica de amândouă părţile. Ici, colo din peretele stâncii curgea apă, colorându-l în verde.

— E cuprul care se înverzeşte din cauza apei, îi explică Patrik atunci când Rebecka îl întrebă despre fenomenul acela ciudat.

El stinse ţigara sub talpă şi deschise o uşă grea de metal din perete.

— Credeam că fumatul e interzis aici, jos, spuse Rebecka.

— De ce? întrebă Patrik. Nu există gaze explozive sau ceva de genul ăsta.

Ea râse.

— Ce bine! Atunci, te poţi ascunde aici, la cinci sute de metri sub pământ, să fumezi pe ascuns.

Patrik ţinea uşa grea şi întinse o mână cu palma în sus, semn că ea trebuia să treacă prima.

— N-am înţeles niciodată lista aceea de păcate despre care vorbeşte biserica liberă, spuse Rebecka răsucindu-se spre el, pentru a nu-l avea în spate, atunci când intrară. Să nu fumezi. Să nu bei alcool. Să nu mergi la discotecă. De unde le-au scos pe toate? Lăcomia şi refuzul de a împărţi cu cel în nevoie, păcatele despre care se vorbeşte cu adevărat în Biblie se trec sub tăcere.

Uşa se închise în spatele lor. Patrik aprinse lumina. Încăperea arăta ca un buncăr mare. Din tavan atârnau rafturi de metal. Pe ele erau un fel de cârnaţi mari împachetaţi în plastic sau un fel de buşteni rotunzi.

Rebecka întrebă ce erau şi Patrik Mattsson îi explică:

— Rumeguş de lemn de anin împachetat în plastic. Au fost injectaţi cu spori. După ce stau o vreme, se scoate plasticul şi se netezesc un pic cu mâna. Apoi încep să crească şi după cinci zile culegi ciupercile.

Dispăru după o draperie mare de plastic din cealaltă parte a încăperii. După o vreme, se întoarse cu mai mulţi butuci din rumeguş plini de ciuperci shiitake. Îi aşeză pe o masă şi începu să adune ciupercile cu amândouă mâinile. Apoi, le aruncă într-o cutie de carton. Mirosul de ciuperci şi de lemn umed se răspândi în încăpere.

— Temperatura e foarte potrivită aici, jos, spuse. Şi lumina se schimbă automat, astfel încât nopţile şi zilele sunt foarte scurte. Şi acum, Rebecka, conversaţia s-a terminat. Ce vrei?

— Vreau să vorbim despre Viktor.

El o cercetă cu privirea lipsită de expresie. Rebecka simţi că ar fi trebuit să se îmbrace mai simplu. Acum, stăteau aici, fiecare pe planeta lui şi trebuia să încerce să vorbească. Ea, în blestematul de palton elegant şi cu mănuşi subţiri, scumpe.

— Când locuiam aici, voi eraţi foarte apropiaţi, spuse.

— Da.

— Cum era el? Vreau să spun, după ce m-am mutat eu.

În spatele draperiei se porni sistemul de stropire automată, cu un şuierat surd. Apa era împrăştiată din tavan şi se scurgea pe plasticul tare, transparent.

— Era perfect. Frumos. Devotat. Un vorbitor priceput. Dar Dumnezeul lui era aspru. Dacă ar fi trăit în Evul Mediu, s-ar fi biciuit şi ar fi mers cu tălpile goale, însângerate până la locurile sfinte.

Strânse ciupercile de pe ultimul butuc şi le aşeză în cutie.

— Cum se pedepsea? întrebă ea.

Patrik Mattsson era ocupat în continuare cu ciupercile, era ca şi cum ar fi vorbit mai mult cu ele decât cu ea.

— Ştii şi tu. „Aruncă tot ce nu e de la Domnul." Nu asculta decât muzică creştină, pentru că altfel eşti supus influenţei spiritelor rele. Într-o vreme, îşi dorea un câine, dar i-ar fi luat timp şi timpul îi aparţinea lui Dumnezeu, aşa că a renunţat.

Scutură din cap.

— Ar fi trebuit să-şi ia câinele ăla, spuse.

— Dar cum era el? întrebă Rebecka.

— Ţi-am spus. Perfect. Toţi îl iubeau.

— Şi tu?

Patrik Mattsson nu răspunse.

N-am venit aici să învăţ despre cultivatul ciupercilor, gândi Rebecka.

— Cred că şi tu îl iubeai, spuse.

Patrik trase aer pe nări, strânse buzele şi îşi aţinti privirea în plafon.

— Era un prefăcut, spuse el mânios. Nimic nu mai contează acum. Şi îmi pare bine că e mort.

— Ce vrei să spui? Şi cum adică, un prefăcut?

— Las-o baltă, zise el. Las-o baltă, Rebecka.

— I-ai scris o carte poştală în care-i spuneai că-l iubeşti şi că ceea ce făceaţi nu era greşit?

Patrik Mattsson îşi ascunse faţa în mâini şi clătină violent din cap.

— Aveaţi o legătură sau...

El începu să plângă.

— Întreabă-l pe Vesa Larsson, se smiorcăi el. Întreabă-l despre viaţa sexuală a lui Viktor.

Se întrerupse, căutând în buzunar după o batistă. Pentru că n-o găsi, îşi şterse nasul cu mâneca de la pulover. Rebecka făcu un pas spre el.

— Nu mă atinge! izbucni el.

Ea înţepeni pe locul unde se afla.

— Ştii tu ce-mi ceri? Tu, care ai plecat tocmai când a fost mai greu?

— Da, şopti ea.

— Chiar nu pricepi? Pot rade templul de pe faţa pământului dacă vreau! Va mai rămâne doar cenuşa din Izvorul Puterii şi din mişcare, şi din şcoală, şi... din totul! Vor face teren de hochei din Biserica de Cristal.

— „Adevărul va va elibera", aşa stă scris.

El tacu.

— Liber! scuipă el. Aşa eşti tu?

Se uită în jur, părând să caute după ceva.

Un cuţit, îi trecu prin minte Rebeckăi.

El făcu o mişcare cu mâna, cu degetele împreunate, cu palma spre ea, parcă rugând-o să aştepte. Apoi, dispăru pe o uşă de la capătul încăperii. Se auzi un pocnet greu, când uşa se închise, apoi se lăsă tăcerea. Doar picuratul din dosul draperiei de plastic se mai auzea. Şi zumzetul curentului electric prin cabluri.

Trecu un minut. Fa începu să se gândească la bărbatul care dispăruse în mină în anii '60. Coborâse, dar nu mai ieşise niciodată de acolo. Maşina lui era în parcare, însă el dispăruse. Fără urmă. Niciun trup. Nimic. Niciodată nu mai fusese găsit.

Şi Tjapp, pe care o lăsase în maşină, cât timp avea să reziste dacă ea nu se mai întorcea? O să latre şi va fi descoperită de cineva care va trece pe acolo? Sau doar se va întinde şi va adormi în maşina acoperită de zăpadă?

Se duse la uşa care dădea spre ieşire şi o încercă. Spre uşurarea ei, nu era încuiată. Trebui să se stăpânească, să n-o ia la fugă spre atelier. De îndată ce văzu oamenii dinăuntru şi auzi zgomotul uneltelor şi sunetul tablei îndoite, frica îi dispăru.

Un bărbat ieşi din atelier. Îşi scoase casca şi se îndreptă spre unul dintre automobilele parcate.

— Mergi sus? îl întrebă Rebecka.

— De ce? zâmbi el. Vrei să te duc?

Urcă înapoi cu tipul din atelier. Îi simţea privirea amuzată şi curioasă. Deşi el nu vedea, desigur, prea mult pe întuneric.

— Deci, zise el. Vii des pe aici?

Tjapp era foarte supărată când Rebecka se întoarse la ea.

— Îmi pare rău, fetiţo, spuse Rebecka simţind cum o mustră conştiinţa. Curând le luăm pe Sara şi pe Lova şi pe urmă o să stăm pe afară şi o să facem o grămadă de nebunii, îţi promit. Înainte, trecem doar un pic pe la biroul de impozite.

Conduse prin viscol până la secţia locală a administraţiei financiare.

— Sper că se va termina repede, îi spuse ea lui Tjapp. Deşi, pentru moment, situaţia nu pare prea roz. Nu pot să văd ce legătură există între lucruri.

Tjapp şedea lângă ea pe scaunul din faţă, ascultând cu atenţie. Lăsă întristată capul pe o parte, părând să înţeleagă fiecare cuvânt pe care îl spunea Rebecka.

E ca Jussi, câinele bunicii, îşi spuse Rebecka. Aceeaşi privire înţeleaptă.

Îşi amintea cum bărbaţii din sat obişnuiau să converseze cu Jussi, care avea voie să meargă prin sat pe unde voia. „Doar darul vorbirii îi lipseşte", oftau ei.

— Stăpâna ta nu s-a simţit prea bine în timpul interogatoriului de astăzi, continuă Rebecka. E ca şi cum s-ar face ghem şi ar dispărea pe fereastră, atunci când e presată. Pare absentă. Îl scoate din minţi pe procuror.

Administraţia financiară se afla în aceeaşi clădire cu secţia de poliţie. Rebecka privi în jur, în vreme ce-şi parca maşina. Starea neplacută din ajun, când găsise hârtia pe parbriz, nu voia să dispară.

— Cinci minute, îi spuse lui Tjapp, şi închise portiera, după ce coborî.

Zece minute mai târziu, era înapoi. Puse cele patru copii scoase din imprimantă în torpedoul maşinii şi o scărpină pe Tjapp între urechi.

— Pe toţi dracii! spuse ea triumfătoare. Acum ar face bine să-mi răspundă, când le pun întrebări! Mai avem timp de încă o chestie, înainte să le luăm pe fete.

Se duse la Biserica de Cristal de pe muntele Sandsten şi o lăsă pe Tjapp sa sară din maşină înaintea ei.

S-ar putea să am nevoie de cineva care să fie de partea mea, îşi spuse.

Inima începu să-i bată mai repede când o luă pe deal, spre cafenea şi librărie. Riscul să dea peste cineva care s-o cunoască era destul de mare. Doar să nu fie vreunul dintre pastori sau dintre fraţii mai în vârstă!

N-are nicio importanţă, încercă ea să se convingă. Mai bine să se întâmple acum decât mai târziu.

Tjapp alerga de la un felinar la altul, citea şi trimitea mesaje. Pe aici trecuseră o grămadă de căţei pe care ea nu-i cunoştea.

Înauntru, în librărie, nu era nimeni în afară de fata de la tejghea. Rebecka n-o mai întâlnise niciodată până atunci. Avea părul scurt şi creţ şi o cruce mare din mărgele de sticlă prinsă pe un lanţ scurt în jurul gâtului. Îi zâmbi Rebeckăi.

— Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva, zise ea cu glas subţire.

Se vedea că o ştie de undeva pe Rebecka, dar nu-şi putea aduce aminte exact de unde.

M-a văzut la televizor, gândi Rebecka şi făcu un semn din cap către fată, o lăsă pe Tjapp lângă intrare, îşi curăţă zăpada de pe palton şi se îndreptă în grabă spre primul raft.

Din difuzoare se revărsa muzică pop creştină, cu volumul destul de scăzut. Lămpi de sticlă de la IKEA atârnau din tavan şi spoturi luminau rafturile de lângă pereţi, pe care se găseau CD-uri şi cărţi. Cele din mijlocul librăriei erau aşa de joase, că nu te puteai ascunde după ele. Rebecka privi prin uşile mari de sticlă care dădeau spre cafenea. Podeaua de lemn era aproape

uscată. Astăzi nu veniseră aici prea mulţi oameni, cu încălţările pline de zăpadă.

— Ce linişte e, îi spuse fetei de la tejghea.

— Toţi sunt la seminarii, răspunse fata. Avem Conferinţa Miracolelor.

— Aţi decis s-o ţineţi, deşi Viktor Strandgård...

— Da, răspunse fata repede. Asta ar fi fost dorinţa lui. Şi Domnul o voia. Ieri şi alaltăieri au fost destul de mulţi jurnalişti aici. Au pus întrebări şi au cumpărat casete şi cărţi, dar astăzi e linişte.

Aici era. Rebecka găsise raftul cu cartea lui Viktor *Drumul spre Rai şi înapoi*. Era în engleză, germană şi franceză. Rebecka se uită la coperta din spate: „Tipărită la ViktoryPrint HB". Mai întoarse şi alte cărţi şi reviste. Şi ele erau tipărite la „ViktoryPrint HB". Pe casetele video scria „Copyright ViktoryPrint HB". Bingo!

În aceeaşi clipă, auzi o voce, foarte aproape în spatele ei:

— Rebecka Martinsson, spuse vocea, mult prea tare. A trecut atâta timp.

Când se întoarse, pastorul Gunnar Isaksson se afla lângă ea. Stătea atât de aproape, încât burta lui o atingea.

E o burtă magnifică şi utilă, gândi Rebecka.

Ca o avangardă de sine stătătoare, se revărsa peste curea şi putea pătrunde pe teritoriul altor persoane, în vreme ce Gunnar Isaksson însuşi se adăpostea în spatele ei, la o distanţă sigură. Ea îşi învinse dorinţa instinctivă de a se da un pas înapoi.

Ţi-am suportat mâinile pe trup, când te-ai rugat pentru mine, îşi spuse. Aşa că o să rabd şi faptul că stai aşa de aproape.

— Bună, Gunnar, spuse pe un ton indiferent.

— Am aşteptat să apari, zise el. Mă gândeam c-o să vii la întâlnirile noastre de seară, acum când eşti aici în oraş.

Rebecka tăcu. Dintr-un afiş de pe perete, Viktor Strandgård se uita ţintă la ei.

— Ce părere ai despre librărie? continuă Gunnar Isaksson privind mândru în jur. Am construit-o anul trecut. Dă în cafenea, aşa că poţi sta şi răsfoi o carte în vreme ce-ţi bei cafeaua. De asemenea, poţi să-ţi laşi haina acolo, dacă vrei. Am spus că vom pune un afiş: „Atârnă-ţi raţiunea aici".

Rebecka îl privi. O ducea bine. Burtă mai mare. Cămaşă scumpă, cravată scumpă. Barba şi părul aranjate.

— Ce cred eu despre librărie? spuse ea. Cred că membrii parohiei ar trebui să sape puţuri şi să facă şcoli pentru copiii siliţi să se prostitueze, în loc de asta.

Gunnar Isaksson îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Dumnezeu nu se îndeletniceşte cu irigaţii artificiale, spuse el cu glas înalt, accentuând pe „Dumnezeu". În această parohie, el a făcut să ţâşnească un izvor al abundenţei Lui. Datorită rugăciunilor noastre vor apărea asemenea izvoare în lumea întreagă.

Privi cu coada ochiului spre fata de la tejghea şi constată mulţumit că era atentă la el. Era mai amuzant s-o pună la locul ei pe Rebecka atunci când avea public.

— Acesta, spuse el cu un gest măreţ care părea să cuprindă Biserica de Cristal şi tot succesul de care se bucura parohia, acesta este doar începutul.

— Aiureli, spuse Rebecka sec. Cei săraci trebuie să se roage ca să ajungă la bogaţie? Asta vrei să zici? Nu spune Iisus: „Cu adevărat, ceea ce n-aţi făcut pentru vreunul din aceşti sărmani, n-aţi făcut nici pentru mine"? Şi ce avea să li se întâmple celor care-i lăsaseră pe sărmani fără ajutor? „Aceştia vor merge spre pedeapsa eternă, iar cei drepţi spre viaţa veşnică."

Obrajii lui Gunnar Isaksson se înroşiră. Se aplecă spre ea şi Rebecka îi simţea respiraţia sacadată pe faţă. Mirosea a mentol şi a portocală.

— Şi tu vrei să spui că aparţii celor drepţi? şuieră el batjocoritor.

— Nu, şopti Rebecka la rândul ei. Dar poate că şi tu ar trebui să te pregăteşti să-mi ţii tovărăşie în iad.

Înainte ca Isaksson să apuce să-i răspundă, Rebecka vorbi mai departe:

— Văd că ViktoryPrint HB tipăreşte o grămadă din cele care se vând aici. Soţia ta este coproprietara firmei.

— Da, spuse Gunnar Isaksson bănuitor.

— Am verificat la administraţia financiară. Compania a primit sume enorme de la stat. Nu pot găsi un alt motiv pentru asta decât că au fost făcute investiţii uriaşe în companie. Cum şi-au

permis asta? Oare câştigă aşa de bine soţia ta? Înainte era învăţătoare, nu-i aşa?

— N-ai niciun drept să-ţi vâri nasul în afacerile companiei ViktoryPrint! şuieră Gunnar aprins.

— Deciziile de impozitare sunt publice, răspunse Rebecka cu glas apăsat. Aş vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări. De unde provin banii pentru investiţiile în ViktoryPrint? A fost ceva anume care-l făcea să sufere pe Viktor înainte de a muri? Avea vreo relaţie cu cineva? De exemplu, cu cineva dintre membrii congregaţiei?

Gunnar Isaksson făcu un pas în spate, privind-o cu dezgust. Apoi, ridică arătătorul, făcând semn spre uşă.

— Afară! urlă el.

Fata de la tejghea tresări şi le aruncă o privire îngrozită. Tjapp se ridică, începând să latre.

Gunnar Isaksson făcu un pas ameninţător spre Rebecka, aşa încât ea fu nevoită să se dea înapoi.

— Să nu vii aici ca să ameninţi lucrarea Domnului şi oamenii Domnului! răcni el. În numele lui Iisus şi având de partea mea forţa rugăciunii, condamn pe veci planurile tale mârşave! Auzi ce spun? Atară!

Rebecka se întoarse pe călcâie şi părăsi librăria cu paşi grăbiţi. Inima îi bătea nebuneşte. Tjapp o urma îndeaproape.

Seara se aşternea albastru-închis peste curtea bunicii Rebeckăi. Ea şedea pe o sanie şi privea la Lova şi Tjapp, care se jucau în zăpadă. Sara stătea lungită în dormitor şi citea. Nu răspunsese nici măcar cu un „nu", când Rebecka o întrebase daca nu vrea să iasă afară; închisese doar uşa în urma ei şi se trântise pe pat.

— Uită-te la mine, Rebecka! striga Lova.

Stătea pe marginea acoperişului de la pivniţă. Apoi, se întoarse, lăsându-se să cadă de-a-ndăratelea în zăpadă. Nu era o înălţime prea mare. Rămase jos, cu mâinile şi picioarele mişcându-se, ca să facă „un înger" în zăpadă.

Se jucau afară de aproape o oră, construiseră o pistă cu obstacole. Aceasta trecea o dată pe sub troianul de zăpada până la pivniţă, de trei ori în jurul mesteacanului mare, apoi sus, pe acoperişul pivniţei, mers în echilibru, jos în zăpadă şi înapoi, la start. Ultima bucata trebuia să alergi cu spatele prin zăpada mare, aşa hotărâse Lova. Acum era ocupată să marcheze pista cu crenguţe de brad. Avea probleme cu Tjapp, care îşi luase în serios sarcina de a şterpeli toate crengile şi de a fugi cu ele spre locuri secrete, unde lumina de la becul de afară nu ajungea.

— Termină, ţi-am spus! striga Lova cu răsuflarea tăiată către Tjapp, care pornise fericita la drum cu o nouă pradă în bot.

— Dar, auzi, ce-ai zice de o ciocolata fierbinte şi nişte sendvişuri? încerca pentru a treia oară Rebecka.

Era ostenită de la cât săpase în zăpadă, când tăcuseră poteca printre troiene. Acum nu mai transpira, dar simţea cum îi îngheaţă picăturile de sudoare de pe piele. Voia să intre. Încă mai ningea.

Însă Lova protestă. Rebecka trebuia s-o cronometreze în timp ce alerga pe pista cu obstacole.

— Dar trebuie să te descurci fără crenguţele de brad. Ştii doar pe unde trece pista!

Era greu de alergat prin zăpadă. Mai erau doar două ture în jurul mesteacănului şi ultima parte a alergat cu spatele. Când ajunse la capăt, fetiţa căzu istovită în braţele Rebeckăi.

— Record mondial! strigă aceasta.

— Acum e rândul tău!

— În visele tale! Poate mâine. Marş înăuntru acum!

— Tjapp! strigă Lova în vreme ce mergeau spre casă.

Dar câinele nu se vedea nicăieri.

— Du-te tu înăuntru, zise Rebecka, şi rămân eu, s-o chem. Şi pune pe tine pijamaua şi şosete groase, strigă ea în urma fetiţei, în vreme ce aceasta dispărea pe scară.

Închise uşa de la intrare şi începu să strige din nou:

— Tjapp!

Era ca şi cum vocea ei nu ajungea mai departe de câţiva metri. Ninsoarea izola toate sunetele, şi când ciulea urechea în întuneric, simţea o tăcere apăsătoare. Trebui să-şi adune tot curajul ca să mai strige o dată. Era sinistru să stea acolo, complet descoperită în lumina de la intrare şi să strige, în vreme ce pădurea se înălţa tăcută şi neagră cum e cerneala în jurul ei.

— Tjapp, vino aici! Tjapp!

Câine afurisit! Făcu un pas spre veranda de la intrare, ca să dea o roată în jurul curţii, dar se opri.

Termină cu copilăriile, se încurajă ea singură, totuşi nu îndrăzni să se depărteze de verandă sau să strige din nou. Nu putea uita hârtia care stătuse lipită pe parbriz. Cuvântul „SÂNGE", scris cu litere mari, lăbărţate. Se gândi la Viktor. Şi la copilele din casă. Urcă mergând cu spatele scara de la verandă. Nu se putea hotărî să-i întoarcă spatele necunoscutului care poate stătea la pândă acolo. După ce intră pe uşă, o închise cu cheia şi urcă în fugă scara până la etaj.

Se aşeză în hol şi îi telefonă lui Sivving. Acesta apăru după cinci minute.

— Probabil că e în călduri, spuse el. Nu cred că s-a întâmplat nimic rău. Dimpotrivă.

— Dar e aşa de frig, încercă Rebecka.

— Dacă i se face frig, o să vină acasă.

— Probabil ai dreptate, suspină Rebecka. E un pic neplăcut aici, fără ea.

Şovăi o secundă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse ea pe urmă. Aşteaptă aici, în hol, nu vreau să vadă şi fetele.

Alergă la maşina şi căuta hârtia care fusese prinsă pe parbriz.

Sivving o citi cu o cută între sprâncene.

— Ai arătat-o poliţiei? întrebă el.

— Nu, ce pot să facă ei?

— Nu ştiu. Să-ţi ofere protecţie sau aşa ceva.

Rebecka râse forţat.

— Poftim? În niciun caz n-au resurse pentru asta. Dar mai e şi altceva.

Îi povesti despre cartea poştală din Biblia lui Viktor.

— Gândeşte-te, dacă acela care i-a scris vederea lui Viktor era cineva care îl iubea?

— Da, şi?

— „Noi n-am greşit în ochii Domnului." Eu nu ştiu, dar Viktor n-a avut niciodată o iubită. Şi mă gândesc că poate... Da, m-a bătut gândul că poate există cineva care l-a iubit, dar nu l-a avut. Şi poate că această persoană este aceeaşi cu cea care mă ameninţă acum pe mine, pentru că se simte ea însaşi ameninţată.

— Un bărbat?

— Exact. Acest lucru n-ar fi fost niciodată acceptat între membrii congregaţiei. Şi dacă Viktor voia să păstreze acest secret, atunci n-am chef să dau fuga şi s-o arăt la poliţie, dacă nu trebuie. Îţi dai seama ce-ar scrie ziarele.

Sivving mormăi, trecându-şi mâna prin păr.

— Nu-mi place treaba asta, zise el. Gândeşte-te, dacă ţi se întâmplă ceva?

— N-o să mi se întâmple nimic. Dar sunt îngrijorată pentru Tjapp.

— Vrei să dormim eu şi Bella în noaptea asta aici?

Rebecka făcu un gest de negaţie.

— Se întoarce curând, spuse Sivving pe un ton liniştitor. Am să dau o raită cu Bella. Şi o s-o strig şi eu.

Dar Sivving se înşală. Tjapp nu mai vine acasă. Zace pe un preş în portbagajul unui automobil. Botul îi este acoperit cu bandă adezivă argintie. Labele la fel. Inima zvâcneşte în pieptul mic şi ochii ţintesc întunericul negru. Se târăşte râcâind cu labele în spaţiul strâmt şi îşi freacă botul de podea, în încercarea disperată de a scăpa de banda adezivă. Un dinte e pe jumătate scos şi bucăţi din el şi sânge îi curg în jos pe gât. Cum a putut această căţeluşă să fie o victimă aşa de uşoara? Ea, care a fost chinuită fără încetare de stăpânul de dinainte. De ce nu a simţit răutatea, când a alergat drept în braţele ei? Pentru că are darul de a uita. Exact ca stăpâna ei. Uită. Îşi vâră botul în zăpada uşoară ca puful şi salută pe oricine se apleacă şi-i întinde mâna. Şi acum, zace aici.

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a patra

Avocatul Måns Wenngren se trezeşte cu o tresărire. Inima zvâcneşte ca un pumn strâns. Plămânii caută aer. Pipăie după veioză şi o aprinde, e ora trei şi douăzeci. Cum naiba să doarmă când în mintea lui se desfăşoară un festival non-stop de filme de groază? Mai întâi, a fost o maşină care a trecut direct prin gheaţa subţire de pe lacul din faţa casei de vacanţă. El stătea pe mal şi privea, fără să poată face nimic. Pe geamul din spate vedea chipul palid, înspăimântat al Rebeckăi. Şi acum, ultima oară când reuşise să adoarmă, Rebecka a venit la întâlnire în vis, îmbrăţişându-l. Iar când mâinile lui i-au alunecat peste spinare, ajungând în păr, s-au încălzit înroşindu-se de sânge. Toată partea din spate a capului ei fusese zdrobită de împuşcătură.

Se târăşte în sus, în pat, rezemându-se de tăblie. Înainte, lumea era altfel. Băieţii şi slujba îl acaparau cu totul. Dormea prea puţin, dar în orice caz era un somn adevărat. Acum rareori adoarme când se aşază în pat, la ore mici. În loc de asta, cade într-o inconştienţă grea, fără vise. Şi uite ce se întâmplă dacă se culcă fără să bea nimic! Se trezeşte tot timpul cu panica pulsându-i în trup, transpirat ca un porc.

Apartamentul este tăcut ca un mormânt. Singurul zgomot care se aude e acela al propriei lui respiraţii şi mormăitul monoton al aparatului de aer condiţionat. Altfel, toate sunt sunetele de

afară. Susurul contorului electric de pe scară. Paşii bine antrenaţi ai băiatului care aduce ziare. La fiecare două trepte, în sus, şi la fiecare trei trepte, în jos. Maşini şi plimbăreţi noctambuli pe stradă. Când băieţii erau mici, dormitorul se umplea de zgomotele pe care le făceau. Respiraţia scurtă, rapidă, a lui Lill-Johan. Sforăitul uşor al lui Calle, de sub piramida de animăluţe de pluş. Şi Madelene, desigur, care sforăia imediat ce răcea un pic. Apoi, s-a făcut tot mai multă tăcere. Băieţii s-au mutat fiecare în odaia lui. Madelene zăcea tăcută, prefăcându-se că doarme, când venea el acasă, târziu.

Nu, acum se dă bătut. Va pune un film vechi cu Clint şi o să-şi toarne un Macallan. Poate o să adoarmă în fotoliu.

La munte continuă să ningă. În Kurravaara, maşini şi case sunt îngropate sub o plapuma albă, groasă. Pe canapeaua din bucătăria bunicii, Rebecka stă trează.

Ar trebui să mă dau jos, să văd dacă a venit câinele, îşi spune ea. Poate stă acolo, afară în zăpadă şi-i îngheaţă lăbuţele.

Oricum, e imposibil să adoarmă din nou. Închide ochii şi îşi schimbă poziţia, se întoarce pe o parte. Dar în trupul ostenit mintea îi e complet trează.

E ceva curios în legătură cu cuţitul. De ce era spălat? Dacă cineva voise să dea vina pe Sanna şi a pus cuţitul în ladă, de ce persoana respectivă a spălat şi lama cuţitului? Ar fi fost mult mai bine să cureţe doar mânerul de eventualele amprente şi să lase lama cu sânge pe ea. Acum există riscul ca arma să nu mai poată fi legată de crimă. E ceva ce ea nu vede. Ca una din acele imagini care constau dintr-o amestecătura de puncte. Când priveşti cum trebuie, modelul se dezvăluie. Are impresia că e la fel şi acum. Toate punctele există. Trebuie doar să descopere modelul care le leagă la un loc.

Aprinde veioza şi se ridică de pe canapeaua care scârţâie drept răspuns. Ascultă dacă s-au trezit fetele. Îşi strecoară picioarele în pantofii reci ca gheaţa şi coboară scara, ca să strige dupa Tjapp.

Rămâne în picioare sub ninsoare, chemând un câine care nu vine.

Când intră din nou, Sara se află în mijlocul bucătăriei. Se întoarce cu o mişcare ţeapănă spre Rebecka. Trupul ei mic e înfofolit în puloverul mare de lână şi în pantalonii lungi, lăbărţaţi.

— Ce e? întreabă Rebecka. Ai visat urât?

În aceeaşi clipă, vede că Sara plânge. E un plâns teribil. Uscat şi spasmodic. Maxilarul de jos macină convulsiv, ca la o păpuşă de lemn clămpănitoare.

— Ce e? întreabă Rebecka iarăşi, scoţându-şi grăbită încălţările. E pentru că a plecat Tjapp?

Nu vine niciun răspuns. Chipul e în continuare schimonosit de plânsul ciudat. Dar mâinile se mişcă un pic în faţă ca şi cum ar vrea să se întindă spre Rebecka, dacă ar avea destulă forţă.

Rebecka o ridică. Fata nu se împotriveşte. E ca un copil mic în braţele Rebeckăi. Nu ca o fată care e aproape o adolescentă, ci doar o copilă. Şi e atât de uşoară. Rebecka o aşază pe canapea, strecurându-se în spatele ei. Cuprinde cu braţele trupul Sarei care se încordează din pricina plânsului care nu poate ieşi. În cele din urmă, adorm.

Pe la cinci, Rebecka e trezită de Lova, care vine tiptil. Se caţără în spatele Rebeckăi, se strânge mai aproape, îşi vâră mâna sub puloverul ei şi adoarme.

Se face cald ca în sobă sub toate păturile, dar Rebecka stă trează acolo, nemişcată.

Joi, 20 februarie

La ora cinci şi jumătate dimineaţa, pisica Manne s-a hotărât să-l trezească pe Sven-Erik Stålnacke. A început să circule în sus şi în jos peste trupul lui şi să scoată din când în când câte un miorlăit jalnic. Cum asta nu ajuta, s-a apropiat de faţa lui, punându-şi grijuliu lăbuţa pe obrazul acestuia. Dar Sven-Erik dormea adânc. Manne şi-a mutat lăbuţa până la rădăcina părului şi a lăsat ghearele să alunece, exact atât cât să se prindă în piele şi să-şi poată trage stăpânul un pic de păr. Sven-Erik s-a trezit imediat şi a desfăcut ghearele motanului din pielea capului său. L-a mângâiat drăgăstos pe spinarea cu dungi cenuşii.

— Aha, motan blestemat! a spus el, bine dispus. E ora de sculare, aşa crezi tu?

Manne a miorlăit acuzator şi a sărit din pat, dispărând pe uşa dormitorului. Sven-Erik a auzit cum alerga la uşa de afară, începând din nou să miorlăie.

— Vin, vin.

Îl luase pe Manne de la fiica lui, când ea şi prietenul ei se mutaseră la Luleå. „E învăţat cu libertatea", spusese ea, „înţelegi ce trist ar fi într-un apartament din mijlocul oraşului? El e ca tine, papa. Are nevoie de pădure în jurul lui ca să poată trăi".

Sven-Erik s-a ridicat şi s-a dus să deschidă uşa de la intrare, pentru motan. Dar acesta a scos doar vârful nasului în ninsoare şi s-a întors în hol. De îndată ce Sven-Erik a închis uşa, pisica a scos din nou un miorlăit.

— Dar ce vrei să fac dacă ninge aşa de tare? a întrebat Sven-Erik. Sau ieşi afară, sau rămâi aici, înăuntru şi îţi ţii gura.

S-a dus la bucătarie şi a scos o cutie cu mâncare pentru pisici. Motanul făcea gălăgie foindu-se în jurul picioarelor lui, până ce mâncarea a apărut în castron. Pe urmă, Sven-Erik a pus cafea în filtru, care a pornit cu un bolborosit. Când Anna-Maria Mella a sunat, tocmai îşi înfigea dinţii într-un sendviş.

— Ascultă aici, a spus ea pe un ton energic. Am discutat cu Sanna Strandgård ieri-dimineaţă şi am ajuns la concluzia că asasinatul seamănă cu un ritual; am vorbit, de asemenea, şi despre locurile din Biblie unde se pomeneşte despre mâini tăiate, ochi scoşi şi altele la fel.

Sven-Erik mormăia doar între înghiţituri, în vreme ce Anna-Maria a continuat:

— Sanna a citit cu voce tare din Marcu 9:43: „Şi de te sminteşte mâna ta, tai-o, că mai bine îţi este ţie să intri ciung în viaţă, decât având amândouă mâinile, să te duci în gheena, în focul cel nestins. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge. Şi dacă te sminteşte piciorul tău, taie-l, că mai bine îţi este ţie să intri şchiop în viaţă, decât având amândouă picioarele, să fii azvârlit în gheena, în focul cel nestins. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge. Şi de te sminteşte ochiul tău, scoate-l, că mai bine îţi este ţie cu un singur ochi să intri în împărăţia lui Dumnezeu, decât având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge".

— Da. Aha? spuse Sven-Erik simţind că nu prea pricepe despre ce e vorba.

— Dar ea n-a citit începutul textului! continuă Anna-Maria cu însufleţire. În Marcu 9:42 scrie aşa: „Şi cine va sminti pe vreunul din aceştia mici, care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se lege de gât o piatră de moară şi să fie aruncat în mare"[27].

Sven-Erik prinse receptorul între ureche şi umăr şi-l ridică în braţe pe Manne care se freca de picioarele lui.

---

[27] Biblia, Buc. 1968, 9, 42.

— Există locuri paralele în Evanghelia lui Luca şi a lui Matei, spuse Anna-Maria. În Evanghelia lui Matei scrie că îngerii copiilor văd în Cer totdeauna chipul lui Dumnezeu. Şi când am verificat în Biblia mea de confirmare, am găsit acolo o notă care spune că acesta e un semn care arată clar că toţi copiii se află sub protecţia specială a Domnului. Conform credinţei de pe atunci a evreilor, fiecare om are îngerul lui care poartă cuvântul lui la Dumnezeu şi se crede ca numai îngerii cu rangul cel mai înalt au acces la tronul lui.

— Aşadar, concluzia ta e că a fost ucis pentru că l-a sedus pe unul din cei mici, spuse Sven-Erik gânditor. Vrei să spui că el ar fi putut avea...

Se întrerupse, simţind cum un sentiment neplăcut punea stăpânire pe el, înainte de a continua:

— ...prin urmare, cu fetele Sannei.

— De ce a sărit ea peste început? spuse Anna-Maria. Oricum ar fi, von Post are dreptate. Trebuie să le audiem pe fetele Sannei Strandgård. Poate că ea avea un motiv al naibii de bun să-şi urască fratele. Trebuie să contactăm BUP[28]. Trebuie să ne ajute să vorbim cu copiii.

După ce încheiară convorbirea, Sven-Erik rămase la masa din bucătărie cu pisica pe genunchi.

Pfui, ce blestemăţie! gândi el. Orice, dar nu asta.

[28] BUP: Barns och Ungdomspsykiatri — Serviciul de psihiatrie pentru copii şi tineret.

Secretara pastorilor Ann-Gull Kyrö fu cea care răspunse la telefonul de la recepţia bisericii Izvorul Puterii atunci când Rebecka sună la opt şi un sfert dimineaţa. Rebecka tocmai lăsase fetele şi se întorcea la maşină. Când întrebă de Thomas Söderberg, putu să audă cum femeia de la celălalt capat al firului îşi trase răsuflarea.

— Din păcate, spuse Ann-Gull, el şi Gunnar Isaksson sunt ocupaţi cu întâlnirea de dimineaţă şi nu trebuie să fie deranjaţi.

— Unde e Vesa Larsson?

— E bolnav astăzi şi nici el nu poate fi deranjat.

— Pot să-i las un mesaj lui Thomas Söderberg? Vreau să mă sune...

— Îmi pare rău, o întrerupse Ann-Gull amabilă. Dar în perioada Conferinţei Miracolelor, pastorii sunt foarte ocupaţi şi nu apucă să sune persoanele care-i caută.

— Numai că, încercă Rebecka, eu o reprezint pe Sanna Strandgård şi...

Femeia o întrerupse din nou. Avea acum un ton taios.

— Ştiu foarte bine cine eşti, Rebecka Martinsson, zise ea. Dar, după cum am mai spus, în timpul desfăşurării conferinţei, pastorii sunt ocupaţi.

Rebecka îşi încleştă degetele.

— Poţi să-i anunţi pe pastori că eu nu dispar doar pentru că ei încearcă să nu mă bage în seamă, zise ea furioasă. Eu...

— N-am de gând să le spun nimic! izbucni Ann-Gull Kyrö. Şi tu nu ai cu ce să mă ameninţi. Acum, am încheiat discuţia. La revedere.

Rebecka scoase casca din ureche şi o vârî în buzunarul paltonului. Ajunsese lângă maşină. Îşi întoarse faţa spre cer şi lăsă fulgii să-i cadă pe obraji. După câteva secunde, era udă şi îngheţată.

Nenorociţilor, gândi ea. N-o să mă dau la o parte, ca un câine speriat. O să vorbiţi cu mine despre Viktor. Spuneţi că n-am cu ce să vă ameninţ? Bine, o să vedem noi.

Thomas Söderberg locuia cu soţia lui Maja şi cu cele două fiice ale sale într-un apartament în mijlocul oraşului, deasupra unui magazin cu articole de îmbrăcăminte. Paşii Rebeckăi răsunau pe scara de lemn care ducea la etaj. În piatra maronie se aflau cochilii fosilizate. Toate plăcuţele cu nume de pe uşi erau făcute de alamă şi aveau acelaşi tip de scris, uşor aplecat. Era genul de scară unde îţi închipui bătrâni care stau în apartamentele lor bine închise cu urechea la uşă şi se întreabă cine a venit.

Termină, îşi spuse Rebecka. Nu trebuie să te gândeşti dacă vrei să faci asta sau nu. Trebuie doar s-o faci. Ca o vizită la dentist. Deschide gura şi e gata imediat. Apăsă pe soneria de la uşa pe care se afla plăcuţa cu numele Söderberg. O fracţiune de secundă crezu că Thomas avea să deschidă uşa şi îşi înăbuşi impulsul să se întoarcă şi s-o ia la goană în jos pe scări.

Magdalena, sora Majei Söderberg, fu cea care deschise uşa.

— Rebecka, spuse ea.

Nu părea uimită. Rebeckăi i se păru că era aşteptată. Poate că Thomas o rugase pe cumnată-sa să-şi ia liber de la slujbă şi o pusese ca pe un câine să-i păzească mica familie. Magdalena era neschimbată. Avea aceeaşi coafură paj ca în urmă cu zece ani. Purta nişte jeanşi demodaţi vârâţi într-o pereche de şosete de lână tricotate.

Îşi păstrează stilul, gândi Rebecka. Dacă exista cineva care să nu se plece în faţa conceptului de succes şi să-şi pună o pereche de cizme cu toc înalt, aceasta era Magdalena. Dacă s-ar fi născut în anii 1800, ar fi fost tot timpul îmbrăcată în uniforma

ei scrobită de infirmiera şi ar fi traversat râurile într-o barcă spre nişte sate uitate de Dumnezeu, cu fiole de vaccin în geantă.

— Am venit să vorbesc cu Maja, spuse Rebecka.

— Nu cred că aveţi ceva de vorbit, zise Magdalena ţinând mânerul uşii cu o mână, în vreme ce şi-o sprijinea pe cealaltă de cadru, aşa ca Rebecka să nu poată trece de ea.

— Spune-i Majei că vreau să vorbim despre ViktoryPrint. Vreau să-i ofer şansa de a mă convinge să nu merg la poliţie.

— Închid uşa acum, spuse Magdalena furioasă.

Rebecka îşi puse mâna pe cadrul uşii.

— Atunci, o să-mi zdrobeşti degetele, spuse cu un glas aşa de puternic, că vui între pereţii de piatră ai scării. Hai, Magdalena. Întreab-o pe Maja dacă nu vrea să vorbească cu mine. Spune-i că e vorba de ce posedă ea în firmă.

— Închid, ameninţă Magdalena şi deschise uşa încă un pic, ca şi cum ar fi vrut s-o tragă după aceea cu o izbitură. Dacă mai ai mâna acolo, e treaba ta.

Nu închizi, îşi spuse Rebecka. Eşti infirmieră.

Rebecka stă şi răsfoieşte o revistă. E de anul trecut. N-are importanţă. Tot nu citeşte. După o vreme, soseşte infirmiera şi trage uşa după ea. O cheamă Rosita.

— Eşti însărcinată, Rebecka, spune Rosita. Şi dacă hotărârea ta este să faci avort, atunci vom stabili o dată pentru chiuretaj.

Chiuretaj. Or s-o răzuiască cu chiureta pe Johanna.

Se întâmplă pe drum, după ce pleacă de acolo. Înainte de a ajunge să treacă de recepţie, o întâlneşte pe Magdalena. Magdalena se opreşte şi o salută. Rebecka se opreşte şi o salută, la rândul ei. Magdalena o întreabă dacă vine la repetiţia corului de joi şi Rebecka pare încurcată şi aduce tot felul de scuze. Magdalena n-o întreabă ce caută la spital. Şi Rebecka înţelege că Magdalena a înţeles. Lucrurile pe care nu le spui. Întotdeauna asta te demască.

— Las-o să intre. Vecinii se întreabă probabil ce se întâmplă.

Maja apăru în spatele Magdalenei. Ultimii ani i-au adus două riduri adânci în colţurile gurii. Ridurile i se adâncirăă când o privi pe Rebecka.

— Poţi să nu-ţi scoţi paltonul, spuse Maja. N-o să stai prea mult.

Se aşezară în bucătărie. Era încăpătoare, cu noile dulapuri albe şi corpul din mijloc. Rebecka se întrebă dacă fetele erau la şcoală. Rakel trebuie să fie adolescentă, iar Anna era probabil la liceu. Timpul trecuse şi aici.

— Să pun de ceai? întrebă Magdalena.

— Nu, mulţumesc, răspunse Rebecka.

Magdalena se lăsă să cadă pe scaun. Mâinile ei rătăceau pe faţa de masă, strângând firimituri imaginare.

Biata de tine, gândi Rebecka privind-o. Ar trebui să-ţi faci o viaţă proprie, în loc să fii accesoriul acestei familii.

Maja o privi dur pe Rebecka.

— Ce vrei să mă întrebi?

— Vreau să întreb despre Viktor, spuse Rebecka. El...

— Adineauri ne făceai de râs în faţa vecinilor, vorbind de rău ViktoryPrint. La ce te refereai?

Rebecka trase adânc aer în piept.

— Am să-ţi spun ce cred că ştiu. Şi tu îmi vei spune dacă am dreptate.

Maja pufni pe nări dispreţuitoare.

— Conform raporturilor fiscale, pe care le-am văzut, Viktory Print a primit înapoi TVA de la stat. Foarte mulţi bani. Asta arată că au fost făcute investiţii mari în companie.

— Şi ce-i rău în asta? şuieră Maja.

Rebecka le aruncă o privire îngheţată celor două surori.

— Parohia Izvorul Puterii a declarat la administraţia financiară că e o asociaţie ideală, nonprofit, care trebuie scutită de impozite. Asta e foarte bine pentru parohie, pentru că probabil aduce o grămadă de bani. Numai câştigul de la tipărituri şi casete video trebuie să fie enorm. Nicio cheltuială pentru traduceri, asta o fac oamenii ca pe un serviciu pentru Domnul. Niciun ban pentru drepturile de autor, în orice caz, nu lui Viktor, prin urmare tot câştigul trebuie să fi mers la parohie.

Rebecka făcu o scurtă pauză. Maja o privea fără să se mişte. Faţa ei era ca o mască îngheţată. Magdalena privea pe fereastră. Într-un copac, exact în faţa ferestrei, un piţigoi ciugulea harnic o bucăţică de şorici. Rebecka vorbi mai departe:

— Singura problemă este că, dacă parohia e scutită de obligaţia de a plăti impozite, nu mai poate face deduceri pentru cheltuielile pe care le are. Şi nu mai primeşte înapoi TVA iniţială. Aşa că, ce faci atunci? Păi, o măsură inteligentă este să porneşti o firmă şi să legi de ea toate costurile şi cheltuielile care pot aduce înapoi banii de TVA. Aşa că, atunci când parohia hotaraşte că e profitabil să-şi tipărească singura carţile şi articolele şi să copieze casetele video, în momentul acela este fondată o companie comercială. Soţiile pastorilor sunt, din punct de vedere formal, proprietari. Compania cumpără tot echipamentul de care are nevoie pentru activitatea respectiva. Şi el costă mulţi bani. 20% din ceea ce ai plătit primeşti înapoi de la stat. Asta înseamnă o grămadă de bani în buzunarul familiilor pastorilor. Compania vinde parohiei servicii, tipărire şi altele de felul acesta foarte ieftin şi merge în paguba. E foarte bine, pentru că atunci nu exista niciun profit impozabil. Mai e un lucru bun. Voi, proprietarii firmei, puteţi pune fiecare până la o sută de mii de coroane din pierdere pe foaia de impozit, ca să le scădeţi din impozitul pe salariu în primii cinci ani. Am văzut că tu, Maja, ai avut impozit zero anul acesta şi anul trecut. Soţia lui Vesa Larsson şi soţia lui Gunnar Isaksson au venituri impozabile insignifiante. Cred că aţi folosit pierderile firmei ca să faceţi să dispară câştigul adus de salariile voastre şi să nu trebuiască să platiţi impozit pe ele.

— Da, sigur, spuse Maja iritată. Şi e absolut legal, nu înţeleg ce vrei, Rebecka. Ar trebui să ştii bine că planificarea impozitelor...

— Ascultă până la sfârşit, îi taie Rebecka vorba. Cred că firma a vândut parohiei servicii la subpreţ şi prin aceasta a creat pierderi. Mă mai întreb şi de unde au venit banii pentru investiţiile făcute în firmă. După câte ştiu, niciuna dintre coproprietare nu are vreo avere personală. Poate aţi luat un împrumut uriaş de la banca, dar nu cred. Mai exact, n-am văzut niciun deficit în capitalul provenit din câştiguri la vreuna din voi. Cred că banii pentru cumpărarea tipografiei şi a celorlalte vin de la parohie, dar ei n-au fost raportaţi. Şi atunci nu mai e vorba de planificarea impozitelor. Atunci începem să vorbim despre fraudă fiscală.

Dacă oficiul de impozite şi procurorul EKO[29] încep să răscolească în afacerea asta, s-ar putea întâmpla următoarele: dacă voi, coproprietarele, nu puteţi justifica de unde au provenit banii pentru investiţii, veţi fi taxate pentru ei în activitatea comercială. Parohia a plătit un avans care ar fi trebuit raportat ca venit.

Rebecka se apleca în faţă, fixând-o cu privirea pe Maja Söderberg.

— Înţelegi tu, Maja? spuse ea. Aproximativ jumătate din ce-aţi primit de la parohie va fi plătit ca impozit. Apoi, mai vin taxele sociale şi adaosul de taxe. Tu vei intra în faliment şi o să ai inspectorii fiscali pe urmele tale tot restul vieţii. În plus, o să stai la puşcărie o bună bucată de vreme. Societatea civilă priveşte cu foarte mare seriozitate fraudele fiscale. Şi dacă pastorii se află în spatele planului, ceea ce eu cred, atunci Thomas s-a făcut vinovat atât de escrocherie, cât şi de abuz de încredere faţă de organul de conducere şi Dumnezeu mai ştie ce. A delapidat banii de la parohie şi i-a transferat în firma soţiei. Dacă şi el va fi condamnat la închisoare, ce se va întâmpla cu copiii? Or să vă viziteze la puşcărie. O cameră tristă pentru vizitatori, câteva ore de sărbători. Şi când o să ieşiţi, unde o să mai găsiţi vreo slujbă?

Maja se holba la Rebecka.

— Ce vrei de la mine? Vii aici, în casa mea, cu presupunerile tale aiurite. Mă ameninţi. Îmi ameninţi familia. Copiii.

Tăcu, ducând mâna la gură.

— Dacă vrei răzbunare, Rebecka, atunci răzbună-te pe mine, spuse Magdalena.

— La dracu', terminaţi odată! se răsti Rebecka, văzând cum surorile tresăreau, auzind-o înjurând.

Îi veni cheful să înjure din nou.

— E clar că sunt al dracului de dornică de răzbunare, continuă ea, dar nu de asta sunt aici.

Rebecka e singură acasă când aude soneria. În faţa uşii se află Thomas Söderberg. Împreună cu el sunt Maja şi Magdalena.

[29] Procurorul care se ocupă de delicte economice.

Rebecka înţelege acum de ce era Sanna aşa de grăbită să plece de acasă. Şi de ce insistase ca Rebecka să rămână, să tocească. Sanna ştia că ei aveau să vină.

După aceea, Rebecka va gândi că ar fi fost mai bine să nu le dea drumul. Ar fi trebuit să le trântească uşa în nas. Doar ştie pentru ce au venit. Se vede pe feţele lor. În privirea întristată şi gravă a lui Thomas. Pe buzele strânse ale Majei. Şi pe chipul Magdalenei, pe care nu reuşeşte să o privească în ochi.

Nu vor nimic de băut. Pe urmă, Thomas se răzgândeşte şi cere un pahar cu apă. În timpul conversaţiei care urmează, face din când în când pauze, ca să bea din pahar.

După ce s-au aşezat în camera de zi, Thomas preia conducerea. O roagă pe Rebecka să se aşeze în fotoliul de nuiele şi îşi îndrumă soţia şi cumnata, fiecare pe colţul ei pe canapea. În felul acesta, poate să le privească pe toate trei în acelaşi timp. Rebecka trebuie să întoarcă tot timpul capul, ca să le vadă pe Maja şi pe Magdalena.

Thomas Söderberg trece direct la subiect.

— Magdalena mi-a povestit că te-a întâlnit la spital, spune el, privind-o în ochi. Mi-a mai spus şi pentru ce erai acolo. Am venit aici ca să te convingem să n-o faci.

Cum Rebecka nu răspunde, el continuă:

— Înţeleg că poate fi greu pentru tine, dar trebuie să te gândeşti la copil. Porţi o viaţă în tine, Rebecka. Nu ai niciun drept s-o stingi. Eu şi Maja am vorbit despre asta şi ea m-a iertat.

Face o pauză şi-i adresează Majei o privire plină de dragoste şi recunoştinţă.

— Vrem să ne ocupăm de copil, spune pe urmă. Să-l adoptăm. Înţelegi, Rebecka? Va fi tratat la fel ca Rakel şi Anna. Un frate mai mic.

Maja îi aruncă o privire grăbită.

— Dacă o să fie băiat, adaugă el. După o clipă, întreabă: Ce ai de spus, Rebecka?

Rebecka ridică privirea şi se uită fix la Magdalena.

— Ce am de spus, şopteşte, scuturând din cap.

— Ştiu, spune Magdalena. M-am uitat în registru şi am încălcat obligaţia confidenţialităţii. Eşti perfect îndreptăţită să mă reclami autorităţilor.

— Uneori trebuie să alegi între a urma porunca Cezarului sau pe aceea a lui Dumnezeu, intervine Thomas. I-am spus Magdalenei că tu vei înţelege. Nu-i aşa, Rebecka? Sau te gândeşti s-o reclami?

Rebecka scutură din cap. Magdalena pare uşurata. Aproape zâmbeşte. Maja nu zâmbeşte. Are o privire întunecată atunci când se uită la Rebecka. Rebecka simte cum greaţa pune stăpânire pe ea. Trebuie să mănânce ceva, asta o alină de obicei.

Sa aibă ea grijă de copilul meu? se gândeşte ea.

— Ce spui, Rebecka? insistă Thomas. Pot să plec de aici cu promisiunea ta că vei renunţa la programarea de la spital?

Acum vine greaţa. Se năpusteşte brusc în trup. Rebecka se loveşte la genunchi de masa, când se ridică din fotoliu alergând spre toaletă. Conţinutul stomacului iese cu atâta putere, ca o doare. Când îi aude ridicându-se în camera de zi, trage uşa de la toaletă şi încuie.

Pentru început, vocile par îngrijorate şi o implora să iasă afară. Chiar şi Maja e trimisă la uşă.

— Eu te-am iertat, Rebecka, spune ea. Noi vrem doar să te ajutăm.

Rebecka nu răspunde. Întinde mâna şi deschide robinetele la maximum. Apa bubuie în cadă. Ţevile pocnesc şi le acoperă vocile. Thomas e mai întâi iritat. Apoi, se înfurie.

— Deschide! striga el şi bate cu pumnii în uşa. E copilul meu, Rebecka. Tu n-ai niciun drept, auzi? Nu am de gând să te las să-mi ucizi copilul. Deschide, înainte să sparg uşa.

În fundal, aude cum Magdalena şi Maja încearcă să-l liniştească. Îl trag de lângă uşa. Într-un sfârşit, aude uşa de la intrare închizându-se şi paşii lor dispărând pe scară în jos. Rebecka se cufundă în cadă şi închide ochii.

Mult mai târziu se deschide din nou uşa de la intrare. E Sanna care vine acasă. Apa din baie s-a racit de mult. Rebecka iese şi se duce în bucătărie.

— Tu ştiai, îi spune Sannei.

Sanna o priveşte vinovată.

— Te rog să mă ierţi, spune. Am făcut asta pentru că te iubesc, poţi înţelege?

— De ce-ai venit aici? întrebă Maja.

— Pentru că vreau să ştiu de ce a murit Viktor, răspunse Rebecka. Sanna e acuzată de crimă şi ţinută în arest, dar nimănui nu pare să-i pese. Membrii parohiei danseaza şi cântă imnuri şi refuză să colaboreze cu poliţia.

— Dar eu nu ştiu nimic despre asta! izbucni Maja. Crezi că eu l-am omorât? Sau Thomas? Că i-am tăiat mâinile şi i-am scos ochii? Ai înnebunit?

— De unde să ştiu? strigă Rebecka. Thomas era acasă în noaptea în care a fost asasinat Viktor?

— Acum trebuie să încetezi, interveni Magdalena.

— Se întâmpla ceva cu Viktor în ultima vreme, spuse Rebecka. Părea să nu se înţeleagă cu Sanna. Patrik Mattsson era furios pe el. Vreau să ştiu de ce. Avea o relaţie cu cineva din parohie? Un bărbat, poate? De aia este tăcere totală în casa Domului?

Maja Söderberg se ridică în picioare.

— Dar nu auzi ce spun? strigă ea. N-am nici cea mai mică idee! Thomas era mentorul spiritual al lui Viktor. Şi Thomas n-ar povesti niciodată ceva ce-ar fi aflat confidenţial, în calitatea lui de pastor. Nici mie, nici poliţiei.

— Însă acum Viktor e mort! izbucni Rebecka. I se rupe dacă Thomas încalcă jurământul de tăcere. Eu cred că voi toţi ştiţi mai mult decât vreţi să povestiţi. Sunt pregătită să merg la poliţie cu ceea ce ştiu şi o să vedem ce va ieşi la lumină în ancheta preliminară.

Maja o privi fix.

— Ai luat-o razna! strigă ea. De ce mă urăşti? Credeai că mă părăseşte pe mine şi pe fetiţe pentru tine, de asta?

— Nu te urăsc, răspunse Rebecka ostenită, ridicându-se. Mi-e milă de tine. N-am crezut c-o să te părăsească. Nu mi-am imaginat niciodată că sunt singura, a fost un ghinion că ai aflat. Sunt singura despre care ştii sau sunt mai multe...?

Maja se clătină. Apoi, ridică degetul arătând spre Rebecka.

— Tu! spuse ea scoasă din minţi de furie. Tu, pruncucigaşă ce eşti! Ieşi afară!

Magdalena o urmă pe Rebecka până la uşă:

— Nu face asta, Rebecka, o imploră ea. Nu te duce la poliţie şi nu declanşa nimic. La ce slujeşte? Gândeşte-te la copii.

— Atunci, ajuta-mă, se rasti Rebecka. Sanna o să meargă la puşcărie şi nenorociţii nu scot niciun piuit. Şi tu vrei ca eu să fiu drăguţă?

Magdalena o împinse pe Rebecka în faţa ei, pe scară. Apoi, închise uşa în urma lor.

— Ai dreptate, şopti ea. Era ceva cu Viktor în ultima vreme. Era schimbat. Devenise agresiv.

— Ce vrei să spui? întrebă Rebecka apăsând pe întrerupător, ca să aprindă becul.

— Păi, ştii tu, felul lui de a se ruga şi a le vorbi membrilor. Mi-e greu să pun degetul pe ceva. Era neliniştit. Adesea se ruga nopţile în biserică şi nu voia să aibă tovărăşie. Nu era aşa înainte, se ruga împreună cu alţii. Acum ţinea post şi era tot timpul ocupat. Cred că arăta bântuit.

Aşa e, gândi Rebecka amintindu-şi cum arăta pe caseta video. Cu ochii în fundul capului. Istovit.

— De ce ţinea post? întrebă ea.

Magdalena înălţă din umeri.

— De unde să ştiu eu? spuse ea. Unii demoni pot fi alungaţi cu post şi rugăciuni, aşa stă scris. Dar mă întreb dacă ştie cineva ce nu era în ordine cu el. Thomas nu ştie, nu prea se aveau bine în ultima vreme.

— Ce era între ei? întrebă Rebecka.

— Păi, în orice caz, nimic care să-l facă pe Thomas să-l omoare pe Viktor, spuse Magdalena. Serios vorbind, Rebecka, doar nu poţi crede aşa ceva! Dar Viktor părea să se ţină departe de toţi. Şi de Thomas. Vreau să-ţi spun doar să laşi familia asta în pace. Nici Thomas, nici Maja nu au nimic de povestit.

— Atunci cine are?

Cum Magdalena nu răspundea, continuă:

— Vesa Larsson, poate?

Când ieşi în stradă, Rebecka îşi zise că trebuie s-o dea jos pe Tjapp din maşină, înainte de a-şi aminti de dispariţia câinelui. Dacă i s-a întâmplat ceva! Vedea cu ochii minţii trupul mic, îngheţat, zăcând în zăpadă. Ochii îi fuseseră ciuguliţi de ciori sau corbi şi o vulpe înfulecase cele mai bune bucăţi din pântece...

Trebuie să-i spun Sannei, se gândi ea, simţindu-şi inima grea în piept.

Un cuplu cu un cărucior de copii trecea prin faţa ei. Femeia era tânără. Poate n-avea nici 20 de ani. Rebecka observă că îi privea cizmele cu jind. Trecu prin faţa vechiului Palladium. Acolo se mai aflau sculpturile în gheaţă rămase de la Festivalul Zăpezii, de la sfârşitul lui ianuarie. Trei păsări de beton înalte de jumătate de metru se înălţau în mijlocul străzii, pe Geologgatan, ca să împiedice traficul de maşini. Aveau scufii mici de zăpadă pe capete.

Era neplăcut să se aşeze în automobilul gol. Înţelese ca se obişnuise cu prezenţa fetelor şi a câinelui.

Termină, se mustră singură.

Privi ceasul. Era deja douăsprezece şi jumătate. Peste două ore trebuia să le ia pe Sara şi pe Lova. Le promisese să se ducă cu ele la bazin în după-amiaza aceea. Trebuia să mănânce ceva. De dimineaţă, le dăduse fetelor ciocolată fierbinte şi sendvişuri, dar ea nu reuşise decât să toarne în ea două ceşti mari de cafea. Simţea cum începe s-o doară în capul pieptului, când se gândi ca încă nu terminase de scris raportul despre noile reguli ale firmelor cu puţini acţionari.

Dădu o fugă la „Ursul Negru" şi cumpără un pachet de biscuiţi cu ciocolată, o banană şi o coca-cola. Pe prima pagină a unuia dintre ziarele de seară era scris mare: „Viktor Strandgård a fost ucis de sataniști". Deasupra textului, cu litere abia lizibile, citi: „Membru anonim al bisericii povesteşte că...".

— Vai, ce mână rece, spuse femeia care îi luă banii când plăti.

Prinse în palma ei fierbinte degetele Rebeckăi, ţinându-le o clipă.

Rebecka îi zâmbi uimită.

M-am dezobişnuit de asta, gândi ea. Să conversez cu persoane straine.

În maşină se facuse frig. Decoji banana şi o mâncă cu înghiţituri mari. Degetele îi înghetară şi mai tare. Se gândea la femeia de la magazin. Avea vreo şaizeci de ani. Braţe puternice şi pieptul plin, într-un pulover roz de mohair. Părul, cu un permanent facut acasă, era tuns scurt într-o frizură care fusese la modă

prin anii '80. Privire blândă. Apoi, se gândi la Sara şi la Lova. Cât de calde erau când dormeau. Şi la Tjapp. Tjapp, cu privirea catifelată şi blana ei neagră, lucioasă. O cuprinse brusc tristeţea. Îşi ridică faţa spre tavanul maşinii, ştergându-şi lacrimile cu arătătorul, ca să nu i se întindă rimelul sub ochi.

Termină, se mustră ea şi răsuci cheia în contact.

Tjapp zace în întuneric. Apoi, se deschide capacul de deasupra şi o lanternă o orbeşte. Inima i se strânge de frică, dar nu încearcă să se opună atunci când două mâini aspre o prind, ridicând-o. Lipsa de apă a făcut-o pasivă şi îngăduitoare. Dar ridică totuşi grumazul spre bărbatul care o scoate din portbagajul maşinii. Îi arată supunere cât de mult poate, cu banda adezivă argintie strâns înfăşurată peste bot şi labe. Degeaba îşi întinde gâtlejul şi strânge coada între picioare. Pentru că nu există îndurare.

Vila modernă a pastorului Vesa Larsson se afla în spatele Universităţii Populare. Rebecka parcă maşina şi privi clădirea impunătoare. Blocul geometric alb se pierdea în peisajul alb din jur. În ninsoare ai fi putut trece uşor fără să vezi că acolo era o casă, dacă n-ar fi fost părţile care o alcătuiau — de culoare roşie, galbenă şi albastră. Era evident că arhitectul se gândise atât la munţii albi, cât şi la culorile preferate ale laponilor.

Astrid, soţia pastorului Vesa Larsson, deschise uşa. În spatele ei stătea un ciobănesc scoţian, care lătra furios. Ochii lui Astrid se îngustară şi colţurile gurii i se lăsară în jos într-o grimasă de neplăcere, văzând cine sunase la uşă.

— Şi ce doreşti? întrebă ea.

Cu siguranţă pusese pe ea vreo cincisprezece kilograme de când o văzuse ultima dată. Părul era strâns neglijent într-un coc şi avea pe ea pantaloni Adidas şi o bluză decolorată de trening. Într-o secunda, înregistrase paltonul lung, de păr de cămilă, şalul moale de la Max Mara şi maşina Audi nouă, parcată pe stradă. O undă de nesiguranţă îi trecu prin ochi.

Ştiam ca aşa o să se întâmple, gândi răutăcioasă Rebecka. Că o să se neglijeze de îndată ce-o sa aibă primul copil.

Pe vremea aceea, Astrid fusese plinuţă, dar dulce. Ca un îngeraş bucălat pe un semn de carte. Şi Vesa Larsson era pastorul celibatar pentru care concurau cele mai drăguţe fete dornice de a se căsători din biserica baptista.

E o uşurare să nu mai trebuiască să-i iubeşti pe toţi, gândi Rebecka. De fapt, ea nu mi-a plăcut niciodată.

— Am venit să-l întâlnesc pe Vesa, spuse Rebecka, păşind înăuntru înainte ca Astrid să apuce să răspundă.

Câinele se trase înapoi, dar acum lătra aşa de violent, că răguşise. Era ca şi cum ar fi tuşit. Nu exista niciun hol sau antreu. Tot parterul era o suprafaţă deschisă şi, din locul unde se afla, Rebecka putea să vadă bucătăria, locul de luat masa, sofaua şi fotoliile de lângă şemineul mare şi impunătoarea fereastră pe care se vedea cum ninge. Pe vreme senină, de la acea fereastră ai fi putut zări atât Vittangivaara, Luossavaara, cât şi Biserica de Cristal, pe muntele Sandsten.

— E acasă?, întrebă Rebecka, încercând să acopere lătratul câinelui, fără să strige.

În loc de răspuns, Astrid se răsti:

— Da, e acasă, şi termină odată!

Ultimele cuvinte erau adresate câinelui care latra furios. Caută în buzunar şi scoase un pumn de bomboane pentru câine de culoare roşu-închis, pe care le aruncă pe podea. Câinele tăcu şi o luă la fuga dupa bunătaţi.

Rebecka îşi agaţă paltonul în cuier, vârând în buzunar manuşile şi căciula. Or să fie ude când va fi vremea să şi le pună din nou, dar n-avea ce face. Astrid deschise gura ca pentru a protesta, dar pe urmă o închise la loc.

— Nu ştiu dacă vrea să te primească, spuse pe un ton acru. Are gripă.

— Dar eu nu plec de aici înainte să vorbesc cu el, spuse Rebecka blând. E important.

Căţelul, care mâncase toate bomboanele, se întoarse la stăpâna lui, frecându-se de piciorul ei şi, în acelaşi timp, continuând să latre indignat.

— Termină, Baloo, protestă Astrid slab. Eu nu sunt căţea!

Încercă sa îndepărteze căţelul, dar el se ţinea zelos de piciorul ei, cu labele din faţă.

Doamne sfinte, ce tiran! gândi Rebecka.

— Sa ştii că am de gând să fac ce am spus, zise Rebecka. Pot să dorm pe sofa. O sa fie nevoie să chemi poliţia ca să scapi de mine.

Astrid se predă. Câinele în combinaţie cu Rebecka erau mai mult decât putea să suporte.

— E în atelier, spuse ea. Sus pe scară, prima uşă la stânga.

Rebecka urcă scara din cinci paşi mari.

— Bate mai întâi! strigă Astrid în urma ei.

Vesa Larsson stătea în faţa sobei de teracotă albă pe un scăunel îmbracat în blană de oaie. Pe una din plăcile de faianţa ale sobei scria cu litere mari, elegante, de culoarea frunzelor de mesteacăn: „Domnul este păstorul meu". Era frumos. Probabil că Vesa Larsson însuşi le scrisese. Nu se îmbrăcase, ci purta un halat gros de prosop peste pijamaua de flanel. Ochii lui o privira obosiţi din două găvane cenuşii deasupra obrajilor nebărbieriţi.

Chiar se simte rău, gândi Rebecka, dar nu e vorba de gripă.

— Aşa că ai venit să ma ameninţi, zise el. Du-te acasă, Rebecka. Nu te băga în asta.

Aha, gândi ea. S-au mişcat repede — te-au sunat să te avertizeze.

— Frumos atelier, zise, în loc de răspuns.

— Mda, făcu el. Arhitectul era să facă infarct când i-am spus că aici vreau scânduri simple. Zicea c-or să fie imediat distruse de vopsele şi de cerneală şi aşa mai departe. Dar asta era ideea. Ca podeaua să poarte urmele creaţiilor mele.

Rebecka privi în jur. Atelierul era mare. Cu toată ninsoarea cenuşie de afară, lumina intra în valuri pe ferestrele mari. Totul era aranjat cu grijă. Pe un şevalet în faţa ferestrei panoramice era o pânză acoperită. Podeaua nu avea nici cea mai mică urmă de vopsea, după câte putea să vadă. Altfel era când el folosea pivniţa bisericii baptiste. Pe podea zăceau foi cu schiţe şi abia îndrazneai să te mişti de teamă să nu răstorni vreunul dintre multele borcane cu terebentină şi pensule. Mirosul de terebentină făcea să te doară capul după o vreme. Aici mirosea doar slab a fum de la sobă. Vesa Larsson îi văzu privirea cercetătoare şi zâmbi strâmb.

— Ştiu, spuse el. Când în sfârşit primeşti acest atelier, cum visează toţi, atunci...

Îşi completă fraza ridicând din umeri.

— Tata picta în ulei, după cum ştii, continuă el. Aurora Borealã şi Poarta Laponă şi casa din Merasjärvi. Nu se sătura niciodată

Refuza să-şi ia o slujbă obişnuită, în schimb statea doar cu prietenii lui şi bea. Şi mă bătea pe cap cu mâna, zicând: „Băiatul crede c-o să ajungă şofer de camion sau altceva, dar i-am spus că de artă nu poţi să scapi". Însă nu mai ştiu, acum mi se pare doar patetic să stau aici, cu toate visele mele de pictor. N-a fost aşa de greu să scap de artă.

Se priviră în tăcere. Fără să ştie, amândoi se gândeau la părul celuilalt. Că era mai frumos înainte. Când creştea liber şi sălbatic. Când prietenii îi tundeau.

— Frumoasă vedere, spuse Rebecka, adăugând: Da, poate nu chiar în acest moment.

Tot ce puteai vedea afară era perdeaua de ninsoare.

— De ce nu? spuse Vesa Larsson. Poate asta e cea mai frumoasă privelişte. E frumos cu zăpada şi vânt. Totul devine mai simplu. Mai puţin de redat. Mai puţine culori. Mai puţine mirosuri. Zile mai scurte. Capul se poate odihni.

— Ce era cu Viktor? întrebă Rebecka.

Vesa Larsson clătină din cap.

— Ce ţi-a povestit Sanna? întrebă el.

— Nimic, răspunse ea.

— Cum adică nimic? spuse Vesa neîncrezător.

— Nimeni nu scoate o vorbă, zise Rebecka furioasă. Dar nu cred că Sanna a făcut asta. Ea trăieşte uneori pe planeta Marte, dar n-a putut face asta.

Vesa Larsson rămase tăcut, privind ninsoarea.

— De ce mi-a spus Patrik Mattsson să te întreb pe tine despre înclinaţiile sexuale ale lui Viktor? întrebă Rebecka.

Cum Vesa Larsson nu răspundea, ea continuă:

— Aveai o relaţie cu el? I-ai scris o carte poştală?

Ai lăsat o hârtie cu ameninţări pe parbrizul de la maşina mea? gândi ea.

Vesa Larsson răspunse fără să-i întâlnească privirea:

— Nici măcar n-am de gând să comentez aiurelile astea.

— Bine, zise ea cu duritate. Curând am să încep să cred că voi, pastorii, l-aţi ucis. Pentru că avea de gând sa dea pe faţă escrocheriile voastre. Sau poate pentru că te-a ameninţat că-i va spune nevestei tale despre voi doi.

Vesa Larsson îşi ascunse faţa în palme.

— Nu eu am făcut-o, murmură el. Nu eu l-am ucis.

Sunt pe cale să-mi ies din minţi, gândi Rebecka. Alerg de colo-colo şi ameninţ oamenii.

Îşi duse la frunte mâna făcută pumn şi încercă să extragă din creier un gând normal.

— Nu înţeleg, spuse ea. Nu înţeleg de ce tăceţi. Nu înţeleg de ce a pus cineva cuţitul în lada de la sofaua Sannei.

Acum, Vesa Larsson se întoarse, privind-o înspăimântat.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Ce cuţit?

Rebecka ar fi vrut să-şi taie limba.

— Poliţia n-a dat informaţia asta presei, spuse ea. Dar au găsit arma crimei în apartamentul Sannei. În sofaua din [illegible]tarie.

Vesa Larsson se holbă la ea.

— Ah, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

— Ce?

Chipul lui Vesa Larsson se transformă într-o mască nemişcată.

— Am încălcat jurământul de tăcere mult prea mult, spuse.

— Dă-l naibii de jurământ al a tăcerii! izbucni Rebecka. Viktor e mort. Puţin îi mai pasă dacă îţi respecţi sau nu jurământul.

— Am datoria de a tăcea faţă de Sanna.

— Grozav! explodă Rebecka. [illegible] cât să nu vorbeşti cu mine! Dar sunt pregătită să întorc fiecare [illegible]tră, să văd ce viermuieşte dedesubt. Şi voi începe cu parohia şi cu problemele voastre economice. Apoi, voi afla cine îl iubea pe Viktor. Şi de la Sanna voi scoate adevărul c[illegible] în după-amiaza asta.

Vesa Larsson îi aruncă o privire chinuită.

— Nu poţi să renunţi, Rebecka? Du-te acasă. Nu te lăsa folosită.

— Ce vrei să spui cu asta?

El scutură capul descurajat.

— Fă atunci ce crezi că trebuie să faci, spuse el. Însă nu poţi să-mi ia ceva ce să nu fi pierdut deja.

— Să vă ia dracu' pe toţi, spuse Rebecka fără să aibă puterea să mai pună vreun sentiment în cuvinte.

— „Acela dintre voi care n-a păcătuit...", spuse Vesa Larsson.

Sigur, gândi Rebecka. Eu sunt doar o criminală. O pruncuc[illegible]aşă.

Rebecka stă în magazia bunicii şi taie lemne. Nu, „taie" nu e cuvântul potrivit. A ales cei mai groşi şi mai grei buşteni şi-i despică într-un fel de stare febrilă. Înfige securea cu toată puterea în lemnul care nu se dă bătut. Ridică securea cu lemnul atârnând de tăiş şi izbeşte cu toată forţa în butucul de tăiat lemne. Greutatea şi forţa înfundă securea ca o pană în lemn. Acum trebuie să se despice şi să se rupă. În cele din urmă, buşteanul este despicat în două. Ea taie jumătatea iarăşi în două şi pe urmă ridică următorul lemn pe buşteanul de tăiat. Sudoarea îi curge pe spinare. Umerii şi braţele o dor, dar nu se cruţă. Dacă are noroc, iese copilul. Nimeni nu i-a zis că nu trebuie să taie lemne. Atunci, poate că Thomas va spune că n-a fost voia lui Dumnezeu ca ea să se nască.

Fătul, se corectează Rebecka. Că n-a fost voia Domnului ca fătul să se nască. Şi totuşi, ştie în adâncul ei că este o fetiţă. Johanna.

Când aude glasul lui Viktor în spate, banda i se derulează în minte şi înţelege că el a stat în spatele ei rostindu-i numele de mai multe ori, fără să-l audă.

I se pare ciudat să-l vadă stând acolo, pe scăunelul stricat care ar fi trebuit ars de mult. Spătarul a dispărut şi se văd urmele şipcilor. A stat acolo ani de zile, aşteptând să devină lemn de foc.

— Cine ţi-a povestit? întreabă Rebecka.

— Sanna, răspunde el. A spus că o să te înfurii foarte tare.

Rebecka dă din umeri. Nu mai are putere să se înfurie.

— Cine mai ştie? întreabă ea.

Acum e rândul lui Viktor să ridice din umeri. Prin urmare, vestea s-a răspândit. Fireşte. Ce credea ea? Viktor are pe el geaca de piele second-hand şi un fular lung, pe care i l-a împletit vreo fată. Părul e pieptănat corect cu cărare şi dispare sub fular.

— Mărită-te cu mine, spune el.

Rebecka îl priveşte consternată.

— Ai înnebunit...?

— Te iubesc, spune el. Iubesc copilul.

Miroase a lemn şi a rumeguş. Aude cum afară apa picură de pe streaşină. Plânsul i s-a oprit în gât şi o doare.

— În acelaşi fel în care iubeşti toate surorile şi fraţii tăi, prieteni şi duşmani? întreabă ea.

Ca dragostea lui Dumnezeu. La fel pentru toţi. Se împarte, bine împachetată, tuturor celor care stau la coadă. Poate o asemenea dragoste merită ea. Poate ar trebui să ia ce i se dă.

El pare atât de ostenit.

Unde te-ai dus tu, Viktor? gândeşte ea. După călătoria ta la Dumnezeu, sunt aşa de mulţi care stau la coadă şi fiecare vrea să aibă o mică îmbucătură din tine.

— Nu te voi părăsi niciodată, spune el. O ştii.

— Nu înţelegi nimic, suspină Rebecka şi acum pe faţa ei curg lacrimi, fără să le poată opri. De îndată ce răspund „da", voi fi părăsită.

La ora şase şi jumătate seara, Rebecka sosi la secţia de poliţie cu Sara şi cu Lova. Fetele îşi petrecuseră după-amiaza la bazin.

Sanna veni în camera de vizite şi o privi pe Rebecka, ca şi cum i-ar fi furat ceva.

— Oh, uite pe cine avem aici! spuse ea. Începusem să cred că m-aţi uitat.

Fetele îşi scoaseră salopetele şi se urcară fiecare pe scaunul ei. Lova râdea, pentru că părul, care îi ieşise de sub căciuliţă, se transformase în gheaţă.

— Uite, mama, spuse dând din cap, astfel că ţurţurii de gheaţă din păr scoaseră un clinchet. După baie, am mâncat crenvurşti cu piure, continuă Lova. Şi îngheţată. Eu şi Ida ne întâlnim sâmbătă. Da, Rebecka?

— Ida e o fetiţă de vârsta ei, pe care a întâlnit-o la bazinul mic, explică Rebecka.

Sanna îi aruncă Rebeckăi o privire ciudată şi aceasta nu-i mai povesti că mama Idei era o fostă colegă de clasă a ei.

De ce simt că trebuie să explic şi să mă scuz? gândi ea enervată. N-am făcut nimic greşit.

— Am sărit de pe a treia treapta, spuse Sara şi se strecură pe genunchii Sannei. Rebecka mi-a arătat.

— A, da? spuse Sanna cu indiferenţă.

Deja dispăruse. Era ca şi cum doar învelişul ei ar fi rămas pe scaun. Nu păru să reacţioneze nici când îi povestiră că Tjapp

dispăruse. Fetele observară şi începură să trâncănească vrute şi nevrute. Rebecka se foi, nemulţumită. După un moment, Lova se urcă pe scaun şi începu să sară în sus şi în jos, strigând:

— Ida, sâmbătă, Ida, sâmbătă!

În sus şi în jos, în sus şi în jos. Ar fi putut să alunece. Rebecka deveni îngrijorată. Dacă aluneca, se putea izbi cu capul de pervazul de beton al ferestrei. Şi cine ştie ce-ar fi putut păţi. Sanna părea să nu observe.

N-am să intervin, se îndemnă Rebecka.

Până la urmă, Sara o prinse de braţ pe sora ei mai mică, şuierându-i:

— Încetează!

Dar Lova îşi smulse doar braţul şi continuă să sară, fără să-i pese.

— Eşti tristă, mama? întrebă Sara neliniştită, înconjurând cu braţele gâtul Sannei.

Sanna evită s-o privească în ochi când răspunse. Îşi mângâie fiica pe părul blond, lucios. Îi îndrepta cărarea cu degetele şi-i trecu părul după urechi.

— Da, spuse ea cu glas scăzut, sunt tristă. Tu ştii doar că s-ar putea să merg la închisoare şi să nu mai fiu mama voastră. De asta sunt tristă.

Sara se albi la faţă. Cu ochii măriţi de spaimă.

— Dar o să vii curând acasă, spuse.

Sanna o prinse de bărbie şi o privi în ochi.

— Nu şi dacă sunt condamnată, Sara. Atunci voi face închisoare pe viaţă sau voi ieşi doar atunci când tu o să fii mare şi n-o să mai ai nevoie de o mamă. Sau mă îmbolnăvesc şi mor aici şi nu mai ies niciodată.

Buzele Sarei deveniră o linie încordată.

— Dar cine va avea grijă de noi? şopti ea.

Apoi, strigă brusc la Lova care încă mai sărea în sus şi în jos, pe scaun.

— Termină, ţi-am spus!

Lova încetă imediat şi se lăsă să cadă pe scaun. Jumătate din mână îi dispăru în gură.

Rebecka spumega de furie.

— Sanna e tristă, îi spuse Lovei care stătea ghemuită privind spre sora ei mai mare şi spre mama sa. Se întoarse apoi spre Sara şi continuă: De aceea vorbeşte aşa. Vă promit că n-o să ajungă la închisoare. Va veni curând acasă.

Îi păru rău chiar în secunda în care deschise gura. Cum naiba putea să promită un asemenea lucru?

Când trebuiră să plece, Rebecka le rugă pe fete să se ducă afară, la maşină şi s-o aştepte. Scrâşni din dinţi, încercând să-şi potolească furia.

— Cum poţi? şuieră ea. Au fost la bazin şi s-au simţit bine, iar tu...

Dădu din cap, în lipsa unor cuvinte potrivite.

— Am vorbit cu Maja, cu Magdalena şi cu Vesa astăzi. Ştiu că era ceva cu Viktor. Şi tu ştii ce era. Hai, Sanna. Trebuie să-mi povesteşti.

Sanna tăcea. Se sprijinise de peretele de ciment şi îşi rodea o unghie deja mâncată. Chipul ei nu exprima nimic.

— Trebuie să-mi spui, pe toţi dracii! izbucni Rebecka pe un ton ameninţător. Ce era cu Viktor? Vesa a spus că ar trebui să-şi încalce jurământul de tăcere faţă de tine.

Sanna continua să tacă. Îşi rodea iar şi iar pieliţa de la deget. Muşcă trăgând de ea, aşa că începu să sângereze. Rebecka transpira în paltonul prea gros. Avea chef s-o prindă pe Sanna de păr şi s-o dea cu capul de perete. Aşa cum făcuse Ronny Björnström, tatăl Sarei. Înainte de a obosi s-o tot facă şi de a pleca.

Acum fetele aşteptau lângă maşină. Rebecka se gândi la Lova, care nu avea mănuşi.

— Du-te dracului atunci, spuse ea în cele din urmă; se întoarse pe călcâie şi plecă.

Sanna nu mai este în celula ei. A dispărut prin acoperişul de beton. S-a strecurat printre atomi şi molecule şi a alunecat în spaţiul cu stele, de deasupra norilor. A uitat deja vizita. Nu are niciun copil. E doar o copiliţă. Şi Dumnezeu e Mama cea Mare care o cuprinde de subsuori şi o înalţă spre lumină, aşa că simte fiori în stomac. Dar n-o scapă. Domnul nu o scapă pe fiica Lui. Sanna nu trebuie să se teamă. Nu va cădea.

Curt Bäckström stă în faţa oglinzii mari de pe peretele livingului şi îşi cercetează trupul gol. Lumina se revarsă peste el din mai multe lămpi mici, peste care a aruncat o bucată de material roşu, transparent şi de la vreo douăzeci de lumânări aprinse. A prins la geam cearşaful negru cu pioneze, ca nimeni să nu poată privi înăuntru.

Camera are puţin mobilier. În apartament nu există nici televizor, nici radio, nici cuptor cu microunde. Îi făceau rău radiaţiile şi semnalele pe care le emiteau. Se trezea în mijlocul nopţii din cauza vocilor care ieşeau din aparatele electrice, deşi erau oprite. Acum, nimic de felul acesta nu mai poate să-i facă rău şi el a băgat din nou în priză frigiderul şi congelatorul. Dar de televizor şi de radio nu are nevoie. Oricum, nu transmit decât porcării necreştine. Mesaje de la Satan, cât e ziua de lungă.

Poate vedea că s-a schimbat. În ultimele douăzeci şi patru de ore, a devenit mai înalt cu zece centimetri. Şi părul i-a crescut cu iuţeala fulgerului, în curând va trebui să-l prindă la spate. L-a pieptănat cu cărare la mijloc şi acum se apleacă în faţă, spre oglindă. Seamănă sinistru de mult cu Viktor Strandgård.

O clipă, încearcă să vadă dacă se mai poate descoperi pe sine însuşi în oglindă. Vechiul său eu. Poate se întrevede undeva, în ochi, dar dispare imediat. Imaginea din oglindă se mişcă şi devine vagă. E total transformat.

Acum, îşi îndoaie mâinile şi le îndreaptă spre oglindă. În lumina roşie vede sânge şi ulei sfânt scurgându-se din rănile din palme.

Sanna Strandgård ar trebui să fie aici. Ar trebui să stea în genunchi, goală, în faţa lui şi să strângă într-o sticlă mică uleiul care se scurge din palmele lui.

Poate s-o vadă înaintea lui. Cum învârte lent dopul, în sticla verde strălucitoare. Nu-şi ia ochii de la el şi buzele ei formează cuvântul *„rabbuni"*.

Sigur că s-a îndoit de el uneori. S-a îndoit că este într-adevăr cel ales. Sau de capacitatea sa de a cuprinde toată puterea lui Dumnezeu. Ultima dată când a mers la împărtăşanie a fost aproape de nesuportat. Oamenii din jur, care cotcodăceau şi ţopăiau ca găinile. În vreme ce el devenea tot mai mult parte din Dumnezeu. Cuvintele veneau bubuind spre el: „Acesta este TRUPUL meu. Acesta este SÂNGELE meu". S-a clătinat înapoi la locul său, fără să mai audă nimic. Nici măcar corul. Mâinile i se umpluseră de o asemenea forţă, că erau mai groase. Epiderma din vârful degetelor se întindea ca un balon, devenind tot mai netedă şi mai strălucitoare. I se făcuse frică să nu plesnească, aşa cum plesnesc cârnaţii puşi în tigaie.

În ziua următoare şi-a cumpărat mănuşi, cea mai mare măsură care exista. Va fi obligat să le ţină uneori pe mâini şi în casă.

Până când va veni vremea ca oamenii să vadă. În clipa în care le-a plătit, a simţit brusc o stare foarte neplăcută. Femeia din spatele tejghelei îi zâmbea. El avusese de multă vreme darul de a deosebi între diferite spirite şi, când a luat restul, ea s-a transformat sub privirea lui. Dinţii i s-au îngalbenit, ochii i-au ieşit în afară şi au devenit ceţoşi, ca sticla jivrată. Unghiile roşii de la degetele care-i întindeau monedele au crescut, prefăcându-se în gheare.

A aşteptat în spatele magazinului mai multe ore. Pe urmă însă a primit un mesaj că nu trebuie s-o omoare, ci că trebuie să-şi păstreze forţele pentru ceva mai important.

Acum Curt păşeşte agale în sala de baie. Aburul se ridică în lumina lumânărilor şi se aşază în picături de umezeală pe faianţa albă. Aerul e greu de la mirosul de sânge, asemănător celui de aramă şi de la izul puternic de lână udă.

Pe uscătorul de rufe din plastic alb de deasupra lui atârnă trupul lipsit de viaţă al lui Tjapp. Labele din faţă sunt prinse

între firele uscătorului. Sângele picură lent în apă. Pe podea, lângă cadă, se află capul ei. Botul mai e încă înfăşurat cu bandă adezivă argintie.

Când el se scufundă în apa roşie, simte imediat cum trupul i se umple de calităţile câinelui. Picioarele devin rapide şi iuţi, îi tresar fără odihnă, în vreme ce stă acolo culcat. Ar putea doborî recordul mondial la viteză.

Şi o simte pe Sanna. Simte buzele ei pe urechea câinelui. Acum, ele ating urechea lui. Şoapta ei, *te iubesc*.

I-a mai luat şi iepurele, pisica şi chiar doi hamsteri. Şi tot timpul dragostea ei pentru el a crescut.

Bea apa roşie din cadă cu înghiţituri mari. Mâinile încep să-i tremure. A pierdut complet controlul asupra lor şi Dumnezeu preia acum comanda.

Aşa că Domnul îi prinde mâna şi o ridică. Îşi înmoaie degetele în sânge, ca şi cum ar fi cerneală, şi scrie dezordonat pe faianţă. Literele de tipar alcătuiesc un nume. Şi pe urmă: „CURVA TREBUIE SĂ MOARĂ".

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a cincea

Maja Söderberg stă la masa din bucătărie, în miez de noapte. Ei bine, „stă" e poate prea mult spus. Fundul ei este de bună seamă plasat pe scaun, dar partea de sus a trupului atârnă peste masă şi picioarele se află sub scaun. Are o mână sub falcă şi se holbează la modelul tapetului care creşte şi se micşorează, se şterge şi apare la loc. În faţa ei se află o sticlă de votcă. N-a fost uşor pentru o băutoare fără experienţă să toarne în ea aşa de mult. Dar a mers. Mai întâi, a plâns şi i-a curs nasul. Dar acum, acum e mai bine. Acum e ca şi cum un suflet binevoitor i-ar fi făcut o injecţie în creier.

Apoi, aude paşii lui Thomas pe scară. Întâlnirile de seară din timpul Conferinţei Miracolelor se prelungesc. Mai întâi, adunările, care ţin până târziu. Apoi, lumea stă la cafenea şi se întâlnesc unii cu alţii. Şi totdeauna e vreun suflet înflăcărat care rămâne şi se roagă până la orele mici din noapte. E important ca Thomas să fie cu ei, atunci. Ea înţelege. Ea înţelege tot.

Aude cum el pune atent piciorul pe fiecare treaptă, ca să nu deranjeze vecinii în miez de noapte. E aşa de-al naibii de plin de solicitudine. Faţă de vecini.

Paşii lui fac să i se trezească mânia.

Pleacă, spune ea. Dar mânia nu adoarme din nou. S-a trezit şi trage de lanţ. Dă-mi drumul, bolboroseşte surd. Dă-mi drumul, să termin odată cu el.

Şi pe urmă, el stă la masa din bucătărie. Ochii şi gura se deschid mari de uimire. Arată absolut ridicol. Trei gauri holbate sub căciula de blană. Fa zâmbeşte strâmb. Trebuie să-şi pipăie gura cu mâna. Da, gura stă strâmb pe faţă. Cum a ajuns acolo?

— Ce faci? întreabă el.

Ce face ea? Nu poate să vadă? Se îmbată, desigur. A mărşăluit până la Systembolaget[30] şi a cumpărat alcool de toţi banii de cheltuială pentru săptămâna aia.

El e plin de acuzaţii şi întrebări. Unde sunt copiii? Înţelege ea ce mic este oraşul? Cum o să explice el că nevastă-sa cumpără băuturi alcoolice de la Systembolaget?

Atunci, gura ei se deschide şi începe să urle. Anestezia din gură şi creier dispare imediat.

— Taci dracului, nenorocitule! strigă ea. Rebecka a fost aici. Înţelegi? Eu ajung la puşcărie.

El îi spune să se liniştească. Să se gândească la vecini. Că ei sunt o echipă, o familie. Că le vor rezolva pe toate împreună. Dar ea nu se mai poate opri din strigat. Înjurături şi blesteme, pe care niciodată până atunci nu le-a rostit, se revarsă din ea. Diavol. Diavol şi porc blestemat şi ipocrit.

Mult mai târziu, după ce s-a asigurat că Maja doarme buştean, Thomas se duce la telefon şi sună.

— E Rebecka, spune el în receptor. Nu-i pot permite să mai continue aşa.

[30] Magazin autorizat pentru vânzarea băuturilor alcoolice.

Vineri, 21 februarie

Ninsoarea s-a oprit şi a început să bată vântul. Un vânt înţepător, dureros aleargă peste păduri şi drumuri. A adunat zăpada şi a acoperit tot ţinutul cu o plapumă albă, groasă. Trenul de dimineaţă spre Luleå a stat pe loc mai multe ore şi troienele de zăpadă adunate de proprietarii vilelor au fost purtate înapoi, pe drumurile de ieşire, sau le-au blocat porţile garajelor. Vântul s-a învârtejit pe după colţurile caselor, vânând zăpada şi s-a strecurat sub gulerul poştaşului care înjură furios.

Rebecka Martinsson mergea cu greu spre casa lui Sivving. Umerii i se încovoiau sub bătaia vântului şi îşi ţinea capul plecat, ca un taur la atac. Îi sufla atâta zăpada în ochi, că abia de mai vedea. Sub un braţ o ţinea pe Lova, ca pe un balot, şi în cealaltă mână purta micul rucsac al fetei, din pânză groasă roz.

— Pot merge şi singură, se jeluia Lova.

— Ştiu, draga mea, spuse Rebecka. Dar nu avem timp. Mergem mai repede dacă te duc eu.

Deschise uşa lui Sivving cu cotul şi o lăsă pe Lova grămadă pe podeaua holului.

— Alo! strigă şi primi imediat drept răspuns lătratul vioi al Bellei.

Sivving îşi făcu apariţia pe uşa de la subsol.

— Mulţumesc că ai acceptat, spuse Rebecka gâfâind şi încercând zadarnic să scoată ghetele Lovei fără să le desfacă şireturile. Idioţii ăştia! Ar fi putut să mă informeze de ieri, de când am luat-o de la grădiniţă.

Când ajunsese cu Lova la grădiniţă, i se spusese că personalul avea zi de planificări şi că niciun copil nu era prezent. Mai era doar o oră până la audierea privind decizia de arestare în cazul Sannei şi intrase în criză de timp. În câteva minute, vântul avea să îngrămădească atât de multă zăpadă în jurul maşinii, că s-ar putea să nu mai poată pleca. Şi nu va mai ajunge la timp.

Încercă să rupă şiretul de la ghetele Lovei, dar Sara tăcuse nod dublu, când o ajutase pe sora mai mică cu încălţatul.

— Lasă-mă pe mine, spuse Sivving. Tu te grăbeşti.

O ridică pe Lova şi se aşeză cu ea pe genunchi, pe un taburet mic, verde care dispăru aproape cu totul sub masa impunătoare a trupului său. Începu să desfacă nodurile cu răbdare.

Rebecka îi adresă o privire recunoscătoare. Marşul forţat de la grădiniţă la maşină şi de la maşină la Sivving o încălzise şi era plină de transpiraţie. Simţea cum bluza i se lipea de corp, dar era exclus să poată face un duş şi să-şi schimbe hainele. Avea doar o jumătate de oră la dispoziţie.

— Acum, rămâi cu Sivving şi am să mă întorc repede să te iau, e OK?

Lova dădu din cap răsucindu-şi faţa spre Sivving, aşa încât îi vedea partea de jos a falcii.

— De ce te cheamă Sivving? întrebă ea. E un nume ciudat.

— Da, e ciudat, râse Sivving. De fapt, ma cheamă Erik.

Rebecka îi aruncă o privire uimită şi uită că era grăbită.

— Cum? spuse ea. Nu te cheamă Sivving? De ce ţi se zice aşa?

— Nu ştii? zâmbi Sivving. Mama a fost de vină. Am urmat Politehnica, la Stockholm. Pe urmă, am venit înapoi şi am început să lucrez la LKAB, compania minieră. Şi mama nu-şi mai încăpea în piele... Era mândră de mine, normal. Şi a trebuit să rabde o grămadă de răutăţi de la săteni când m-a trimis la studii. De fapt, doar lumea fină îşi trimitea copiii la învăţătură şi gurile rele ziceau că nu trebuia să aibă impresia că este cine ştie cine.

Zâmbi strâmb amintindu-şi, apoi continuă:

— În orice caz, am închiriat o cameră pe Arent Grapegatan şi mama mi-a făcut un abonament telefonic. Şi atunci mi-a scris şi profesia, aşa că în cartea de telefoane a ajuns aşa: Civ.ing., inginer civil. Ei bine, înţelegi cum suna la început: „Uite, însuşi

civ.ing. vrea să ne viziteze". Dar, după o vreme, lumea a uitat de unde venea numele şi mi-au zis toţi Sivving*. Şi eu m-am obişnuit. Chiar şi Maj-Lis îmi zicea „Sivving".

Rebecka îl privi cu un surâs uluit.

— Ce chestie! zise ea.

— Parcă te grăbeai? o întrebă Sivving.

Ea tresări şi se năpusti pe uşă.

— Ai grijă, să nu faci vreun accident! strigă în urma ei, prin vijelie.

— Nu-mi băga idei în cap, îi răspunse Rebecka, urcându-se în maşină.

Dumnezeule, cum arăt! se gândi în vreme ce automobilul şerpuia pe drumul cotit spre oraş. Dacă aş fi avut doar o jumătate de oră în plus, să fac duş şi să pun altceva pe mine.

Începea să cunoască drumul. Nu avea nevoie să se concentreze sută la sută, ci îşi putea lăsa gândurile să zboare.

Rebecka zace pe pat cu mâinile strânse pe burtă.

N-a fost aşa de rău, îşi spune. Şi acum s-a terminat.

Oameni necunoscuţi îmbrăcaţi în alb cu mâini moi, impersonale. („Bună, Rebecka, îţi pun doar o canulă în braţ, pentru perfuzie", un tampon de vată rece pe piele, degetele asistentei medicale sunt de asemenea reci, poate a fumat un moment şi a fumat afară pe balcon în soarele primăvăratic, „o să te înţep puţin, aşa, acum e gata".)

Zăcuse privind soarele care se revărsa peste zăpadă şi făcea lumea de afară aproape dureros de luminoasă. Fericirea sosise, curgând printr-un tub de plastic direct în braţ. Toate grijile şi tristeţile dispăruseră şi după un moment veniseră doi tipi îmbracaţi în alb şi o împinseseră într-un cărucior până în sala de operaţie.

Asta a fost ieri-dimineaţă. Acum, ea zace aici şi simte o durere cumplită în pântece. A luat mai multe calmante, dar n-o ajută. Tremură întruna. Dacă face un duş, o să se încalzească. Poate că o s-o lase şi crampele.

La duş, din ea curge sânge cu cheaguri. Îngrozită, vede cum i se scurge pe picioare.

---

* „C" se pronunţă „s".

Trebuie să se întoarcă la spital. Din nou perfuzie în braţ şi trebuie să rămână peste noapte.

— Nu e niciun pericol, spune una dintre surori, când vede buzele strânse ale Rebeckăi. Se întâmplă des ca un avort să ducă după aceea la infecţie. Nu e din cauza lipsei de igienă sau pentru că ai făcut tu ceva greşit. Antibioticul pe care îl primeşti o să rezolve totul.

Rebecka încearcă să răspundă drăguţ zâmbetului ei, dar pe faţă îi apare doar o grimasă ciudată.

Nu e o pedeapsă, gândeşte ea. Dumnezeu nu este aşa. Nu e nicio pedeapsă.

Sanna Strandgård a fost arestată vineri 21 februarie, la ora 10:25, pe motivul că poliţia ar fi avut suficiente dovezi pentru a o bănui de uciderea fratelui ei Viktor Strandgård. Cei din presă şi de la televiziune au înfulecat decizia ca o haită de vulpi hămesite. Coridorul din faţa sălii de judecata era luminat de bliţurile aparatelor de fotografiat şi de reflectoare, atunci când procurorul-şef adjunct Carl von Post se adresă mass-mediei.

Rebecka Martinsson stătea împreună cu Sanna în camera de arest din faţa sălii de judecată. Doi gardieni aşteptau s-o ducă pe Sanna înapoi la dubă şi apoi la poliţie.

— Vom face recurs, desigur, spuse Rebecka.

Sanna răsucea absentă un cârlionţ din păr între degetul mare şi arătător.

— Doamne, ce se mai uita la mine tinerelul care scria procesul-verbal, zise ea. Te-ai gândit la asta?

— Vrei să fac recurs, nu-i aşa?

— Se uita la mine de parcă ne-am fi cunoscut, dar eu nu-l cunosc.

Rebecka închise servieta cu o pocnitură.

— Sanna, eşti bănuită de omor. Toţi din sala de judecată se uitau la tine. Să fac recurs sau nu?

— Sigur, e clar, spuse Sanna privind gardienii. Mergem?

După ce plecară, Rebecka rămase privind uşa care ducea la parcare. În spatele ei se deschise uşa dinspre sala de judecată. Când se întoarse, întâlni privirea cercetătoare a Annei-Maria Mella.

— Cum e?

— Aşa şi aşa, recunoscu Rebecka cu o grimasă. Dar la tine?

— Păi... aşa şi aşa.

Anna-Maria se lăsă să cadă pe un scaun. Trase fermoarul de la geaca de puf enormă şi îşi eliberă burta. Apoi, îşi smulse căciuliţa tricotată, fără să-şi mai îndrepte părul.

— Ca să fiu sinceră, abia aştept să devin om normal, spuse.

— Să devii om, ce înseamnă asta? întrebă Rebecka cu un surâs.

— Să pot bea cafea şi să fumez o ţigară ca oamenii obişnuiţi, râse Anna-Maria.

Un băiat de vreo douăzeci de ani, cu un blocnotes în mână, se arătă în cadrul uşii.

— Rebecka Martinsson? întrebă el. Ai timp un minut?

— Imediat, zise Anna-Maria cu un glas prietenos.

Se ridică şi se duse la uşă, închizând-o.

— O să audiem fetele Sannei, spuse ea fără ocolişuri, când se aşeză din nou.

— Nu, dar... glumeşti, nu-i aşa? oftă Rebecka. Ele nu ştiu nimic. Dormeau în paturile lor când a fost omorât. O să... von Post o să folosească tehnica lui macho de interogatoriu pe două fetiţe de 11 şi 4 ani? Cine o să aibă grijă de ele după aceea? Tu?

Anna-Maria se sprijini de spătarul scaunului, apăsând cu mâna sub coaste, în capul pieptului.

— Te înţeleg că ai reacţionat la felul în care a vorbit cu Sanna...

— Da, serios vorbind, tu n-ai fi făcut-o?

— ...dar eu voi avea grijă ca interogatoriul cu fetele să decurgă cât mai bine posibil. Vom avea de faţă un medic de la secţia de psihiatrie pentru copii.

— De ce? întrebă Rebecka. De ce trebuie să fie interogate?

— Înţelegi bine că trebuie s-o facem. O armă a crimei a fost găsită la Sanna, dar din punct de vedere tehnic nu poate fi legată de ea. Cealaltă armă n-am găsit-o. Prin urmare, nu avem decât indicii. Sanna a povestit că Sara era cu ea când l-a găsit pe Viktor şi că Lova dormea în săniuţă. Poate că fetele au văzut ceva important.

— Au văzut-o pe mama lor omorându-l pe Viktor, vrei să spui?

— Trebuie, în orice caz, să excludem acest fapt din ancheta, spuse Anna-Maria pe un ton uscat.

— Vreau să fiu de faţă, spuse Rebecka.

— Desigur, răspunse Anna-Maria binevoitoare. Am să-i povestesc Sannei, tot mă duc acum la poliţie. Arăta foarte calmă, aşa mi s-a părut.

— Nu era deloc prezentă, răspunse Rebecka, simţindu-şi inima grea.

— Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce trece ea. Să stea în boxa acuzaţilor.

— Nici eu, zise Rebecka.

S-au adunat acasă la Gunnar Isaksson. Pastorii, fraţii mai vârstnici şi Rebecka. Rebecka vine ultima, deşi ajunge cu zece minute mai devreme decât ora fixată. Aude cum discuţia din living se opreşte atunci când Gunnar deschide uşa.

Nici soţia lui Gunnar, Karin, nici copiii nu sunt acasă, dar în bucătărie se află două termosuri mari, pe masa rotundă. Unul cu cafea şi celălalt cu apă fierbinte pentru ceai. Pe o tavă sunt prăjituri şi chifle acoperite cu un şervet de pânză în carouri galben cu alb. Karin a scos ceşti, farfurioare şi linguriţe. Chiar şi lapte, turnat într-o cană mică. Dar cafeaua or s-o bea mai târziu. Mai întâi, or să vorbească.

— Te întrebi, desigur, pentru ce te-am rugat să vii aici.

Frans Zachrisson e cel care începe. Este unul dintre fraţii vârstnici. În cazurile obişnuite, abia de o priveşte. Nu-i plac nici Rebecka, nici Sanna. Dar acum privirea îi este îndurerată şi blajină. Vocea, plină de căldura şi atenţie binevoitoare. O umple de groază pe Rebecka. Ea nu răspunde, ci doar se aşază, atunci când el o roagă s-o facă.

Câţiva dintre ceilalţi fraţi vârstnici o cercetează cu gravitate. Sunt toţi de vârstă mijlocie sau mai bătrâni. Vesa Larsson şi Thomas Söderberg sunt cei mai tineri, cu cei treizeci de ani ai lor.

Vesa Larsson are privirea aţintită asupra mesei. Thomas Söderberg stă pe scaunul lui, aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi. Îşi odihneşte fruntea pe mâinile împreunate, iar ochii îi sunt închişi.

— Thomas a înaintat o cerere de demisie, spune Frans Zachrisson. După cele ce s-au întâmplat, consideră că nu mai poate continua ca pastor în aceeaşi parohie cu tine, Rebecka.

Fraţii încuviinţează şi Frans Zachrisson continuă:

— Eu privesc cu multă seriozitate cele ce s-au întâmplat. Dar cred în iertare. Iertare din partea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Ştiu că Domnul l-a iertat pe Thomas şi eu însumi l-am iertat. Toţi am făcut-o.

Tace. Reflectează poate o secundă dacă trebuie să vorbească şi despre iertarea ei, a Rebeckăi. Dar acesta e un capitol dificil. Ea a dus la capăt avortul, cu toată generoasa propunere a lui Thomas Söderberg. Şi nu arată niciun semn de remuşcare. Poate exista iertare fără remuşcare?

Rebecka încearcă să ridice ochii şi să întâlnească privirea lui Frans Zachrisson. Dar nu reuşeşte. Sunt prea mulţi. O copleşesc.

— Am încercat să-l convingem pe Thomas Söderberg să-şi retragă demisia, dar el nu a făcut-o. E greu să mai continue, pentru că i se va aminti totdeauna greşeala...

El tace din nou şi pastorul Gunnar Isaksson profită de ocazie ca să spună câteva cuvinte. Rebecka aruncă o privire în direcţia lui. Gunnar stă lăsat pe spate în canapeaua de piele. Privirea lui e, da, e aproape pofticioasă. Arată ca şi cum în orice clipă ar putea întinde mâna lui mică şi grasă, ca s-o prindă şi s-o mănânce cu fulgi şi pene. Ea înţelege că lui îi face plăcere faptul că Thomas Söderberg a dat de greu. Thomas e prea intelectual, după părerea şi gustul lui. Ştie greceşte şi tot timpul nu face decât să citeze textele clasice. A studiat teologia la universitate. Gunnar n-a făcut decât şcoala populară. Să discute împreună cu fraţii „slăbiciunea" lui Thomas Söderberg trebuie să fi fost pentru el precum e pentru pisica soarele şi smântâna. Gunnar Isaksson afirmă că şi el a fost supus ispitelor, dar că în asemenea momente este pusă la încercare relaţia cu Dumnezeu. Povesteşte că atunci când a fost întrebat de fraţii mai vârstnici dacă mai are încredere în pastorul Thomas Söderberg, a rugat să i se dea o zi timp de gândire, înainte să le comunice că „da". Voia ca hotărârea lui să se bucure de sprijinul lui Dumnezeu. Spera că Rebecka înţelegea că aşa a fost.

— Noi credem că Dumnezeu are planuri mari pentru Kiruna, îl întrerupe Alf Hedman, altul dintre fraţii mai vârstnici, şi noi credem că Thomas are un rol principal în acest plan.

Rebecka înţelege exact de ce au rugat-o să vină. Thomas nu poate rămâne în parohie dacă ea mai e membră, pentru că atunci el

își va aminti mereu de pacatul său. Și toți vor să-l aibă în continuare pe Thomas. Ea le face imediat pe plac.

— Nu are nevoie să se mute, spune ea. Oricum, eu voi cere ieșirea din parohie, pentru că mă voi muta la Uppsala și voi începe să studiez.

Este felicitată pentru hotărâre. În Uppsala, de altminteri, se află o foarte bună congregație, a cărei membră va putea fi.

Acum, vor să se roage pentru ea. Rebecka și Thomas trebuie să se așeze pe două scaune unul lângă celălalt și ceilalți fac un cerc în jurul lor, punând mâinile pe ei spre rugăciune. Curând vorbirea învălmășită bisericească talăzuiește pe fereastră în sus, spre cer.

Mâinile lor sunt ca niște insecte care se târăsc pe ea. Peste tot. Nu, ca niște plăci fierbinți care o ard prin haine, făcându-i găuri în piele. Pe acolo i se scurge afară sufletul. Se simte rău. Vrea să vomite. Dar nici asta nu poate să facă. E prizonieră, sub toți bărbații aceștia care și-au pus mâinile pe trupul ei. Face doar un singur lucru. Nu închide ochii. Trebuie să ai ochii închiși când se face rugăciunea pentru tine. Să te deschizi pe tine însăți. Înăuntru și în afară. Numai că ea ține ochii deschiși. Se agață strâns de realitate, privind țintă spre genunchi. Spre o pată abia vizibilă de pe fustă.

— Rămâi, desigur, să bei o cafea, spune Gunnar Isaksson când au terminat.

Și ea o face, ascultătoare. Pastorii și frații mai în vârstă se înfrupta cu plăcere din prăjiturile făcute de Karin. În afară de Thomas, care dispare imediat după rugăciune. Ceilalți vorbesc despre vreme și vânt și despre viitoarea serie de întâlniri care va avea loc în timpul Paștelui.

Nimeni nu vorbește cu Rebecka. E ca și cum nu ar fi acolo. Ea mestecă o prăjitură cu cocos. E uscată și i se sfarmă în gură, bea ceai, ca s-o poată înghiți. După ce a mâncat prăjitura, pune jos ceașca, murmură un „la revedere" și se strecoară pe ușă. Ca un hoț.

Anna-Maria Mella înainta cu greu spre casă. Zăpada blocase din nou intrarea şi maşina se oprise exact în faţa stâlpilor de la poartă.

Dădu la o parte zăpada care se strânsese în faţa uşii. Strigă:

— Robert!

Niciun răspuns. Din camera lui Marcus se auzea muzica dată tare. Nicio şansă să-l roage să iasă şi să cureţe zăpada. Ar fi urmat doar o jumătate de oră de discuţii. Atunci, mai bine o curăţa singură. Dar nu mai avea putere. Zăpada spulberată se adunase în pragul uşii şi, ca s-o închidă, trebui s-o trântească puternic. Robert se dusese undeva cu Jenny şi Petter. Poate la mama lui.

Marcus avea prieteni la el. Probabil, câţiva din echipa de hochei. Pe podeaua din hol zăceau sacul lui de antrenament şi două genţi pe care nu le cunoştea. Păşi peste crose şi ridică genţile ude, ducându-le în baie. Apoi, scoase din sacul lui Marcus hainele de antrenament. Şterse podeaua din hol şi aşeză într-un rând ordonat ghetele şi crosele, lângă uşă.

În drum spre spălătorie, cu hainele ude în braţe, trecu pe lângă bucătărie. Pe masă se afla o cutie de lapte şi un baton de ciocolată O'boy. De azi-dimineaţă? Sau le lăsaseră Marcus şi amicii lui?

Scutură atentă cutia de lapte şi o mirosi. Era în ordine. O puse în frigider. Aruncă o privire ostenită spre masa de lângă chiuvetă, supraîncărcată, şi se duse la uşa subsolului. Două cutii de carton pline cu podoabe de Crăciun se mai aflau încă lângă uşa care ducea la scara subsolului. Ar fi trebuit ca Robert să le pună de multă vreme în magazie.

Coborî la subsol. Strânse hainele murdare pe care familia le aruncase pe scară, le duse în spălătorie şi oftă. Parcă trecuse o veşnicie de când nu mai avea putere să calce şi să împăturească aşa cum trebuie rufele. Mormanul de lenjerie curată din faţa mesei de călcat era înalt cât muntele Tolpagorni. Haine murdare, în grămezi vechi, zăceau în faţa maşinii de spălat. Ghemotoace de praf prin colţuri. Fericite să stea acolo, n-aveau absolut nicio frică de oameni. Umezeală, scame de murdărie neagră pe lângă tubul de scurgere.

Când voi avea concediu postnatal, îşi spuse. Atunci o să am timp.

Aruncă în maşină o grămadă de şosete de bumbac albe, lenjerie de corp, câteva cearşafuri şi prosoape. Puse pe 60 de grade, la programul B. Maşina de spălat porni cu un hârâit greoi şi Anna-Maria aşteptă obişnuitul clinchet, ca un scurt cod Morse, de pornire a programului, urmat de zgomotul apei care curgea în maşină. Dar nu se întâmplă nimic. Maşina continua cu hârâitul ei monoton.

— Hai odată! spuse, bătând cu pumnul în capac.

De n-ar trebui o maşină nouă de spălat! Ar costa mii de coroane.

Maşina zumzăi dureros. Anna-Maria o închise, apoi o porni din nou. Încercă cu alt program. În cele din urmă, dădu cu piciorul în ea. Apoi, veniră lacrimile.

O oră mai târziu, când Robert coborî în spălătorie, ea stătea în picioare lângă masa de călcat. Împăturea hainele cu furie, cu lacrimile curgându-i şiroaie.

Mâinile lui moi pe spinare şi pe păr.

— Ce e, Mia-Mia?

— Lasă-mă în pace! şuieră ea.

Dar pe urmă, când o luă în braţe, începu să suspine pe umărul lui, povestindu-i despre maşina de spălat.

— Şi e atâta dezordine! scânci ea. Imediat ce ajung în faţa uşii aici, acasă, nu văd decât lucruri care trebuie făcute. Şi pe urmă, asta...

Pescui un şort cu dungi alb-albastre din muntele de haine curate. Albastrul se decolorase şi ţesătura era scămoşată de la atâta spălat.

— Bietul copilaş! O să moştenească haine decolorate toată viaţa. Or să râdă de el la şcoală...

Robert zâmbi în părul ei. De data aceasta, fuseseră puţine furtuni. Când îl aşteptase pe Petter, fusese mult mai rău.

— Şi pe urmă, e slujba. Am primit o listă cu toţi participanţii la Conferinţa Miracolelor. Ideea era să facem o cercetare. Dar Sanna Strandgård a fost arestată astăzi, iar acum von Post vrea ca toate resursele să fie centrate pe ea. Aşa că i-am promis lui Sven-Erik să trec prin listă, căci, din punct de vedere formal, eu nu lucrez la anchetă. Numai că nu ştiu dacă o să am timp.

— Hai, vino, spuse Robert. Mergem în bucătărie şi fac eu un pic de ceai.

Şedeau unul în faţa celuilalt la masa din bucătărie. Anna-Maria învârtea fără chef linguriţa în ceaşcă şi privea cum se dizolvă mierea în ceaiul de muşeţel. Robert curăţase un măr, pe care îl tăie în felii subţiri şi i le dădea, una câte una. Ea le băga în gură, fără să fie atentă.

— Se aranjează, spuse el.

— Nu-mi spune că se aranjează.

— Atunci, plecăm. Tu şi cu mine şi bebeluşul. Părăsim casa asta dezordonată. Copiii se descurcă o vreme. Şi pe urmă, intervine societatea şi-i plasează în case de adopţie.

Anna-Maria începu să râdă şi îşi şterse nasul cu zgomot într-o bucată de hârtie de bucătărie.

— Sau putem s-o rugăm pe mama să se mute aici, spuse Robert.

— Niciodată.

— Ar face curat.

Anna-Maria începu să râdă.

— Niciodată şi iar niciodată.

— Ar goli maşina de spălat. Mi-ar călca ciorapii. Ţi-ar da sfaturi folositoare.

Robert se ridică să arunce cojile de măr în chiuvetă.

De ce nu poate să le arunce direct în găleata de gunoi? gândi ea ostenită.

— Haide, luăm copiii cu noi şi mergem să cumpărăm pizza, spuse el. Putem să te lăsăm la poliţie, să treci prin lista de la conferinţă chiar în seara asta.

Când Sara şi Rebecka intrară în bucătăria lui Sivving, vineri seara, Sivving şi Lova erau în toi cu ceruitul schiurilor. Sivving ţinea o bucată albă de parafină pe un mic fier de călcat de voiaj şi pe urmă o lăsa să picure pe schiurile care erau prinse într-un dispozitiv de ceruit. Apoi, netezea parafina cu atenţie, cu fierul de călcat, pe întreaga suprafaţă. Puse deoparte fierul şi întinse mâna spre Lova, fără să o privească. Ca un chirurg deasupra pacientului.

— Răzuitoarea! spuse el.

Lova îi întinse răzuitoarea.

— Ceruim schiuri, îi explica Lova surorii mai mari, în vreme ce Sivving răzuia excesul de parafină de pe schiuri în şuviţe albe, încreţite.

— Văd, spuse Sara aplecându-se s-o mângâie pe Bella care stătea lungită pe preşul de sub fereastră şi dădea din coadă aşa de violent, că lovea în caloriferul din spatele ei.

— Deci, îi spuse Rebecka lui Sivving, văd că v-aţi mutat la bucătărie.

— Păi, răspunse el, e o activitate care cere spaţiu. Ar fi bine s-o saluţi şi tu pe Bella, înainte să-şi iasă din piele de bucurie. Am pus-o să stea acolo, ca să nu răstoarne schiurile sau să alerge după resturile de parafină. Aşa, Lova, acum dă-mi ceara de alunecat.

Luă fierul de călcat de lângă chiuvetă şi topi încă o măsură de ceară peste schiuri.

— Aşa, micuţo, acum poţi să-ţi iei schiurile şi să pui pe ele un strat de ceara marca Blåswix.

Rebecka se aplecă peste Bella şi o scărpină sub fălci.

— Vă e foame? întrebă Sivving. Sunt chifle cu scorţişoară şi lapte.

Rebecka şi Sara se aşezară pe canapea, fiecare cu paharul ei de lapte, aşteptând clinchetul cuptorului cu microunde.

— Vreţi să ieşiţi, să schiaţi? întrebă Rebecka.

— Nu, răspunse Sivving, voi o să schiaţi. Mâine se opreşte sigur viscolul. Mă gândeam că am putea merge cu scuterul peste râu, până sus, la cabana din Jiekajärvi. Şi acolo o să puteţi merge un pic cu schiurile. Tu n-ai mai fost acolo de ani de zile.

Rebecka scoase chiflele din cuptor şi le puse grămadă, direct pe masa de lemn. Erau prea fierbinţi, dar ea şi Sara rupeau bucăţi din melcii cu scorţişoară şi le înmuiau în laptele rece. Lova freca intens cu ceară pe schiurile mici.

— Aş merge cu plăcere la Jiekajärvi, însă trebuie să lucrez şi mâine, spuse Rebecka clipind.

Durerea de cap lovea ca o daltă în spatele pleoapelor. Îşi prinse rădăcina nasului între degetul mare şi arătător. Sivving îi aruncă o privire. Privi chifla cu scorţişoară pe jumătate mâncată de lângă paharul ei cu lapte. Îi dădu Lovei lemnul de ceruit şi o instrui cum trebuie să facă să alunece ceara pe talpa schiului.

— Uite ce e, îi spuse el Rebeckăi, du-te sus şi întinde-te un pic. Eu şi fetele ieşim afară cu Bella şi pe urmă pregătim ceva de mâncare.

Rebecka urcă în dormitorul de la etaj. Patul dublu al lui Maj-Lis şi Sivving stătea proaspăt făcut şi gol în camera tăcută. Măciuliile mari, rotunjite, de la capetele tăbliilor din lemn de pin se înnegriseră şi străluceau de la atâta frecat. I se făcu şi ei poftă să le atingă. Cerul cenuşiu împiedica aproape toată lumina zilei să se reverse şi în cameră era semiîntuneric. Se aşeză pe pat şi trase peste ea pledul de lână. Era obosită şi îngheţată şi îi zvâcnea capul.

Fără să poată adormi, îşi căută telefonul mobil şi verifică mesajele. Primul era de la Måns Wenngren.

„N-a fost nevoie de niciun cap de cal", zicea el cu glas tărăgănat. „Dar i-am promis jurnalistei prim acces la subiect şi în schimb ea şi-a retras reclamaţia."

— Ce subiect? izbucni Rebecka.

Aşteptă ca el să mai spună ceva, dar mesajul se terminase şi vocea fără timbru din receptor anunţa ora la care sosise următorul mesaj.

Ce credeai? îşi zise batjocoritor. C-o să fie drăguţ şi o să stea la taclale?

Următorul mesaj era de la Sanna.

— Bună, spunea Sanna cu voce repezită, tocmai am aflat de la Anna-Maria că fetele vor fi interogate. În prezenţa psihiatrului şi aşa mai departe. Nu vreau asta şi sunt uimită că tu n-ai discutat

cu mine. Din păcate, nu prea ne înţelegem, aşa că am hotărât ca mama şi tata să se ocupe de fete în continuare.

Rebecka închise telefonul fără să mai asculte celelalte mesaje. Apoi, se auzi un ciocănit şi Sivving îşi vârî capul înăuntru. O văzu cum şedea acolo, privind ţintă telefonul pe care îl avea în mână.

— Cred că trebuie să-l schimbăm cu un ursuleţ obişnuit[31], zise el. Ţi-ar prinde bine să mergi la Jiekajärvi. Acolo nu te poate suna nimeni, aşa că poţi să-l laşi acasă. Mă gândeam doar să-ţi spun că mâncarea e gata cam într-o oră, vin atunci şi te trezesc. Dormi acum.

Rebecka îl privi.

— Nu pleca, spuse ea. Povesteşte-mi ceva despre bunica.

Sivving se duse la şifonier şi scoase un pled de lână pe care-l întinse peste Rebecka. Apoi, îi luă din mână telefonul şi-l puse pe noptieră.

— Lumea nu a crezut niciodată că Albert, bunicul tău, se va însura, spuse el. Stătea totdeauna într-un colţ şi tăcea cu căciula în mână, când era în vizită la cineva. Era singurul dintre fraţi care rămăsese acasă cu tatăl lui. Şi acesta, tatăl bunicului tău, Emil, era un om dur. Nouă, copiilor, ne era tare frică de el. La naiba, o dată ne-a prins jucând poker la nisipărie, am crezut c-o să-mi smulgă urechea din rădăcină. Era laestadian[32] convins. Dar, oricum, Albert s-a dus la o înmormântare la Junosuando şi când s-a întors, se schimbase ceva la el. Era tăcut, exact ca înainte. Dar era ca şi cum ar fi stat şi ar fi zâmbit în sinea lui, cu toate că nu-şi mişca deloc buzele, înţelegi ce vreau să spun. O întâlnise pe bunică-ta. Şi vara aia a plecat de mai multe ori ca să-şi viziteze rudele, la Kuoksu. Emil se făcea foc şi pară de câte ori Albert dispărea la mijlocul cositului. Aşa că, până la urmă, a venit ea aici, în vizită. Şi tu ştii cum era Theresia. Când era vorba de muncă, nimeni nu putea să-i dea peste degete. Oricum a fost, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar brusc ea şi Emil s-au dus şi şi-a luat fiecare jumătate din fâneaţa oilor, ştii, pajiştea dintre

---

[31] În suedeză, telefonului mobil i se spune ca alint „nalle", ursuleţ.

[32] Secta laestadiană interzice alcoolul şi jocurile de noroc.

locul de cartofi şi râu. A fost ca o întrecere. Mi-aduc aminte foarte bine. Era destul de târziu, la sfârşitul verii, apăruseră ţânţarii şi era chiar înainte de masa de seară, aşa că înţepau tare. Noi, băieţii, stăteam şi priveam. Şi Isak, fratele lui Emil, era şi el. Pe el n-ai apucat să-l cunoşti. Păcat. S-au dus acolo tăcuţi şi au început, fiecare cu coasa lui, Emil şi Theresia. Şi noi tăceam. Tot ce se auzea erau insectele şi strigătele de seară ale rândunelelor.

— Ea a câştigat?

— Nu, dar într-un fel, nici Emil n-a câştigat. El a terminat primul, dar bunică-ta nu era prea departe. Şi Isak s-a frecat pe ţepii din barbă şi a spus: „Ei bine, Emil, putem da drumul berbecului pe partea ta". Emil trecuse cu coasa ca o vijelie, dar nu fusese foarte atent. Însă jumătatea bunicii tale era ca şi cum ar fi mers în genunchi cu forfecuţa de unghii. Aşadar, acum ai auzit cum s-a făcut ea respectată de către tatăl bunicului tău.

— Mai povesteşte, îl rugă Rebecka.

— Altă dată, zâmbi Sivving. Acum trebuie să dormi un pic.

Trase uşa după el.

Cum aş putea să dorm? se întrebă Rebecka.

Avea certitudinea că Anna-Maria Mella o minţise. Sau, poate, nu minţise, dar în orice caz ascunsese ceva. Şi de ce o concediase Sanna, când auzise că fetele aveau să fie interogate? Din acelaşi motiv pe care-l avea şi ea însăşi, că von Post nu-i inspira deloc încredere? Sau pentru că se amesteca un psiholog? De ce îi trimisese cineva o carte poştală lui Viktor, în care îi spunea că ceea ce făcuseră ei nu era greşit în ochii lui Dumnezeu? De ce aceeaşi persoană o ameninţase pe Rebecka? Sau poate nu era o ameninţare, poate era doar un avertisment? Încercă să-şi amintească exact ce scria pe hârtie.

Dumnezeule, nu pot dormi acum, îşi zise ea şi începu să privească în tavan.

Dar, în următorul moment, căzu într-un somn adânc.

Fu trezită de un gând, deschise ochii în penumbra încăperii şi rămase nemişcată, ca să nu-l facă să zboare.

Era ceva ce spusese Anna-Maria Mella. „Avem doar indicii."

— Dacă ai doar indicii, ce-ţi trebuie atunci? şopti ea, cu ochii în tavan.

Un motiv. Şi ce fel de motiv ar fi putut ei să afle audiindu-le pe fetele Sannei?

Răspunsul căzu în ea ca o monedă în fântâna dorinţelor. Alunecă prin apă şi se aşeză cuminte pe fund. Încreţiturile de la suprafaţa apei încetară şi imaginea apăru clară.

Viktor şi fetiţele. Rebecka se apără de acest gând. Nu putea fi posibil. Şi totuşi, posibilitatea aceea îngrozitoare exista.

Începu să-şi aducă aminte ce găsise când venise la Kurravaara. Cum Lova mânjise câinele şi pe ea însăşi cu săpun. Şi Sanna, nu spusese ea că fetiţa făcea mereu aşa? Oare nu părea să fie un act tipic pentru copiii care au fost...

Nici nu se putea gândi la asta.

Brusc, începu să se gândească la Sanna. Sanna, cu hainele ei provocatoare. Şi tatăl ei cu mâna grea, un individ periculos.

Cum de n-am văzut asta? îşi zise ea. Familia. Secretele de familie. Nu poate fi adevărat. Dar este.

Şi totuşi, nu putea fi Sanna cea care îl omorâse pe Viktor. Sanna n-ar fi putut s-o facă, chiar dacă ar fi vrut.

Îşi aduse aminte cum Sanna cumpărase odată un prăjitor de pâine care nu funcţiona bine.

N-a putut să-l dea înapoi, se gândi ea. Dacă nu m-aş fi dus eu cu prăjitorul de pâine, ea ar fi tăcut şi l-ar fi păstrat.

Se aşeză în capul oaselor în pat, cugetând. Şi dacă Sanna nu voia să-i fie interogate fetele, atunci părinţii ei erau deja pe drum încoace. Probabil că fuseseră deja la casa bunicii şi zgâlţâiseră uşa. Şi cu siguranţă aveau să se întoarcă în orice clipă.

Luă telefonul şi o sună pe Anna-Maria Mella. Aceasta răspunse pe numărul direct, de la slujbă. Părea obosită.

— Nu pot să-ţi explic, spuse Rebecka. Dar dacă vrei să audiezi copiii, pot veni cu ei mâine. După aia, vă va fi greu s-o faceţi.

Anna-Maria Mella îşi reţinu întrebările.

— Bine, spuse ea. Aranjez asta.

Fixară întâlnirea pentru a doua zi şi Rebecka promise să aibă fetele cu ea.

Asta a fost, îşi spuse Rebecka, dându-se jos din pat. Îmi pare rău, Sanna, dar nu mai ascult telefonul până mâine după-amiază. Aşa că încă nu ştiu că tu vrei ca părinţii tăi să ia fetele.

Trebuia să stea ascunsă până a doua zi. Aici nu putea rămâne cu copiii. Sanna fusese la Sivving.

La secţia de poliţie, Anna-Maria Mella stătea în faţa computerului şi studia fotografiile participanţilor la conferinţă. Coridorul din faţa biroului ei era cufundat în întuneric. Lângă ea, pe masa de lucru, se răcise o bucată de pizza cu ton, pe jumătate mâncată în cartonul plin de grăsime. Uimitor cât de mulţi dintre participanţii la Conferinţa Miracolelor puteau fi găsiţi în registrul de delincvenţi sau în cel de suspecţi. Era vorba mai ales de delicte cu narcotice, în combinaţie cu furturi şi acte de violenţă.

Drogaţi şi derbedei pocăiţi, gândi Anna-Maria.

Scrisese numele şi numerele personale ale câtorva, despre care credea că trebuie cercetaţi mai îndeaproape.

Chiar când se hotărâse să-l sune pe Robert, privirea îi căzu pe o notă despre o crimă. Verdictul venea de la tribunalul din Gävle. În urmă cu doisprezece ani. Sentinţa: îngrijire psihiatrică într-o instituţie sigură. Nicio notă după aceea.

Aha, gândi ea. E în permisie sau a fost eliberat? Trebuie să verific.

Ridică receptorul, sunând acasă. Marcus fu cel care răspunse. Părea dezamăgit că era doar mama.

— Spune-i lui tata că rămân până târziu, spuse ea.

Rebecka se duse la bucătărie. Acolo, Sivving tocmai aşeza masa pentru cină. Aranjase aceleaşi pahare de sticlă incasabilă, tacâmurile cu mânere de bachelită neagră şi porţelanul de fiecare zi, cu flori galbene, pe care ea şi-l amintea de când era mică. Stătuse deseori aici, în bucatarie, vorbind cu Maj-Lis şi Sivving.

— Avem chifteluţe, spuse el.

— Mi-e o foame de leşin, spuse Rebecka. Miroase minunat.

— Trei părţi carne de ren şi o parte carne de porc.

— Unde sunt fetele?

El făcu un semn din cap spre camera mare.

— Sivving, îi spuse Rebecka, pot să împrumut scuterul tău şi ataşul? Mă duc cu fetele la cabana din Jiekajärvi deja din seara asta.

Sivving aşeză tigaia de tuci pe masă. Dedesubt pusese un prosop de bucătărie îndoit, cu iniţialele lui Maj-Lis brodate în cruciuliţe roşii.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Rebecka dădu din cap.

— Nu e nicio primejdie, zise ea. Dar nu putem rămâne aici. Dacă părinţii Sannei vin şi întreabă de noi, tu nu ştii unde suntem.

— Aha, facu Sivving. Sunt salopete de scuter, atât pentru tine, cât şi pentru fete. Să vă luaţi cu voi mâncare şi lemne uscate. Şi pe urmă, mâine-dimineaţă, venim şi eu şi Bella. Dar fără hrană caldă în burtă, nu vă las să plecaţi.

Rebecka merse în odaia mare. Lova şi Sara întinseseră ziare peste masa extensibilă şi acum şedeau şi pictau pietre cu cea mai mare concentrare. În mijlocul mesei se afla o piatră gata pictată, pe care o aveau drept model. Era ceva mai mare ca o mână de bărbat strânsă pumn şi reprezenta o pisică încolăcită, cu ochi mari albastru-turcoaz.

— Nepoţii mei s-au ocupat cu asta vara trecută, spuse Sivving din bucătărie. Da, m-am gândit că poate fi amuzant pentru Sara şi Lova.

Din bucatarie, Bella scoase un lătrat de avertizare.

— Dar termină odată, se răsti Sivving. Nu înţeleg ce-i cu ea, îi spuse Rebeckăi. Acum o jumătate de oră, a început să latre la fel. E probabil o vulpe sau cine ştie ce. Nu te-a trezit?

Rebecka clătină din cap.

— Uite, Rebecka, am desenat-o pe Tjapp! striga Lova.

— Mda, foarte frumos, răspunse Rebecka absentă. Puteţi lua pietrele şi vopselele cu voi, pentru că o să plecăm cu scuterul în seara asta, să dormim în cabana bunicii mele.

La ora şase şi un sfert seara, Rebecka porni la drum cu scuterul de la Sivving, spre râu. Purta mască de schi şi căciulă de blană, şi totuşi abia putea privi din cauza zăpezii care-i biciuia faţa. Lumina de la farul scuterului se reflecta în zăpada învolburată şi o făcea să nu poată vedea la mai mult de câţiva metri în faţă. Sara şi Lova stăteau în ataş, bine învelite în pleduri şi în piei de ren, împreună cu bagajul. Abia de li se vedea vârful nasului.

O luă direct prin grădina bunicii şi opri scuterul în faţa casei. De fapt, trebuia să dea o fugă până sus, să caute pijamalele fetelor. Dar părinţii Sannei puteau să-şi facă apariţia din clipa în clipă. Nu, era mult mai bine să nu întârzie acolo. Dacă putea să ţină fetele ascunse până în ziua următoare, psihologul avea să vorbească cu ele. Apoi, serviciul social sau naiba ştie cine se va îngriji de ele. Însă atunci ea va fi făcut oricum tot ce putuse pentru ele.

Acceleră şi o luă în jos, spre râu. Întunericul căzu peste ea ca o perdea. Şi vântul şterse imediat urmele scuterului.

Ca o umbră, Curt Bäckström stă sus, în bucătăria bunicii. E sprijinit de perete lângă fereastră şi priveşte luminile din spate ale scuterului care dispar în jos, spre râu. În mâna dreaptă are un cuţit. Arătătorul trece cu grijă peste tăiş, ca să-i simtă ascuţimea. Într-unul din buzunarele salopetei se află trei pungi negre de plastic. În celălalt buzunar e cheia de la casă, pe care a luat-o din buzunarul paltonului Rebeckăi. A stat vreme îndelungată acolo, în întuneric, aşteptând. Acum

îşi lasă un moment pleoapele să-i cadă. E plăcut. Ochii sunt uscaţi şi fierbinţi. Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are niciun loc unde să-şi poată odihni capul.

Anna-Maria Mella conducea în jos pe Österleden, spre Lombolo. Era ora zece şi un sfert seara. Conducea prea repede. Sven-Erik bâjbâi cu mâna peste bordul maşinii, încercând să găsească ceva de care să se ţină, în vreme ce automobilul şerpuia peste porţiunile cu zăpadă suflată de vânt. Mâna în mănuşa groasă nu găsea nimic de care să se prindă.

Magazinul universal OBS, pe partea dreaptă, ca un şir de puncte luminoase slabe, în perdeaua de zăpadă. Stop, înainte de sensul giratoriu, roţile derapară, când ea apăsă din nou pe acceleraţie. La stânga, institutul pentru cercetări spaţiale, ca o navă cosmică argintie care tocmai a aterizat. Firma de neon roşu. Cartierul de vile, Stenvägen, Klippvägen, Blockvägen, cu aleile bine curăţate de zăpadă şi locuri cu mâncare pentru păsări.

— Îl cheamă Curt Bäckström, spuse Anna-Maria. A fost condamnat pentru omucidere la doisprezece ani de îngrijire psihiatrică cu regim de închisoare, cum se numiea pe atunci. După aceea, nicio însemnare.

— OK, ce fel de crimă?

— Şi-a înjunghiat tatăl vitreg. Mai multe lovituri de cuţit. Mama a asistat şi pe urmă a depus mărturie împotriva fiului. În timpul interogatoriului, a declarat că şi ei îi era frică de băiat.

— Băiat?

— Avea doar nouăsprezece ani. Şi la Conferinţa Miracolelor n-a venit ca vizitator, ci locuieşte aici, în cartierul Lompis. Pe Tallplan, la numărul 3B. Una dintre colegele din Gävle cunoaşte pe cineva la tribunal. S-a dus acolo după slujbă şi a aruncat o privire peste condamnări. Uneori e uşor să ai de-a face cu oamenii.

Intră în parcare. Şiruri lungi de garaje. Case cu două etaje de lemn, de la sfârşitul anilor '60. Coborâră din maşină şi începură să meargă. Nu se vedea niciun om, deşi era vineri seara.

— Tribunalul l-a eliberat acum doi ani, continuă Anna-Maria. A rămas sub supravegherea serviciului psihiatric public din Gävle. A făcut regulat injecţii, şi-a văzut de slujbă. Dar, conform serviciului de evidenţă a populaţiei, s-a mutat la Kiruna în ianuarie anul trecut. Şi, după cum spune medicul de gardă de la spitalul de psihiatrie din Gällivare, n-a contactat serviciul psihiatric din Kiruna.

— Aşa că...

— Aşa că, nu ştiu, dar după toate probabilităţile, de un an de zile n-a primit medicamentele de care are nevoie. Şi e oare ciudat? Vreau să spun, ai văzut casetele video de la biserica aceea, „Aruncă medicamentele! Dumnezeu e doctorul tău!"

Au rămas un moment în faţa uşii care ducea la scară. În două dintre apartamente era întuneric. Sven-Erik ţinea mâna pe mânerul uşii. Anna-Maria coborî vocea:

— L-am întrebat pe medicul de gardă ce crede el că se poate întâmpla cu o persoană care nu-şi mai ia medicamentele.

— Şi...

— Şi tu ştii cum sunt ei... nu se pot exprima în cazuri specifice... variază de la individ la individ... Dar, până la urmă, a spus că se poate şi chiar e probabil să aibă o stare mai rea. Da, chiar foarte rea. Ştii ce-a spus când i-am povestit că există o biserică unde se consideră că oamenii trebuie să-şi arunce medicamentele?

Sven-Erik dădu din cap în semn de negaţie.

— Mi-a spus: „Oamenii slabi sunt atraşi adesea spre biserică. Şi cei care vor să aibă putere asupra oamenilor slabi sunt de asemenea atraşi într-acolo".

Rămaseră tăcuţi câteva secunde. Anna-Maria vedea cum vântul umple cu zăpadă urma paşilor lor.

— Intrăm? propuse ea.

Sven-Erik deschise uşa şi păşiră în clădirea întunecată. Anna-Maria aprinse lumina. Pe o tăbliţă mică, la dreapta, scria că Bäckström locuieşte la etajul întâi. Urcară pe scară. Şi unul, şi altul fuseseră de multe ori în asemenea case, când vecinii telefonau

despre scandaluri prin diferite apartamente. Mirosea ca de obicei în aceste locuri. Urină sub scară. Miros iute de detergent şi beton.

Sunară, dar nu le deschise nimeni. Ascultară la uşă, însă tot ce se auzea era muzica de la apartamentul din faţa. La ferestre văzuseră că era lumina stinsa. Anna-Maria deschise fanta pentru scrisori şi încercă să privească înăuntru. În apartament era întuneric.

— Va trebui să mai venim o dată, spuse ea.

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a şasea

E ora patru şi douăzeci dimineaţa. Rebecka stă la măsuţa de bucătărie din cabana din Jiekajärvi. Se uită la reflecţia sa din fereastră, direct în propriii săi ochi. Cineva ar putea să stea afară şi s-o privească fără ca ea să-l poată vedea. Brusc, acea persoană şi-ar putea lipi faţa de geam şi imaginea chipului său s-ar amesteca cu reflexia propriului ei chip.

Încetează, îşi spune. Nu e nimic afară. Cine ar putea fi, în noapte şi furtună?

Focul trosneşte în sobă şi în horn curentul face să se nască o notă prelungă, unică, ce este acompaniată de vântul care şuieră afară şi de fâsâitul uşor al lămpii de gaz. Se ridică şi mai pune două bucăţi de lemn. Când viscoleşte aşa, trebuie să ţii focul aprins. Altfel, cabana va fi complet îngheţată mâine-dimineaţă.

Suflarea violentă îşi caută drum prin crăpăturile din pereţi, pe la uşori şi prin uşa veche, de culoare ocru. Pe vremuri, înainte ca Rebecka să se fi născut, această uşă se afla la cocina de porci. Aşa i-a povestit bunica. Şi înainte, se aflase altundeva. Era o uşă cu mult prea frumoasă şi solidă ca să fi fost făcută special pentru cocina de porci. Probabil fusese într-o casă de locuit, care apoi a fost dărâmată. Şi uşa a fost luată ca să fie folosita în altă parte.

Pe podea sunt preşurile bunicii, puse în mai multe straturi. Ele ţin gerul departe. Zăpada care a fost troienită pe lângă ziduri

izolează şi ea. Iar peretele dinspre nord mai este apărat şi de un rând de lemne, acoperite cu o prelată ca să fie ferite de zăpadă.

Lângă sobă se află o găleată emailată pentru apă cu căuşul din inox şi un coş mare, cu lemne. Alături se găsesc pietrele cu pisici, pictate de Sara şi Lova, deasupra câtorva numere vechi din *Allers* şi *Land*. Piatra Lovei reprezintă, desigur, un câine. Stă încolăcit cu botul pe labe şi priveşte fix la Rebecka. Ca să fie mai sigur, Lova a scris „Tjapp" pe spinarea vopsită în negru. Acum amândouă fetiţele dorm în acelaşi pat, cu degetele pătate de vopsele şi acoperite cu două cuverturi, până la urechi. Înainte să se culce, toate trei au ajutat să deruleze saltelele şi să le apese, să iasă tot aerul rece din ele. Sara doarme cu gura deschisă şi Lova s-a ghemuit pe braţul surorii mai mari. Au bujori în obraji. Rebecka ridică una din pături şi o pune pe speteaza patului.

Nu-i treaba mea să le protejez, încearcă ea să se convingă. După ziua de mâine nu mai există nimic ce aş putea face pentru ele.

Anna-Maria Mella stă în pat în capul oaselor, cu lampa aprinsă. Robert doarme alături. Ea are două perne puse la spate, sprijinite de tăblia patului. Pe genunchi are albumul Kristinei Strandgård, cu tăieturi din ziare şi fotografii ale lui Viktor Strandgård. Copilul se mişcă în burtă. Poate să simtă un picior care o loveşte.

— Alo, puştiule, spune ea apăsând pe umflătura tare de sub piele. Nu trebuie s-o baţi pe bătrâna ta mamă.

Priveşte o fotografie a lui Viktor Strandgård, stând pe scara Bisericii de Cristal în plină iarnă. Are pe cap o căciulă verde împletită, incredibil de urâtă. Părul lung îi atârnă pe umărul stâng. Ridică în aer cartea sa *Drumul spre Rai şi înapoi*. Râde. Pare deschis şi relaxat.

Oare într-adevăr a făcut ceva rău cu fetele Sannei? gândeşte Anna-Maria. Dar este doar un băieţandru.

Se frământă în legătură cu ziua de mâine şi cu interogarea fetelor.

Oricum, tu vei avea un tată drăguţ, îi spune ea copilului din pântece.

Dintr-odată, se simte copleşită de emoţie. Se gândeşte la micuţul acela. Perfect şi pregătit pentru viaţă, cu zece degete la mâini şi zece degete la picioare, şi o personalitate numai a lui. De ce este mereu gata să plângă? Nu mai e în stare nici să privească la un film Disney, fără să izbucnească în hohote exact în momentul cel mai înduioşător, înainte să se rezolve totul, la sfârşit. Au trecut cu adevărat paisprezece ani de când Marcus se afla în burta ei? Şi Jenny, şi Petter, iar acum ei sunt aşa de mari. Viaţa trece incredibil de repede. Se simte cuprinsă de un sentiment de adâncă recunoştinţă.

Într-adevăr, nu am de ce să mă plâng, gândeşte ea şi se întoarce spre cineva aflat acolo, afară, în univers. O familie minunată şi o viaţă bună. Am primit deja mai mult decât poate cere cineva.

— Mulţumesc, aruncă ea direct în spaţiu.

Robert îşi schimbă poziţia, se întoarce pe o parte, îşi trage în jur plapuma, aşa că seamănă cu o sarma.

— N-ai pentru ce, spune el adormit.

Sâmbătă, 22 februarie

Rebecka îşi toarnă cafea din termos şi se aşază la masa de bucătărie. Şi dacă Viktor s-a dat la fetele Sannei? gândeşte ea. Poate că Sanna şi-a ieşit din minţi şi l-a ucis? Poate că l-a căutat, să-l pună în faţa faptelor şi...

Şi ce? se întrerupe. Şi-a ieşit din fire şi a scos un cuţit de vânătoare, prin cine ştie ce scamatorie, şi l-a înjunghiat? Apoi, i-a dat în cap cu ceva greu, ce avea din întâmplare în buzunar?

Nu, nu putea fi aşa.

Şi cine i-a scris lui Viktor cartea poştală care se afla în Biblia lui? „Ceea ce am făcut nu e păcat în ochii Domnului."

Ia borcanele cu vopsea pe care le-au folosit fetele şi întinde un ziar vechi pe masă. Apoi, o pictează pe Sanna. Arată mai curând ca o bătrânică de turtă dulce, cu părul lung, buclat. Sub Sanna, scrie „Sara" şi „Lova". Alături îl desenează pe Viktor. El are o aureolă în jurul capului, care a alunecat un pic într-o parte. Apoi, uneşte numele fetelor şi al lui Viktor cu câte o linie. Trage o linie şi între Sanna şi Viktor.

Iar acum această relaţie a fost ruptă, gândeşte ea mâzgălind peste liniile care îl unesc pe Viktor cu Sanna şi cu fetele ei.

Se lasă pe spate în scaun şi privirea îi rătăceşte peste mobilierul modest, paturile suprapuse verzi, masa de bucătărie cu cele patru scaune diferite, bancheta cu ligheanul de spălat vasele din plastic roşu şi scăunelul mic, care se află în colţul de lângă uşă.

Pe vremuri, când cabana era folosită drept adăpost de vânătoare, unchiul Affe obişnuia să-şi pună puşca pe scăunelul ăsta, proptită de zid. Îşi aminteşte încruntătura de neplăcere a bunicului. În ceea ce-l privea, bunicul aşeza totdeauna puşca în teaca ei şi o vâra sub pat.

Acum, pe scaunel se află toporul de lemne, iar de un cârlig, deasupra, atârnă fierăstrăul.

Sanna, gândeşte Rebecka, îndreptându-şi din nou privirea spre desenul făcut.

Pictează spirale mici şi stele în jurul capului Sannei.

Sanna-vanna-virre-panna. Care nu e în stare să facă nimic singură. Toată viaţa ei, o grămadă de idioţi au intervenit şi au aranjat lucrurile pentru ea. Eu însămi sunt o asemenea idioată. N-a trebuit nici măcar să mă roage să vin aici. Eu totuşi am venit, ca un blestemat de căţeluş ascultător.

Face să dispară braţele şi mâinile Sannei, acoperindu-le cu vopsea neagră. Aşa, acum e în imposibilitatea de a face ceva. Apoi, se desenează şi pe sine, scriind deasupra „IDIOATĂ".

Privind imaginea, începe să înţeleagă. Pensula urmează tremurând figurile pe care le-a desenat pe ziar. Sanna nu se descurcă singură. Aici, ea e fără braţe şi fără mâini. Când Sanna are nevoie de ceva, apare mereu vreun idiot şi-i aranjează totul. Rebecka Martinsson este un asemenea exemplu.

Dacă Viktor se leaga de fetele Sannei...

...şi ea devine aşa de furioasă, că vrea să-l omoare. Ce se întâmplă atunci?

Atunci, vine un idiot oarecare şi-l omoară pe Viktor pentru Sanna.

Poate fi aşa? Trebuie să fie aşa!

Biblia. Asasinul a pus Biblia lui Viktor în canapeaua din bucătăria Sannei.

Sigur că da. Nu pentru a o amesteca pe Sanna. Era un dar pentru ea. Mesajul, cartea poştală cu scrisul dezordonat, era scris pentru Sanna, nu pentru Viktor. „Ceea ce am făcut noi nu e păcat în ochii Domnului." A-l ucide pe Viktor nu a fost un păcat în ochii Domnului.

— Cine? îşi spune Rebecka şi desenează o inimă goală lângă imaginea Sannei. În inimă înscrie un semn de întrebare.

Ascultă atentă. Încearcă să distingă un zgomot în vijelie. Şi dintr-odată aude, e zgomotul unui scuter.

Curt. Curt Bäckström care stătea în faţa ferestrei pe scuterul lui şi privea în sus, la Sanna.

Se ridică de la masă şi priveşte în jur.

Securea, gândeşte ea, cuprinsă de panică. Iau securea de lemne.

Dar acum nu mai aude niciun zgomot de motor.

A fost doar o închipuire, potoleşte-te acum, încearcă să se liniştească ea. Aşază-te. Eşti presată şi speriată şi ai auzit greşit. Nu e nimic acolo, afară.

Se aşază, dar nu-şi poate lua privirea de la clanţa uşii. Trebuie să se ridice şi să încuie.

Nu începe acum, repetă, ca pe o formulă magică. Nu e nimic acolo, afară.

În momentul următor, clanţa uşii se mişcă. Uşa se deschide. Mugetul furtunii pătrunde înăuntru, împreună cu un val de frig, şi un bărbat în salopetă albastră de schi păşeşte grăbit înăuntru. Închide uşa în urma sa. Mai întâi, nu poate vedea cine este. Apoi, îşi scoate ochelarii de schi şi ciorapul de pe cap.

Nu e Curt Bäckström. E Vesa Larsson.

Anna-Maria Mella visează. Sare dintr-o maşină de poliţie şi aleargă împreună cu colegii pe E10, între Kiruna şi Gällivare. Sunt pe drum spre o carcasă de automobil care zace răsturnată la zece metri de şosea. E aşa de greu. Colegii sunt deja lângă automobilul zdrobit şi o strigă.

— Grăbeşte-te! Tu ai fierăstrăul! Trebuie să-i scoatem!

Ea continuă să alerge cu fierăstrăul electric în mână. Undeva, aude o femeie ţipând de ţi se rupe inima.

Acum a ajuns, în sfârşit. Porneşte fierăstrăul. Se aud ţipete de sub tablă. Privirea îi cade pe scaunul pentru copil care atârnă rupt, dar nu poate vedea dacă se află vreun copil pe el. Fierăstrăul urlă strident, dar dintr-odată începe să sune pe un ton care zornăie pătrunzător. Ca un telefon.

Robert o împinge pe Anna-Maria în coaste şi adoarme de îndată ce ea ridică receptorul. Aude vocea lui Sven-Erik Stålnacke.

— Sunt eu, spune el. M-am dus din nou la Curt Bäckström. Dar el n-a fost acasă toată noaptea sau, cel puţin, nu mi-a deschis nimeni.

— Mm, mormăie Anna-Maria.

Senzaţia neplăcută din vis continuă. Se uită la ceasul de lângă pat. Patru şi treizeci şi cinci. Se târăşte pe spate în pat şi se ridică în fund, sprijinindu-se de spetează.

— Dar n-am fost acolo împreună? întreabă ea.

— Nu te certa acum cu mine, Mella, mai bine ascultă. Cum el nu părea să fie acasă sau nu voia să deschidă, habar n-am, m-am dus la Biserica de Cristal ca să văd, poate e vreun „aleluia" în noaptea asta, dar nu era nimeni acolo. Aşa că am sunat la pastori,

Thomas Soderberg, Vesa Larsson şi Gunnar Isaksson, în această ordine. Mă gândeam că poate îşi ţin oiţele sub supraveghere şi ştiau unde obişnuieşte să-şi petreacă acest Curt Bäckström noptile, dacă nu e acasă în locuinţa lui.

— Aha?

— Thomas Söderberg şi Vesa Larsson nu erau acasă. Soţiile lor afirmă că în mod sigur sunt în biserică, pentru că este conferinţa aceea, dar eu jur, Anna-Maria, că nu era nimeni în biserică. Da, sigur, s-ar fi putut să stea acolo, ghemuiţi în întuneric, tăcuţi ca şoarecii, dar mi-e greu să cred asta. Pastorul Gunnar Isaksson era acasă, a răspuns tare greu şi bombănea adormit.

Anna-Maria stă un moment pe gânduri. Se simte buimăcită şi îi e un pic greaţă.

— Ma întreb dacă e de ajuns pentru o percheziţie la domiciliu, spune el. Aş vrea să intru în locuinţa lui Curt Bäckström. Trebuie să-l suni tu pe von Post, să-l întrebi.

Sven-Erik oftează la celălalt capăt al firului.

— El s-a axat cu totul pe Sanna Strandgård, spune el. Şi noi n-avem nimic cu care să-l convingem. Şi totuşi. Am o senzaţie foarte neplăcută, când e vorba de tipul ăsta. Mă gândesc să intru chiar acum.

— În locuinţa lui? Termină!

— Sun la „Benny, lacăte şi alarmă". El nu pune întrebări dacă-i spun că poate trimite factura la poliţie.

— Eşti nebun.

Anna-Maria pune picioarele jos, pe podea.

— Aşteaptă-mă, spune ea. Mă aduce Robert.

— Stai calmă, Rebecka, spune Vesa Larsson. Noi vrem doar să vorbim. Nu face nicio prostie.

Fără să-şi ia privirea de la ea, bâjbâie cu mâna în spate, prinde clanţa uşii şi o apasă.

Noi, gândeşte ea. Care „noi"?

Dar pe urmă înţelege că nu e singur. Doar a intrat primul, ca să se convingă că situaţia e sub control.

Vesa Larsson deschide uşa şi încă doi barbaţi intră în încapere. Uşa se închide în spatele lor. Sunt îmbrăcaţi în haine închise la culoare. Nu se vede nicio porţiune de piele. Măşti de hoţi. Ochelari de protecţie.

Rebecka încearcă să se ridice de pe scaun, dar picioarele n-o ascultă. E ca şi cum tot corpul ar fi încetat să funcţioneze. Plămânii nu mai sunt capabili să tragă aerul. Sângele, care îi curge în vine de când s-a născut, s-a oprit. Ca râul, după ce a fost construit un stăvilar. Stomacul e un nod tare.

Nu, nu, la dracu!

Unul dintre cei doi îşi scoate căciula, descoperindu-şi buclele negre, ude. E Curt Bäckström. Salopeta lui e de un negru strălucitor. În picioare are bocanci zdraveni, cu bombeul tare. Pe umăr are o puşcă, cu două ţevi. Nările şi pupilele îi sunt mărite, ca la un armăsar de luptă. Ea priveşte direct în ochii lucioşi. Vede febra din ei.

Să fii al naibii de atentă cu el, gândeşte.

Aruncă o privire spre fete. Dorm adânc.

Ştie cine este celălalt bărbat, chiar înainte ca el să-şi scoată masca şi ochelarii. Ce importanţă are ce poartă pe el, ar putea

să-l recunoască oriunde: Thomas Söderberg. Mişcările lui. Felul în care domină încăperea.

E ca şi cum ei ar fi făcut repetiţii. Curt Bäckström şi Vesa Larsson se plasează de fiecare parte a uşii.

Vesa Larsson priveşte pe lângă ea. Sau poate direct prin ea. Aceeaşi privire pe care părinţii de copii mici o au la cumpărături. Muşchii de sub pielea feţei le-au cedat. Ca şi cum n-ar mai putea ascunde osteneala. Privirea moartă. Împing căruciorul cu marfă, ca nişte asini biciuiţi, printre rafturi, surzi la plânsul copiilor sau la sporovăiala lor exagerată.

Thomas Söderberg face un pas în faţă. Mai întâi, n-o priveşte. Cu mişcări încordate, atente îşi trage fermoarul salopetei şi îşi scoate ochelarii. Are alţi ochelari decât ultima oară când l-a văzut, dar asta a fost cu multă vreme în urmă. Se uită de jur împrejur prin încăpere, ca un comandant într-un film ştiinţifico-fantastic, înregistrează tot, copilele, securea în colţ şi pe ea însăşi, la masa de bucătărie. Apoi, se relaxează. Umerii se lasă în jos. Mişcările îi devin mai moi, ca la un leu mascul care hoinăreşte prin savană.

Şi se întoarce spre Rebecka.

— Îţi aminteşti de Paştele acela, când ne-ai invitat aici, pe mine şi pe Maja? E ca din altă viaţă. O vreme, am crezut că n-am să găsesc drumul. În întuneric şi pe viscol.

Rebecka îl priveşte atentă. El îşi scoate căciula şi mănuşile şi le înghesuie în buzunarele salopetei. Părul nu i s-a rărit. Câteva fire cenuşii în brunul castaniu, altfel e exact acelaşi. Ca şi cum timpul s-ar fi oprit. Poate a crescut un pic în greutate, dar e greu de observat.

Vesa Larsson se sprijină de canatul uşii. Respiră cu gura deschisă şi îşi ţine faţa un pic ridicată, ca şi cum ar avea rău de maşină. Privirea îi aleargă de la Curt la Thomas şi apoi la ea. Dar nu priveşte la fete.

De ce nu priveşte fetele?

Curt se leagănă încet, înainte şi înapoi. Privirea i se plimbă când pe Thomas, când pe Rebecka.

Ce se va întâmpla acum? Îşi va lua Curt puşca de pe umăr şi o va ucide? Unu, doi, trei şi e gata. Întuneric. Trebuie să

câştige timp. Vorbeşte acum, femeie. Gândeşte-te la Sara şi la Lova.

Rebecka îşi sprijină mâinile în tăblia mesei şi se ridică greu de pe scaun.

— Stai jos! îi porunceşte Thomas şi ea se lasă pe fund, ca un câine speriat de pedeapsă.

Sara geme, dar nu se trezeşte. Se răsuceşte în pat şi răsuflarea ei devine din nou adâncă şi liniştită.

— Tu ai fost? şopteşte Rebecka. De ce?

— A fost însuşi Dumnezeu, Rebecka, spune Thomas solemn.

Ea recunoaşte tonul grav şi atitudinea. Aşa arata el şi aşa vorbeşte când vrea să întipărească lucruri importante în minţile ascultătorilor lui. Întreaga lui fiinţă se schimbă. E ca şi cum ar fi o stâncă, ivită din adâncuri. Cu rădăcini în inima pământului. Emana seriozitate, putere, forţă. Şi, în acelaşi timp, umilinţă în faţa Domnului.

De ce joacă această piesă în faţa ei? Nu, nu este pentru ea. Este pentru Curt. El... el îl mânuieşte pe Curt.

— Şi copiii? întreabă ea.

Thomas îşi lasă capul în jos. Acum, în tonul lui e ceva rupt. Ceva fragil. Vocea pare să nu mai poată purta cuvintele.

— Dacă tu nu... începe el... nu ştiu cum te voi ierta pentru că m-ai silit la asta, Rebecka.

Ca la un semn invizibil, Curt scoate mănuşa din mâna dreaptă şi ia din buzunar un ghem de sfoară.

Ea se întoarce spre Curt. Îşi sileşte vocea să treacă prin nodul care-i blochează gâtlejul.

— Dar tu o iubeşti pe Sanna, spune. Cum poţi s-o iubeşti pe ea şi să-i ucizi copiii?

Curt strânge ochii. Continuă să se legene înainte şi înapoi, ca şi cum n-ar auzi-o. Apoi, buzele i se mişcă tăcut, înainte de a-i răspunde.

— Sunt copii ai umbrei, spune el. Trebuie să dispară.

Dacă l-ar putea face să vorbească! Să câştige timp. Ea trebuie să se gândească. Aici e un fir. Thomas îl lasă să vorbească, el nu îndrăzneşte să facă altfel.

— Copii ai umbrei? Ce vrei să spui?

Ea înclină capul pe o parte şi lasă obrazul să i se odihnească pe mână, exact cum obişnuieşte Sanna să facă, se străduieşte să-şi liniştească glasul.

Curt vorbeşte rar, cu privirea fixată pe lampa cu gaz. Ca şi cum ar fi singur. Sau ca şi cum ar exista o fiinţă în interiorul luminii, care-l ascultă.

— Eu am soarele în spate, spune. În faţă cade umbra mea. Ea îmi merge înainte. Dar când am intrat, a trebuit să se dea la o parte. Sanna va avea noi copii. Ea îmi va naşte doi fii.

Acum am să vomit, gândeşte Rebecka simţind gustul de carne de ren şi fiere urcându-i prin corp.

Se ridică în picioare. Chipul îi e alb ca zăpada. Picioarele îi tremură sub ea. Corpul este aşa de greu. Cântăreşte tone. Picioarele sunt ca nişte scobitori subţiri.

Într-o clipă, Curt se află în faţa ei. Chipul lui e desfigurat de furie. Strigă la ea cu asemenea forţă, că trebuie să-şi tragă răsuflarea după fiecare cuvânt:

— Tu... o... să... stai... jos!

O loveşte puternic în stomac, şi ea se îndoaie, ca un briceag. Picioarele îşi pierd echilibrul. Podeaua vine în viteză spre faţa ei. Preşul bunicii sub obraz. Durerea insuportabilă în burtă. Departe, deasupra ei, voci agitate. Vâjâie şi sună.

Trebuie să închidă ochii o clipă. Doar un moment. Apoi, îi va deschide din nou. Promite. Sara şi Lova. Sara şi Lova. Care dintre ele strigă? E Lova cea care strigă aşa? Doar un moment...

Benny, de la „Lacate şi alarma", deschide uşa de la apartamentul lui Curt Bäckström şi pe urmă dispare. Sven-Erik Stålnacke şi Anna-Maria Mella stau pe scara întunecată. Doar lumina de afară se strecoară prin fereastra dinspre curte. E tăcere. Se uită unul la altul şi îşi fac semne din cap. Anna-Maria a ridicat piedica de la pistolul său, un Sig-Sauer.

Sven-Erik pătrunde înăuntru. Ea îi aude glasul care spune un „alo" atent. Anna-Maria stă de pază în faţa uşii deschise.

Sunt nebună, îşi zice ea. Are o durere surdă în şale. Se reazemă de perete şi respiră adânc. Gândeşte-te, dacă el e acolo, înăuntru, în întuneric. Poate e mort. Sau stă la pândă, undeva. Va năvăli dinăuntru şi o s-o îmbrâncească pe scară.

Sven-Erik aprinde lumina în hol.

Ea priveşte înăuntru. E o garsonieră. Din hol poţi privi direct în odaia combinată, dormitor şi living. E un apartament ciudat. Oare locuieşte cineva acolo?

În hol nu e mobilă. Niciun scrin cu mărunţişuri şi cu poşta zilei. Niciun covor. Pe cuierul de sub etajera de pălării nu atârnă nicio haină. Camera de zi e de asemenea goală. Aproape. Sunt câteva lămpi, puse direct pe podea şi pe perete atârnă o oglindă mare. Ferestrele sunt acoperite cu un cearşaf negru. Nimic pe pervaz. Nicio perdea. Un pat simplu, din scânduri de pin, aşezat lânga perete. Cuvertura este din plastic matlasat, bleumarin. Sven-Erik iese din bucătărie. Scutură aproape invizibil din cap. Li se întâlnesc ochii. Plini de întrebări şi aşteptări rele. El se duce la uşa de la baie şi deschide. Întrerupătorul se află lânga uşă, pe interior. Întinde mâna. Ea aude clinchetul, dar becul

nu se aprinde. Sven-Erik rămâne pe loc, în deschizătura uşii. Ea îl vede dintr-o parte. Mâna care scoate mănunchiul de chei. Acolo, are un breloc cu o lanternă mică. Fâşia îngustă de lumină, prin uşă. Ochii care se micşorează, ca să-şi ascută privirea.

Poate că ea face o mişcare pe care el o vede cu colţul ochiului, pentru că mâna i se ridică într-un gest de oprire. El face un pas înăuntru. Un picior peste prag. Acum o doare din nou în spinare. Strânge mâna pumn şi o apasă pe şale.

Apoi, el iese din sala de baie. Paşi repezi. Gura deschisă. Pupile deschise, de veghe pe faţa de gheaţă.

— Ia telefonul şi sună, spune el răguşit.

— Pe cine? întreabă ea.

— Pe toţi! Trezeşte-i pe toţi!

Rebecka deschide ochii. Cât timp a trecut? Sub tavan pluteşte chipul lui Thomas Söderberg. Arată ca o eclipsă de soare. Faţa se află în umbră şi lampa de gaz atârnă strâmb deasupra capului, alcătuind o coroană luminoasă în jurul buclelor lui brune.

O mai doare încă stomacul. Chiar mai rău ca înainte. Şi peste durere, în exterior, este cald şi umed. Sânge. Înspăimântată, înţelege că n-a fost lovită cu pumnul. Curt a înfipt cuţitul în ea.

— Asta nu intra în planul nostru, spune Thomas înverşunat. Trebuie să reflectăm.

Ea întoarce capul. Sara şi Lova sunt lungite în pat. Mâinile le sunt legate de stâlpii patului, cu funie de cânepă. Din guri le ies bucăţi de pânză albă de bumbac. Pe podea, lângă pat, se află un cearşaf sfâşiat. Asta au în gură. Ea poate vedea cum coşul pieptului li se ridică şi se lasă grăbit, ca să poată trage suficient aer pe nări.

Lova e răcită. Dar poate totuşi respira.

Potoleşte-te, fata respiră. La dracu, la dracu!

— Ideea a fost, spune Thomas Söderberg gânditor, ideea a fost să dăm foc la cabană. Şi tu trebuia să ai cheia de la scuter şi să porneşti doar în cămaşă de noapte sau în maiou. În mod normal, tu ai fi făcut asta, nu?

Dar, ţinând seama de vijelie şi de factorul ger, mai ales când mergi cu scuterul, cred că n-ai fi mers mai mult de maximum 100 de metri. Apoi, ai fi căzut de pe el şi ai fi îngheţat în câteva minute. În procesul-verbal al poliţiei, ar fi fost un simplu accident. Cabana ia foc. Tu eşti cuprinsă de panică, părăseşti copiii şi te năpusteşti afară, goală-puşcă. Încerci să scapi

cu scuterul şi îngheţi după numai câţiva metri. Nicio anchetă mai amănunţită, nicio întrebare. Acum o să fie mai greu.

— Aveţi de gând să lăsaţi copiii să ardă înăuntru?

Thomas îşi muşcă gânditor buza, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— Cred că trebuie să te luăm cu noi, spune el. Chiar dacă trupul tău ar arde, poate rămâne urma de la cuţit. Nu pot risca asta.

Se întrerupe şi răsuceşte capul, atunci când Vesa Larsson intră, ducând în mână o canistră de benzină din plastic roşu.

— Fără benzină, spune Thomas iritat. Niciun lichid inflamabil şi nimic chimic. Toate astea se văd la o cercetare tehnică. Aprindem cu chibritul perdelele şi hainele de pat.

Face un semn spre Rebecka.

— O luăm cu noi, continuă el. Voi doi daţi o mână de ajutor şi să puneţi o prelată în ataşul scuterului.

Vesa Larsson şi Curt dispar din nou pe uşă. Furtuna urlă, apoi nu se mai aude, când se închide uşa. Acum ea e singură cu el. Inima o ia la goană. Trebuie să se grabească. O ştie. Altfel, trupul o s-o trădeze.

A lăsat Curt puşca lângă uşă? E dificil să pună o prelată grea în sania scuterului cu arma pe umăr. Vino mai aproape.

— Nu înţeleg cum de poţi face asta, spune Rebecka. Nu scrie în Biblie „să nu ucizi"?

Thomas oftează. Stă pe vine lângă ea.

— Şi totuşi, Biblia e plină de exemple cum Dumnezeu a luat vieţi, spune el. Nu înţelegi, Rebecka? El poate încălca propriile Sale legi. Şi eu nu am asta în mine. I-am spus Lui. Şi atunci, l-a scos pe Curt în drumul meu. A fost mai mult decât un semn. Am fost obligat să-i dau ascultare.

El tace, ştergându-şi nasul care-i curge. Faţa a început să i se înroşească de la fierbinţeala pe care o răspândeşte focul din soba. Trebuie să-i fie foarte cald în salopeta de schi.

— Eu nu am dreptul să-ţi permit să distrugi lucrarea Domnului. Mass-media ar fi transformat chestia asta cu banii într-un scandal şi pe urmă totul s-ar fi terminat. Ce s-a întâmplat în Kiruna e măreţ. Şi totuşi, Domnul m-a lăsat să înţeleg că este abia începutul.

— Te-a ameninţat Viktor?

— Până la urmă, el constituia o amenințare pentru toți. Nu mai puțin pentru el însuși. Dar eu știu că acum se află la Dumnezeu.

— Povestește ce s-a întâmplat.

Thomas scutură nerăbdător din cap.

— Nu e nici timpul, nici locul, Rebecka.

— Și fetele, atunci?

— Pot povesti lucruri despre unchiul lor, care... Noi mai avem încă nevoie de Viktor. Numele lui nu trebuie târât în noroi. Știi tu câte persoane care au probleme cu drogurile ajutăm noi în fiecare an? Știi câți copii își recapătă mamele și tații pierduți? Știi câți revin la credința? Posibilitați de munca. O viață onorabilă. Căsătorii refăcute. Nopțile, Domnul îmi vorbește iar și iar despre toate acestea.

Se întrerupe și întinde mâna spre ea. Își lasă degetele să alunece peste gura ei și în jos, pe gât.

— Te-am iubit la fel de mult cum o iubesc pe fiica mea. Și tu...

— Știu, scâncește ea. Iartă-mă.

Vino mai aproape.

— Și acum? plânge ea. Mă mai iubești acum?

Chipul lui devine de piatră.

— Mi-ai ucis copilul.

Bărbatul care n-are decât fete. Care voia un băiat.

— Știu. Mă gândesc la el în fiecare zi. Dar nu era...

Ea întoarce capul pe o parte și tușește, apăsând mâna pe pântece. Apoi, se întoarce din nou spre el.

Acolo se află. A văzut-o. La treizeci de centimetri de capul ei. Piatra pe care a pictat-o Lova, cu Tjapp pe ea. Când o să fie îndeajuns de aproape. Să o apuce și să lovească.

— Exista și altcineva. Nu ai fost tu...

Vocea ei se pierde într-o șoaptă istovită. El își întinde gâtul spre ea. Ca vulpea care ascultă zgomotul șoarecelui de câmp, sub zăpadă.

Ea își lasă buzele să formeze cuvinte pe care el nu le aude.

În cele din urmă, se apleacă asupra ei. Nu trebuie să șoväi, numără până la trei!

— Roagă-te pentru mine... îi șoptește în ureche.

Unu...

— ...tu nu ai fost singurul pe care eu...

Doi

— ...n-a fost copilul tău.

Trei!

El înţepeneşte pentru o secundă, şi este de ajuns. Braţul se repede ca o cobră, prinde piatra. Închide ochii şi loveşte cu toată forţa pe care o mai are. În tâmplă. În minte, vede piatra cum se năpusteşte ca un proiectil prin ţeasta lui şi prin perete. Dar, când deschide ochii, piatra mai e în mâna ei. Thomas zace pe o parte, lângă ea. Poate mâna lui a făcut o încercare să-şi protejeze capul. Ea nu mai ştie. E deja în genunchi şi izbeşte iarăşi. Şi, iarăşi. Mereu, în cap.

Acum, ajunge. Trebuie să se grăbească.

Lasă piatra să-i scape şi încearcă să se ridice, dar picioarele nu au putere s-o poarte. Se târăşte pe duşumea, spre colţul din faţa uşii. Lângă secure se află puşca lui Curt. Se târăşte pe genunchi şi se ajută cu mâna dreaptă. Pe stânga o ţine apăsată pe burtă.

Numai să ajungă. Dacă ei intră acum, s-a sfârşit.

Prinde arma. Se ridică în genunchi. Pipăie. Mâinile îi tremură şi sunt neîndemânatice. Ridică închizătorul. Desface în două arma. E încărcată. O închide la loc şi armează. Se târăşte înapoi, spre mijlocul podelei. Preşurile sunt pătate cu sânge. Puncte mari, ca o monedă de o coroană, scurse din trupul ei. Urme neclare de la mâna dreaptă, care a ţinut piatra.

Dacă ei ocolesc casa, pot s-o vadă pe fereastră. Dar n-o vor face. Ce să caute, în jurul casei? Îi e greaţă. Să nu vomite. Cum o să mai poată ţine puşca?

Se târăşte mai departe, cu spatele, până ce ajunge în poziţie semişezândă, cu o mână apăsată pe burtă. Mişcă cealaltă mână în direcţia mesei şi împinge cu piciorul. Prinde puşca şi o trage spre ea. Stă, sprijinindu-se cu spinarea de piciorul mesei. Picioarele uşor strânse. Pune puşca pe pulpa piciorului, aşa ca să ţintească uşa. Şi aşteaptă.

— Fiţi calme, le spune Sarei şi Lovei, fără să-şi ia ochii de la uşă. Închideţi ochii şi fiţi calme.

Curt intră primul. În spatele lui îl zăreşte pe Vesa. Curt apucă s-o vadă cu puşca. Înregistrează cele două găuri negre

îndreptate spre el. Într-o fracţiune de secundă, chipul lui se transformă. De la iritarea împotriva frigului, a vântului şi a prelatei grele, la altceva, dar nu e frică. În primul rând, înţelegerea faptului că n-o să apuce să ajungă până la ea. Apoi, privirea îi devine apatică. Lucioasă şi fără profunzime.

Ea nu ridică arma destul de sus şi reculul îi rupe ultimele coaste, când face să explodeze o gaură în burta lui Curt. Acesta cade pe spate, în pragul uşii. Zăpada vine alergând prin deschizătură.

Vesa stă ca îngheţat. E ca un urlet închis într-o capsulă.

— Intră! ţipă ea, îndreptând arma spre el. Şi trage-l înăuntru! Jos!

El face cum îi ordonă şi se lasă să cadă pe vine, lângă uşă.

— În fund! porunceşte ea.

El cade cu zgomot în fund. Salopeta e grea şi stânjenitoare. Nu se poate ridica prea uşor de acolo. Fără ca ea să-i spună, îşi înnoadă mâinile la ceafă. Curt zace între ei. În tăcerea care urmează după ce el a închis uşa, se aude respiraţia grea a lui Curt. Ca nişte şuierături gâfâite.

Ea îşi lasă capul pe spate. E ostenită. Foarte ostenită.

— Acum, îi spune lui Vesa Larsson, o să-mi povesteşti. Câtă vreme vorbeşti şi te ţii la adevăr, trăieşti.

— Sanna Strandgård a venit la mine, spune Vesa răguşit. Era... înecată în lacrimi. Ştiu, e o expresie caraghioasa, dar ar fi trebuit s-o vezi.

Pot s-o văd exact, îşi spuse Rebecka. Părul, despletit ca o minge de papadie. Nimănui nu-i stau aşa de bine ca ei plânsul şi mucii.

— A spus că Viktor s-a legat de fete.

Rebecka aruncă o privire spre fete. Sunt în continuare ţintuite pe pat, cu cârpe în gură. Îi e frică să nu leşine dacă se târăşte până la ele. Şi dacă îi spune lui Vesa să le elibereze, el poate să-i smulgă arma din mâini. Trebuie să mai aştepte puţin.

Ele respiră. Trăiesc. O să găsească imediat ce trebuie făcut.

— Cum adică s-a legat de ele?

— Nu ştiu, era ceva ce i-a spus Sara, care a făcut-o să înţeleagă. Nu mi-a fost foarte clar. Dar i-am promis să vorbesc cu Viktor. Eu...

Se opreşte zăpăcit.

Sanna îi zăpăceşte pe bărbaţi, gândeşte ea. Îi atrage în pădure şi le fură busola.

— Da?

— Am fost un asemenea idiot, se jeluieşte el. Am rugat-o să nu se adreseze poliţiei sau oficialităţilor. Ea vorbise cu Patrik Mattsson. I-am telefonat şi i-am spus că Sanna se înşelase. L-am ameninţat cu excluderea din parohie dacă o să răspândească zvonuri.

— Continuă, zise Rebecka nerăbdătoare. Ai vorbit cu Viktor?

Arma e tot mai grea acolo, unde zace, pe picioarele ei.

— El nu a vrut să mă asculte. De fapt, nici n-a fost vreo discuţie. S-a aplecat peste biroul meu şi m-a ameninţat. A spus că zilele mele ca pastor în parohie erau numărate. Că el nu avea de gând să tolereze ca pastorii sa se căpătuiască pe seama activităţii bisericii.

— Firma?

— Da, când am pornit ViktoryPrint, am crezut că era o treabă cinstită. Pe urmă, am evitat sa mă mai gândesc, aşa a fost. Am primit sugestia de la un patron de firmă, care făcea parte din parohie. El ne-a spus că e absolut legal. Noi puneam costurile pe seama firmei şi primeam înapoi de la stat banii de taxe, pe valoarea adăugată. Sigur că parohia ne dadea bani pentru investiţii pe sub mână, dar în ochii noştri toată proprietatea firmei aparţinea, desigur, Izvorului Puterii. Aşa cum vedeam eu lucrurile, nu păcăleam pe nimeni. Abia atunci când am încălcat jurământul de tăcere şi i-am povestit lui Thomas despre bănuielile Sannei în legătură cu Viktor, şi că acesta m-a ameninţat, abia atunci am înţeles că stăteam foarte prost. Thomas s-a speriat. Înţelegi? În răstimp de trei ore, întreaga lume începuse să se cutremure. Viktor era agresiv şi periculos pentru copii. El, care totdeauna iubise copiii. Ajuta la şcoala de duminică şi... Asta m-a îmbolnăvit! Şi Thomas era speriat. El, care mereu a fost ca turnat în bronz. Iar eu însumi eram un delincvent. Pot să las mâinile în jos? Mă dor umerii.

Ea dădu din cap.

— Am hotărât să vorbim amândoi cu el, continuă Vesa. Thomas a spus că Viktor avea nevoie de ajutor şi că va primi acest ajutor în cadrul congregaţiei. Aşa că, în seara aceea...

El tace şi amândoi privesc la Curt, care zace pe duşumea, între ei doi. Preşul de sub el s-a colorat în roşu. Respiraţia trece de la fluieratul răguşit la un şuier tăcut. Şi pe urmă, încetează. Se lasă tăcerea.

Vesa Larsson se holbează la el. Pupilele i se dilată de spaimă. Apoi, o priveşte pe Rebecka şi puşca de pe picioarele ei.

Rebecka începe să se simtă moale şi indiferentă. E ca şi cum povestea lui Vesa n-ar mai privi-o. Însă acum nu mai trebuie să-l îndemne ca să continue. Brusc, începe să sporovăiască, cu viteză din ce în ce mai mare.

— Viktor n-a vrut să ne asculte. A spus că a postit şi s-a rugat şi a ajuns la concluzia că venise vremea unei curăţări a confreriei noastre. Dintr-odată, noi eram cei care stăteam acolo şi eram acuzaţi. A spus că eram zarafii care trebuia alungaţi din templu. Că aceasta era lucrarea lui Dumnezeu, dar că noi eram gata s-o dăruim lui Mamon. Şi pe urmă... Doamne, Creator al meu... dintr-odată acolo era Curt. Nu ştiu dacă el stătuse şi ascultase tot timpul, sau tocmai venise în biserică...

Vesa strânge tare ochii şi gura i se strâmbă într-o grimasă.

— Viktor arăta cu degetul spre Thomas şi striga, nu-mi mai amintesc ce anume. Curt avea în mână o sticlă nedeschisă de vin. Noi sărbătorisem în noaptea aceea Sfânta Cuminecătură. L-a lovit pe Viktor în ceafă. Viktor a căzut în genunchi. Curt avea pe el un hanorac mare, matlasat. A lăsat sticla să alunece într-unul din buzunarele interioare. Apoi, a scos cuţitul din centură şi l-a înjunghiat. De două sau trei ori. Viktor a căzut pe spate şi a rămas zăcând acolo.

— Şi voi vă uitaţi, şopteşte Rebecka.

— Eu am încercat să intervin, dar Thomas m-a oprit.

El îşi apasă mâna făcută pumn în ochi.

— Nu, nu e adevărat, continuă. Cred că am făcut un pas înainte. Dar Thomas a făcut doar o mică mişcare cu mâna. Şi eu m-am oprit. Exact ca un câine bine dresat. Apoi, Curt s-a întors şi a venit spre noi. Dintr-odată, mi s-a făcut o frică de moarte, c-o să mă ucidă şi pe mine. Thomas stătea complet nemişcat, cu o mină lipsită de expresie. Mi-aduc aminte că l-am privit şi m-am gândit că citisem ce trebuie să faci dacă eşti atacat de

câini nebuni. Să nu fugi, să nu strigi, doar să fii liniştit şi să stai nemişcat. Aşa stăteam noi. Nici Curt n-a spus nimic, numai se uita la noi, cu cuţitul pregătit în mână. Apoi, s-a întors pe călcâie şi s-a înapoiat la Viktor. El...

Vesa scoate un scrâşnet ascuţit din dinţi.

— ...oh, l-a împuns de mai multe ori. A răsucit cuţitul în ochii lui. Apoi, şi-a vârât degetele în orbite şi a şters sângele pe propriii lui ochi. „Tot ce el a văzut, acum am văzut eu", a strigat. Lingea cuţitul, ca un... animal! Cred că şi-a tăiat limba, pentru că sângele îi curgea pe la colţurile gurii. Şi, pe urmă, i-a tăiat mâinile. Trăgea şi răsucea. Una a pus-o în buzunarul hanoracului, dar cealaltă n-a mai avut loc şi a scăpat-o pe podea, şi... Da, pe urmă, nu-mi mai amintesc exact. Thomas m-a dus în maşina lui pe Norgevägen. Stăteam în ger, în miez de noapte şi vărsam în zăpadă. Tot timpul, Thomas vorbea. Despre familiile noastre. Despre membrii parohiei. Şi că cel mai bun lucru pe care-l puteam face acum era să tăcem. După aceea, m-am întrebat dacă el ştiuse că acolo se afla şi Curt. Sau poate chiar avusese grijă să fie acolo.

— Şi Gunnar Isaksson?

— N-a ştiut nimic.

— Nenorocit laş ce eşti, spune Rebecka vlăguită.

— Am copii, scânceşte el. Când ai copii, totul e altfel. O să vezi.

— Nu încerca, zice ea. Când a venit Sanna. Atunci ar fi trebuit să mergi la poliţie şi la serviciul social. Dar tu... tu nu voiai scandal. Tu nu voiai să-ţi pierzi casa frumoasă şi slujba bine plătită.

Curând nu va mai avea putere să ţină piciorul drept ridicat. Dacă pune puşca pe podea, el are vreme să se ridice şi s-o lovească în cap cu piciorul, înainte ca ea să apuce cel puţin să pună arma în poziţie de tras. Nu mai vede bine. Pete negre cresc în câmpul vizual. Ca şi cum cineva ar fi tras cu o armă de paint-ball într-o vitrină.

Simte că leşină. Trebuie să se grăbească.

Îndreaptă puşca spre el.

— Nu face asta, Rebecka, spune el. Nu vei mai putea trăi cu tine însăţi. Şi eu nu am vrut toate astea, Rebecka. Acum, s-a terminat.

Ea îşi doreşte ca el să facă ceva. O încercare de a se ridica. Sau să se întindă după secure.

Poate că trebuie să aibă încredere în el. Poate că el o s-o ia pe ea şi pe fete în sanie şi o să le ducă înapoi. O să se predea la poliţie.

Sau poate că nu. Şi atunci: focul, mugind. Ochii înspăimântaţi ai fetelor, când se zbat în frânghiile care le leagă mâinile şi picioarele de pat. Flăcările care le despică carnea de pe oase. Dacă Vesa dă foc, nu mai există nimeni care să povestească. Thomas şi Curt sunt vinovaţii, şi el poate scăpa liber.

A venit aici ca să ne omoare, îşi spune. Adu-ţi aminte.

Acum, el plânge. Vesa Larsson. Parcă ieri avea Rebecka şaisprezece ani şi stătea în subsolul de la biserica baptistă, printre toate uneltele lui de pictat şi discutau despre Dumnezeu, Viaţă, Dragoste şi Artă.

— Gândeşte-te la copiii mei, Rebecka.

Sau el, sau fetele.

Închide ochii atunci când degetul apasă pe trăgaci. Pocnitura e asurzitoare. Când redeschide ochii, el stă în aceeaşi poziţie. Dar nu mai are faţă. Trece o secundă până ce trupul începe să se prăbuşească pe o parte.

Nu privi într-acolo. Nu te gândi. Sara şi Lova.

Lasă să-i cadă arma şi se ridică în patru labe. Tot trupul îi tremură de efort, în vreme ce se târăşte pas cu pas spre pat. În urechi îi sună şi îi şuieră.

O mână a Sarei. O mână, ajunge. Şi ea se descurcă cu o mână...

Se târăşte peste trupul fără viaţă al lui Curt. Bâjbâie în cureaua salopetei. Pipăie cu mâna sub trupul lui. Acolo e cuţitul. Deschide teaca şi-l trage. Arată ca şi cum şi-ar fi muiat mâna în sângele lui. Acum, a ajuns la pat. Să n-o taie pe Sara.

Retează funia de cânepă şi o dezleagă de pe încheietura mâinii lui Sara. Pune cuţitul în mâna liberă a acesteia şi vede cum degetele fetei se strâng pe plăsele.

Acum. Odihnă.

Se lasă să alunece jos, pe podea. După un scurt moment, chipurile Sarei şi Lovei se află deasupra ei. Se prinde de mâneca de la puloverul Sarei.

— Adu-ţi aminte, şopteşte ea. Ramâneţi în cabană. Ţineţi uşa închisă şi puneţi pe voi salopetele şi cuverturile. Sivving şi Bella vin aici mâine. Aşteptaţi-i. Auzi, Sara. Eu vreau doar să mă odihnesc un pic.

N-o mai doare nimic. Dar mâinile îi sunt reci ca gheaţa. Scapă din mână puloverul Sarei.

Feţele lor dispar. Ea se scufundă într-un puţ şi ele stau deasupra, în razele soarelui, şi privesc în jos, spre ea. Totul devine mai negru şi mai rece.

Sara şi Lova stau chircite de o parte şi de alta a Rebeckăi. Lova se întoarce spre sora mai mare.

— Ce-a spus? întreabă.

— Cred că ceva de genul: „Mă primeşti acum?" răspunde Sara.

Viforul rupea nebun mestecenii deşiraţi din faţa spitalului din Kiruna. Trăgea de braţele lor noduroase care se înălţau spre cerul negru-albăstrui. Frângea degetele lor răşchirate şi îngheţate.

Måns Wenngren mergea cu paşi mari, direct prin faţa biroului de primiri de la secţia de terapie intensivă. Sclipirea rece a ţevilor de neon din tavan se izbea de suprafaţa ceruită a podelei şi în peretele de beton de un bej palid, cu modele roşii incredibil de urâte. Întreaga lui fiinţă se apăra de aceste impresii. Mirosul de dezinfectant şi detergenţi, amestecat cu duhoarea închisă de trupuri zdrobite. Hârşâitul continuu al cărucioarelor de metal cu hrană, probe sau Dumnezeu ştie ce.

Cel puţin, nu este Crăciunul, gândi el.

Tatăl lui făcuse ultimul infarct într-o zi de Crăciun. Cu mulţi ani în urmă. Dar Måns mai putea încă să vadă în minte încercările ratate ale personalului de a crea o atmosferă de Crăciun în secţie. Cutii mari, ieftine de prăjiturele cu scorţişoară pentru cafeaua de după-amiază pe şerveţele cu motive de Crăciun. Şi în capătul culoarului, un brad de plastic. Crengile turtite după un an lung petrecut în cutia de carton sus, pe un raft, în magazie. Globurile desperecheate, legate cu aţă de cusut de crengi. Sub ultima cracă, pachete ţipătoare care ştiai că nu conţin nimic.

Îşi alungă amintirea din creier, înainte ca aceasta să fi ajuns până la părinţii lui. Se întoarse din mers. Paltonul de lână îi fâlfâia în urmă, ca o mantie.

— O caut pe Rebecka Martinsson, răcni el. E cineva care lucrează aici sau...?

Dimineaţa, fusese trezit de un telefon. Erau cei de la poliţia din Kiruna, care întrebau dacă era adevărat că el e şeful Rebeckăi Martinsson. Da, aşa era. Nu fusese găsită nicio rudă apropiată în registrul de evidenţă a populaţiei. Poate că biroul de avocatură cunoştea dacă există vreo rudă sau vreun prieten? Nu, biroul nu ştia. A întrebat ce se întâmplase. Până la urmă, poliţistul i-a povestit că Rebecka era în sala de operaţie. Dar mai mult n-a aflat.

Måns telefonase la spitalul din Kiruna. Acolo, nu voiseră nici măcar să confirme că era internată. „Secret" era singurul cuvânt pe care-l scosese de la ei.

După aceea, telefonase la una dintre cele două asociate ale biroului de avocatură.

„Dragă Måns", spusese ea, „Rebecka e subordonata ta".

Până la urmă, luase un taxi până la Arlanda[33].

La jumătatea coridorului l-a ajuns din urmă o soră. Se ţinea după el cu un şuvoi de cuvinte, în vreme ce Måns deschidea una după alta uşile diferitelor camere şi privea înăuntru. Prindea doar părţi din logoreea ei: Secret. Neautorizat. O să sune paza.

— Sunt concubinul ei, minţi el, în vreme ce continua să deschidă uşi şi să privească înăuntru.

A găsit-o pe Rebecka singură, într-o cameră de patru paturi. Lângă pat se afla o instalaţie de perfuzie, cu o pungă de plastic pe jumătate plină cu un lichid transparent. Ochii închişi. Faţa albă, fără sânge, buzele palide.

A tras un scaun lângă pat, dar nu s-a aşezat. În loc de asta, s-a întors mârâind spre mica femeie care-l urmase. Ea a dispărut imediat. Sandalele cu tălpi de lemn au tropăit aţâţate pe culoar.

Un minut mai târziu, a apărut o altă femeie în halat şi pantaloni albi. Din doi paşi, Måns a fost lângă ea, citind ecusonul prins de buzunarul de la piept.

— Aha, soră Frida, a spus agresiv, înainte ca ea să ajungă să deschidă gura, acum fii aşa de bună şi explică-mi ce este asta.

A arătat spre mâinile Rebeckăi. Amândouă erau legate de fiecare parte a patului, cu tifon alb.

---

[33] Aeroportul principal din Stockholm.

Sora Frida clipi uimită, înainte de a răspunde.

— Urmaţi-mă afară, spuse pe un ton blând. Vă liniştiţi un pic şi putem vorbi.

Måns îşi agită mâna în faţa ei, ca şi cum ar fi gonit o muscă.

— Caută-l pe doctorul care răspunde de ea, zise el iritat.

Sora Frida arăta bine. Părul blond era natural. Pometii erau înalţi şi gura, vopsită uşor, cu un ruj roz-sidefiu. Era obişnuită ca lumea să asculte de tonul ei blând. Era cunoscută pentru aceasta. Niciodată până atunci nu fusese considerată o simplă muscă. S-a gândit dacă să-l cheme pe paznic. Sau poate poliţia, date fiind circumstanţele speciale. Dar, pe urmă l-a privit pe Måns Wenngren. Privirea îi alunecă peste cămaşa albă, incredibil de bine călcată, cravata cu dungi gri şi negre, costumul discret negru şi pantofii bine lustruiţi.

— Urmaţi-mă atunci, o să vorbiţi cu medicul, spuse ea scurt, întorcându-se pe tocuri şi pornind-o cu Måns în urma ei.

Medicul era un bărbat scund, cu păr des, blond-cenuşiu. Era bronzat şi nasul i se cojea un pic. Probabil petrecuse de curând un mic concediu peste hotare. Halatul de medic atârna închis lejer peste un tricou verde-turcoaz şi o pereche de jeanşi. În buzunarul halatului se înghesuiau câteva pixuri, un bloc de însemnări şi ochelarii.

Criza de andropauză, cu sindrom hippy, gândi Måns, stând un pic prea aproape de el când se salutară, aşa încât medicul fu obligat să privească în sus, ca un pasionat de aştri.

Merseră împreună în camera de consultaţii.

— E pentru binele ei, îi explică medicul lui Måns. Când era trează, a încercat să-şi smulgă canula din mână. Acum a primit ceva ca să doarmă, dar...

— E reţinută? întrebă Måns. Sau arestată?

— După câte ştiu, nu.

— S-a luat vreo decizie de îngrijire forţată? Există un certificat medical?

— Nu.

— Oooo, curat vest sălbatic, atunci, spuse Måns dispreţuitor. O lăsaţi să zacă acolo legată, fără vreo hotărâre a poliţiei,

a procuraturii sau a medicului-şef. E privare ilegală de libertate. Acţiune în justiţie, amendă, iar pentru dumneata, un punct negru de la comisia de etică profesională. Dar eu nu sunt aici ca să vă fac probleme. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, poliţia te-a informat, desigur, pe ea dezleag-o şi mie dă-mi o ceaşcă cu cafea. În schimb, voi sta cuminte în camera ei şi o să am grijă să nu facă vreo prostie când se trezeşte. Nu vreau să fac scandal în spital.

— Informaţiile pe care le-am primit de la poliţie sunt secrete, spuse docil doctorul.

— Dacă dai, primeşti, răspunse Måns.

Un moment mai târziu, Måns stătea pe scaunul incomod de lângă patul Rebeckăi, uşor aplecat în faţă. Mâna stângă o ţinea strânsă în jurul degetelor ei şi în dreapta avea un pahar de plastic plin cu cafea clocotită.

— Fir-ai tu să fii, bombăni el. Trezeşte-te doar şi-o să vezi tu.

Întuneric. Apoi, întuneric şi durere. Rebecka deschide ochii cu grijă. Pe peretele de deasupra uşii se află un ceas mare. Minutarul tremură de fiecare dată când sare la liniuţa următoare. Mijeşte ochii, dar nu poate înţelege ce arată sau dacă este zi sau noapte. Lumina o înţeapă în ochi ca un cuţit. Îi implântă o arsură dureroasă în creier. Îl sparge în bucăţi. Fiecare respiraţie este durere şi chin. Limba i se lipeşte de cerul gurii. Închide ochii din nou şi vede în faţa ei chipul îngrozit al lui Vesa Larsson. „Nu face asta, Rebecka. N-o să mai poţi trăi cu tine însăţi."

Înapoi, în întuneric. Mai adânc. Mai jos. Mai departe. Durerea scade în intensitate. Şi ea visează. E vară. Soarele e fierbinte, pe cerul albastru. Bondarii dau din aripi ca beţi prin aer, între florile de sânziene şi de coada-şoricelului. Bunica stă în genunchi la debarcaderul de la malul râului şi freacă preşurile de cârpă cu peria. Leşia a făcut-o singură, din sodă şi grăsime. Peria de frecat trece înainte şi înapoi peste dungile preşului. Briza uşoară de la râu ţine insectele la distanţă. Pe marginea debarcaderului stă un copil, cu picioarele în apă. A prins un gândac de copac într-un borcan de dulceaţă cu o gaură în capac. Priveşte fascinată prin sticlă rătăcirea gândacului. Rebecka o ia în jos, spre apă. În chip curios, este conştientă că visează şi murmură încet în sinea ei: „Lasă-mă să-i văd faţa. Lasă-mă s-o văd cum arată". Atunci, Johanna se întoarce şi dă cu ochii de ea. Întinde triumfătoare borcanul spre Rebecka, în vreme ce buzele ei formează cuvântul. „Mamă."

Era aproape ca o ilustrată de Crăciun. Deşi, de fapt, nu avea nicio legătură. Trei bărbaţi înţelepţi care priveau copilul adormit. Dar copilul era Rebecka Martinsson şi bărbaţii, procurorul-şef adjunct Carl von Post, avocatul Måns Wenngren şi inspectorul-şef de poliţie Sven-Erik Stålnacke.

— A ucis trei persoane, spuse von Post. Nu pot să-i dau drumul, pur şi simplu.

— Este un exemplu tipic de legitimă apărare, răspunse Måns Wenngren. Înţelegeţi asta, desigur. În plus, ea este eroina zilei. Credeţi-mă, ziarele se ocupă deja de fabricarea unei poveşti gen Modesty Blaise. A salvat doi copii, a lichidat toţi răii... Aşa că ar trebui să vă întrebaţi ce rol doriţi să jucaţi? Grămada de rahat care o vânează şi încearcă să-i pună totul în spate. Sau tipul drăguţ, care va fi cu ea şi va împărţi toată gloria?

Procurorul-şef adjunct a privit în jur. La Sven-Erik, unde nu putea găsi niciun ajutor, nici măcar o surcică de care să se agaţe. Apoi, şi-a întors privirea la pătura galbenă de spital vârâtă cu grijă sub salteaua de la patul Rebeckăi.

— Ne-am gândit, desigur, că ar trebui să ţinem presa în afara chestiunii, încercă el. Pastorii morţi au familii. Se bucură de respect...

Sven-Erik supse aerul printre dinţi.

— Va fi cu siguranţă greu să ţineţi presa şi televiziunea departe, spuse Måns pe un ton lejer. Într-un fel sau altul, adevărul iese totdeauna la suprafaţă.

Von Post începu să-şi încheie paltonul.

— Bine, dar va trebui să fie interogată. Înainte de asta, nu pleacă nicăieri.

— Bineînţeles. Atunci când medicii vor decide că e în stare s-o facă. Mai e ceva?

— Telefonaţi când va putea fi interogată, îi spuse von Post lui Sven-Erik şi dispăru pe uşă.

Sven-Erik Stålnacke îşi scoase geaca de puf.

— Sunt pe coridor, zise el. Spune-mi când se trezeşte. Vreau s-o întreb ceva. Mă gândeam să aduc cafea şi o prăjitură, de la automat. Vrei şi dumneata?

Rebecka se trezise. După numai o jumătate de minut, un doctor se şi afla aplecat asupra ei. Nas mare, mâini mari. Spinare lată. Părea un fierar travestit în halatul alb. A întrebat-o cum se simte. Nu i-a răspuns. În spatele lui se afla o soră cu un zâmbet binevoitor, dar nu prea larg. Lângă fereastră, Måns. Privea afară, deşi de fapt era imposibil să vadă altceva decât propria reflexie şi camera din spate. Răsucea mânerul de la jaluzele. Închidea, deschidea. Închidea, deschidea.

— Ai trecut printr-o grămadă de necazuri. Şi fizic, şi psihic. Sora Marie o să-ţi dea ceva să te linişteşti şi nişte calmante, dacă mai ai dureri.

Ultima era o întrebare, dar ea nu răspunse. Doctorul se ridică, făcând un semn din cap către soră.

După un moment, injecţia îşi făcu efectul. Putea să respire normal, fără să mai simtă durerea.

Måns stătea lângă pat şi o privea în tăcere.

— Sete, şopti ea.

— Încă nu trebuie să bei. Primeşti tot ce ai nevoie prin perfuzie, dar aşteaptă un moment.

El se ridică. Îi atinse mâna.

— Nu fi furios, murmură cu greu.

— Nu începe, zise el, mergând spre uşă. Sunt al dracului de furios.

După un moment, era înapoi. Avea cu el două pahare de plastic albe. Într-unul era apă, cu care ea îşi clăti gura. În celălalt, două cuburi de gheaţă.

— Poţi să le topeşti în gură, spuse el mişcându-le. E un poliţist care vrea să-ţi vorbească. Te simţi în stare?

Ea dădu din cap afirmativ.

Måns îi făcu un semn cu mâna lui Sven-Erik, care veni lângă patul ei.

— Fetele? întrebă ea.

— Sunt bine, spuse Sven-Erik. Am ajuns la cabană chiar după ce... După ce totul se terminase.

— Cum?

— Am intrat în locuinţa lui Curt Bäckström şi am înţeles că trebuia să te găsim. Da, vorbim despre asta mai târziu, însă am găsit acolo o grămadă de lucruri neplăcute. În frigiderul şi congelatorul lui, printre altele. Aşa că am mers la casa din Kurravaara, la adresa pe care ai dat-o tu poliţiei. Am pătruns de fapt cu forţa. Pe urmă, ne-am dus la cel mai apropiat vecin.

— Sivving.

— El ne-a condus la cabană. Fata mai mare ne-a povestit ce se întâmplase.

— Dar ele sunt OK?

— Da, sigur. Lui Sara i-a degerat obrazul. Ieşise afară şi a încercat să pornească scuterul.

Rebecka gemu.

— I-am spus doar!

— Dar nu-i nimic grav. Sunt aici, la spital, cu mama lor.

Rebecka închise ochii.

— Vreau să le văd.

Sven-Erik îşi frecă bărbia, privindu-l pe Måns, care înălţă din umeri.

— Doar le-a salvat viaţa.

— Da, da, spuse Sven-Erik ridicându-se. Vorbim cu nenea doctorul şi evităm să vorbim cu nenea procurorul, şi mai vedem.

Sven-Erik Stålnacke împingea patul Rebeckăi pe culoar, în vreme ce Måns venea la un pas în spate, ducând instalaţia de perfuzie.

— Jurnalista care şi-a retras plângerea împotriva ta s-a ţinut de mine ca o căpuşă, îi spuse Måns Rebeckăi.

Coridorul din faţa camerei Sannei şi a fetelor era aproape sinistru de gol. Era ora zece şi jumătate seara. Dinspre camera de zi, aflată ceva mai departe, se răspândea o sclipire albăstruie de la un televizor, dar nu se auzea nimic. Sven-Erik ciocăni la uşă şi se dădu apoi câţiva paşi înapoi, împreună cu Måns.

Le deschise Olof Strandgård. Îşi luă o mină ostilă, când o văzu pe Rebecka. În spatele lui se zăreau Kristina şi Sanna. Copilele nu se vedeau. Poate dormeau.

— E OK, papa, spuse Sanna ieşind pe uşă. Rămâi aici cu mama şi cu fetele.

Închise uşa în urma ei şi se opri lângă Rebecka. Prin uşă se auzi vocea lui Olof Strandgård:

— Ea le-a pus pe fete în pericol de moarte, zicea el. Şi acum, e un fel de erou?

Apoi, se auzi glasul Kristinei Strandgård, niciun cuvânt distinct, doar un murmur liniştitor.

— Aşa? zise Olof. Aşa că, dacă arunc pe cineva în copcă şi pe urmă îl scot, atunci i-am salvat viaţa?

Sanna făcu o strâmbătură spre Rebecka. În semn de „să nu-ţi pese de el, suntem cu toţii emoţionaţi şi obosiţi".

— Sara, spuse Rebecka. Şi Lova.

— Dorm, nu vreau sa le trezesc. Am să le spun că ai fost aici.

N-o să mă lase să le văd, gândi Rebecka strângându-şi buzele.

Sanna întinse mâna, mângâind-o pe obraz:

— Eu nu sunt supărată pe tine, zise cu glas moale. Înţeleg că ai făcut ce-ai considerat că era mai bine pentru ele.

Mâna Rebeckăi se încordă sub pătură. Apoi, ţâşni brusc, prinzând încheietura Sannei, asemenea unui jder care înhaţă gâtul cocoşului de munte.

— Tu... şuieră ea.

Sanna încercă să-şi tragă mâna, dar Rebecka o ţinea strâns.

— Ce e? întrebă Sanna. Ce am făcut?

Måns şi Sven-Erik Stålnacke continuau să vorbească unul cu altul, acolo unde se aflau, la oarecare distanţă pe culoar, dar se vedea că atenţia lor se îndrepta spre Rebecka şi Sanna.

Sanna se chirci.

— Ce-am făcut? scânci ea din nou.

— Nu ştiu, spuse Rebecka ţinând mâna Sannei cu toată puterea pe care o mai avea. Povesteşte singură ce-ai făcut. Curt te iubea, nu-i aşa? În felul lui special. Poate i-ai povestit despre bănuielile tale faţă de Viktor? Poate ţi-ai jucat rolul de făptură neajutorată şi i-ai spus că nu ştii ce să faci? Poate ai şi plâns un pic şi ai zis că ai dori ca Viktor doar să dispară din viaţa ta?

Sanna tresări, ca şi cum cineva ar fi lovit-o. Pentru o secundă, prin ochii ei trecu ceva întunecat şi străin. Mânie. Părea ca şi cum şi-ar fi dorit ca unghiile să i se prefacă în gheare de oţel şi să şi le înfigă în Rebecka, să-i sfâşie măruntaiele. Apoi, clipa trecu şi buza de sus începu să-i tremure. Lacrimi mari îi umplură ochii.

— N-am ştiut... bolborosi ea. Cum aş fi putut să ştiu ce avea Curt de gând să facă... Cum poţi crede...

— Nici măcar nu sunt sigură că era vorba de Viktor, spuse Rebecka. Poate că era Olof. Tot timpul. Dar pentru el nu ai suficientă putere. Şi acum, duci fetele înapoi, la el. Am de gând să fac o reclamaţie. Serviciul social o să facă o anchetă.

Se întâlniseră pe o bucată de gheaţă de primăvară. Pe un sloi, rămăşiţele a ceva ce nu mai exista. Acum, între ele două gheaţa se spărsese. Aluneca fiecare în direcţia ei. Fără să mai poată face nimic.

Rebecka răsuci capul, dând drumul mâinii albe, aproape aruncând-o departe de ea.

— Obosită, spuse.

Într-o secundă, Måns şi Sven-Erik veniră lângă pat. O salutară tăcuţi pe Sanna. Måns dădu din cap. Sven-Erik schiţă un zâmbet. Îşi schimbară locul, acum Måns împingea patul şi Sven-Erik purta instalaţia de perfuzie. Fără un cuvânt, plecară cu Rebecka.

Sanna Strandgård rămase pe loc, uitându-se după ei până ce dispărură după colţ. Se sprijini de uşa închisă.

Doar până la vară, gândi Sanna. Atunci, am să iau fetele într-o excursie cu bicicletele. Am să împrumut un ataş de bicicletă pentru Lova. O să mergem prin Tornedalen, o să le placă.

Sven-Erik îşi luă rămas-bun şi dispăru în direcţia opusă. Måns apăsă pe butonul de la lift şi uşa se dădu în laturi cu un clinchet. Înjură când lovi patul de peretele liftului. În vreme ce se întindea după aparatul de perfuzie, ţinea un picior în faţa senzorului, ca să nu se închidă uşa. Toată gimnastica asta îi tăia respiraţia. Avea chef de un whisky. O privi pe Rebecka. Ochii ei erau închişi. Poate adormise.

— Ai de gând să te bagi în chestia asta? întrebă el cu un surâs strâmb. Să fii împinsă de un bătrân?

Din difuzor se auzi o voce mecanică: „Etajul trei", şi uşa se dădu în lături.

Rebecka nu deschise ochii.

Împinge-mă, gândea ea. Nu-mi dă mâna să fac mofturi. Iau ce mi se dă.

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a şaptea

Anna-Maria Mella stă în genunchi în sala de naşteri. Se ţine de barele de metal ale patului aşa de tare, că i s-au albit încheieturile degetelor. Îşi apasă nasul în masca cu oxigen şi respiră. Robert o mângâie pe părul transpirat.

— Acum strigă ea, acum soseşte.

Durerea contracţiei vine ca o avalanşă care se năruie pe coasta muntelui. Poţi doar s-o urmezi. Apasă şi strânge şi împinge.

În spatele ei sunt două moaşe. Striga şi o încurajează, de parcă ar fi calul pe care au mizat la curse.

— Acum, Anna-Maria! Încă o dată! Eşti foarte bună.

O arde ca focul, când iese capul copilului. După ce capul e în sfârşit afară, copilul iese din ea, ca un păstrăv de munte lunecos.

Nu are putere să se întoarcă. Dar aude ridicându-se strigătul mic şi mânios.

Robert îi prinde capul cu amândouă mâinile şi o sărută pe faţă. Plânge.

— Ai reuşit! râde el printre lacrimi. E băiat!

Mulţumirile autorului

Rebecka Martinsson vine iar, de ea nu scapi aşa uşor. Daţi-i doar un mic răgaz.

Amintiţi-vă că această poveste e imaginară, personajele, la fel. Câteva locuri din carte sunt de asemenea fictive, Biserica de Cristal, de exemplu, sau scara din casa familiei Söderberg.

Sunt multe persoane cărora vreau să le mulţumesc şi pe care le voi numi aici: Karina Lunström, care a fost pe vremuri ofiţer de poliţie şi era numită Creta. Pe ea am întrebat-o, de exemplu, despre pistoale şi despre baza de date a poliţiei. Judecătoarea Viktoria Lindgren şi consiliera Maria Widebäck. Medicul-şef Jan Lindberg şi tehnicianul anatomist Kjell Edh, care au contribuit la descrierea cadavrului şi a sălii de autopsie. Birgitta Holmgren, pentru informaţiile despre serviciul psihiatric din Kiruna. Cultivatorul de ciuperci shiitake Sven-Ivan Mella, pentru toate informaţiile despre ciuperci şi despre mină, şi bărbatul care a dispărut.

Toate eventualele greşeli sunt ale mele. Despre unele lucruri n-am întrebat persoanele sus-numite, altele le-am înţeles greşit, iar alteori pur şi simplu n-am vrut să ascult. Cel mai important lucru pentru mine a fost să-mi fac minciunile credibile, şi când povestea s-a opus realităţii, totdeauna a învins povestea.

Mulţumesc, de asemenea, echipei de chirurgie literară Hans-Olov Öberg, Marcus Tull şi Sören Bondeson (care au

oftat, gemut, au dat din cap şi, uneori, totuşi au mormăit aprobator). Editorului Gunnar Nirstedt, pentru opiniile sale. Elisabethei Ohlson-Wallin şi lui John Eyre. Sofiei Scheutz, pentru copertă. Mamei şi Evei Jensen, care au strigat „Scrie mai repede" şi au crezut că TOTUL E FOARTE BINE.

Lenei Andersson şi lui Thomas Karlsen Andersson, pentru prietenie şi ospitalitate, când am fost în Kiruna.

Şi, la urmă: Per. Ia tigrul de aici...

ARNALDUR INDRIDASON
orașul borcanelor
3
CONNECTION

Orașul borcanelor

Arnaldur Indridason

Titlul original: Mýrin
Limba originală: islandeză
Traducere de: Monica Vlad

Atunci când un septuagenar solitar este ucis în apartamentul său din Reykjavik, cazul este predat inspectorului-şef Erlendur Sveinsson, un detectiv foarte competent, tăcut, ursuz şi cu umor sec, folosind metode dintre cele mai inedite. El este un veteran al poliţiei din Reykjavik, are în jur de 50 de ani, este divorţat de mult şi are doi copii, ambii dependenţi de droguri într-un grad mai mare sau mai mic. Rutina lui de burlac ancorat exclusiv în viaţa profesională este zdruncinată atât de secretele murdare pe care le descoperă de-a lungul anchetei, cât şi de încalzirea treptată a relaţiilor – iniţial tensionate la maximum — cu fiica lui, Eva Lind, care apare şi dispare în mod capricios din viaţa lui. Un copil devenit femeie, care afişează o atitudine rebelă şi sfidătoare: nimic altceva decât un strigat de ajutor, de fapt!

Unicele indicii găsite la locul faptei sunt un bilet criptic lăsat de criminal şi o fotografie cu mormântul unei fetiţe. Inspectorul Erlendur descoperă că, în urmă cu mulţi ani, victima a fost acuzată de un delict nerezolvat, un viol, însă n-a fost condamnata niciodată. S-a întors oare trecutul să-l bântuie pe acest bătrân? Pe măsură ce redeschide acest caz vechi, Erlendur găseşte dovezi neobişnuite care îl duc spre secrete mult mai adânci decât uciderea bătrânului Holberg. Oraşul Borcanelor este un loc tăinuit în care se păstrează organele prelevate pentru cercetare genetică. Odată pătruns în acest laborator de medicină legală, Erlendur găseşte cheia unor fapte care au afectat mai multe generaţii.

Arnaldur Indridason s-a născut în 1961 la Reykjavik. A lucrat mulţi ani ca jurnalist şi critic de film în Islanda. *Oraşul Borcanelor*, primul său roman, a câştigat Nordic Crime Novel Award. De aceeaşi recunoaştere s-a bucurat şi al doilea roman al său, *Silence of the Grave* (*Liniştea mormântului*, Editura Trei), premiat cu prestigiosul CWA Gold Dagger Award. Ambele cărţi fac parte dintr-o serie de 10 romane care îl au ca personaj principal pe detectivul Erlendur.

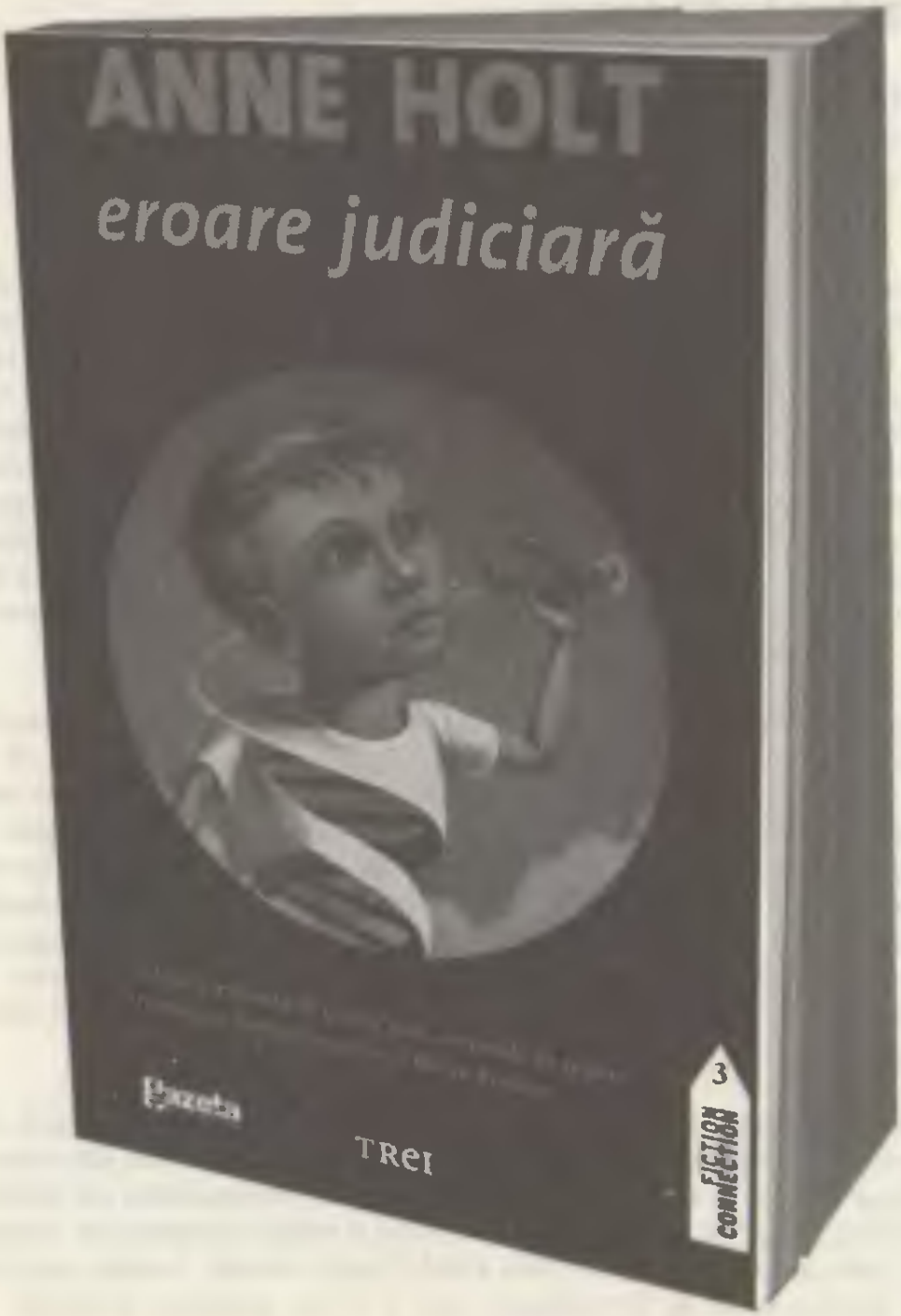
ANNE HOLT
eroare judiciară
Paperback
TREI
CONNECTION
3

Eroare judiciară

Anne Holt

Titlul original: Det som er mitt
Limba originală: norvegiană
Traducere de: Marie-Jeanne Vasiloiu

«O carte inspirată de un caz real... semnată de regina romanului poliţist norvegian.» — *Kirkus Review*

«Povestea captivează cititorul chiar de la prima pagină, într-o trilogie interesantă ce pune în lumină schimbările produse în mentalitatea norvegiană din ultimii cincizeci de ani. Una dintre cele mai promiţătoare serii de romane poliţiste nordice.» — *Le Monde du Livre*

În Norvegia, un serial killer se află în libertate. Un ucigaş în serie, de cea mai abjectă speţă. Care sechestrează copii şi îi omoară într-un mod ce nu poate fi detectat de poliţie, apoi le trimite corpul pe adresa mamelor, însoţit de acest bilet înfiorător: «Ai primit ceea ce ai meritat».

Emilie, de nouă ani, şi Kim, de cinci ani, au dispărut. Ancheta îi este încredinţată inspectorului-şef Ingvar Stubø. Pentru a da de urma criminalului, acesta apelează la Inger Johanne Vik, o ex-profiler a FBI-ului. Investigaţiile îi vor conduce la Aksel Seier, condamnat cu patruzeci de ani în urmă şi exilat în Statele Unite. Dar să fie el oare adevăratul criminal? Apare bănuiala că s-a comis o eroare judiciară... că o autoritate publică a primit bani pentru a influenţa rezultatul unui proces derulat cu ani în urmă...

Eroare judiciară este primul volum dintr-o serie în care protagoniştii sunt eroii anchetatori Vik şi Stubø.

Seria — ai cărei protagonişti sunt anchetatorii Vik şi Stubø – a fost ecranizată de Yellow Bird Productions AB. «Primul roman dintr-o serie cutremurătoare care investighează motivaţiile psihologice ce conduc la crime atroce.» *Publishers Weekly*

«Corupţia este... de neconceput în Norvegia. Din numeroase motive. În primul rând, nu există o tradiţie. Ar putea părea bizar, dar corupţia presupune, în fapt, un fel de tradiţie naţională.» — *Anne Holt*

Anne Holt este fost ministru al justiţiei în Norvegia, procuror, avocat, publicist la televiziune şi autor al unor serii de romane poliţiste ce au cunoscut un succes imens în ţările scandinave şi s-au tradus în peste 25 de limbi.

TREI și Gazeta Sporturilor

vă oferă 10 romane de top
în SERIA NEAGRĂ de *crime fiction*!

Camilla Läckberg, *Prinţesa gheţurilor*

Liza Marklund, *Explozii în Stockholm*

Anne Holt, *Eroare judiciară*

Arnaldur Indridason, *Oraşul borcanelor*

Irsa Sigurdardóttir, *Suflete damnate*

Mons Kallentoft, *Sacrificiul din miezul iernii*

Åsa Larsson, *Furtună solară*

Johan Theorin, *Ecouri de dincolo de moarte*

Håkan Nesser, *Cu ochii minţii*

Kjell Ola Dahl, *Al patrulea...*

ÅSA LARSSON

O CRIMĂ TERIBILĂ A AVUT LOC ÎN NORDUL SUEDIEI, ÎN ȚINUTUL TĂCERII ȘI AL ZĂPEZILOR

Pe podeaua unei biserici din nordul Suediei zace cadavrul unui bărbat mutilat și pângărit. În fundal, pe cerul nopții, aurora boreală dansează sprinten, în vreme ce zăpada cade liniștit. Așa începe thrillerul captivant al Åsei Larsson, care a provocat senzație în lumea întreagă.

Cea care găsește cadavrul este sora victimei, Sanna Strandgård, iar trauma pe care o trăiește ea e devastatoare. Frumoasă și fragilă, Sanna are nevoie de cineva ca Rebecka pentru a scăpa de umbra de vinovăție care o împresoară și pentru a le pune bețe în roate unui procuror ambițios și unei polițiste experimentate. Dar ca s-o ajute pe prietena ei din copilărie și să-l găsească pe adevăratul asasin al bărbatului pe care îl adora odinioară, dar pe care acum nu mai știe dacă l-a cunoscut cu adevărat sau nu, avocata Rebecka Martinsson trebuie să se elibereze de întunericul pe care l-a lăsat în urmă în Kiruna. Trebuie să se reîntoarcă în orășelul natal. Ea se adâncește într-o conspirație îngrozitoare din care nu lipsesc dezamăgirile și până la urmă se înfruntă cu criminalul ale cărui motive sunt întunecate, încurcate și imposibil de ghicit...

Åsa Larsson s-a născut în Uppsala, dar a crescut în Kiruna, un oraș aflat în nordul Suediei. Înainte de a deveni scriitoare profesionistă, a fost avocată specializată în drept fiscal, asemenea eroinei sale, Rebecka Martinsson. Premiată cu Best Swedish Crime Novel Award, Åsa Larsson este una dintre scriitoarele suedeze cele mai rafinate și apreciate de critică.

ISBN 978-973-707-458-4

www.edituratrei.ro